

Tình Yêu Của Thiếu Gia

Contents

Tình Yêu Của Thiếu Gia	2
1. – Chương 1	2
2. – Chương 1.1	4
3. – Chương 2	7
4. – Chương 2.1	8
5. – Chương 3	10
6. – Chương 3.1	12
7. – Chương 4	14
8. – Chương 5	16
9. – Chương 6	18
10. – Chương 7	19
11. – Chương 8	22
12. – Chương 9	24
13. – Chương 10	26
14. – Chương 10.1	28
15. – Chương 11	29
16. – Chương 12	30
17. – Chương 13	32
18. – Chương 14	34
19. – Chương 15	35
20. – Chương 15.1	37
21. – Chương 16	38
22. – Chương 17	39
23. – Chương 18	41
24. – Chương 19	43
25. – Chương 20	44
26. – Chương 21	46
27. – Chương 22	48
28. – Chương 23	50
29. – Chương 24	51
30. – Chương 25	52
31. – Chương 26	54
32. – Chương 27	56
33. – Chương 28	57
34. – Chương 29	59
35. – Chương 30	60
36. – Chương 31	62
37. – Chương 32	64
38. – Chương 33	66
39. – Chương 34	69
40. – Chương 35	71
41. – Chương 36	73

42. – Chương 37	74
43. – Chương 38	76
44. – Chương 39	78
45. – Chương 40	80
46. – Chương 41	81
47. – Chương 42	83
48. – Chương 43	85
49. – Chương 44	86
50. – Chương 45	88
51. – Chương 46	89
52. – Chương 47	90
53. – Chương 48	92
54. – Chương 49	93
55. – Chương 50	95
56. – Chương 51	96
57. – Chương 52	98
58. – Chương 53	100
59. – Chương 54	101
60. – Chương 55	103
61. – Chương 56	105
62. – Chương 57	108
63. – Chương 57.1	109
64. – Chương 58	110
65. – Chương 59	112
66. – Chương 60	114
67. – Chương 61	115
68. – Chương 62	117
69. – Chương 63	118
70. – Chương 64 (end)	121

Tình Yêu Của Thiếu Gia

Giới thiệu

Sin đang ngon giấc trên cái ghế sofa êm ái thì chợt điện thoại reo lên khiến cô bé giật mình ngã lăn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-cua-thieu-gia>

1. – Chương 1

Chương 1: Gặp gỡ

Sin đang ngon giấc trên cái ghế sofa êm ái thì chợt điện thoại reo lên khiến cô bé giật mình ngã lăn xuống sàn. Dù rất bức mình nhưng vẫn phải bắt máy, lòng thầm nguyện rửa cái tên đáng ghét nào dám phá vỡ giấc ngủ của mình.

-ai đấy? ai dám phá vỡ giấc ngủ của bọn cô nương ta!!?

-Sin bạn muốn chết hả? 7 giờ sáng rồi mà còn ngủ nữa _giọng gấp gáp của một người con gái vang lên trong điện thoại

-có gì không? mới 7 giờ cơ mà

-đồ ngốc, hôm nay là ngày nhập học đầu tiên của tụi mình đó, còn không mau nhanh thay quần áo rồi đi nữa

Sin hoảng hồn nhận ra cảm ơn đứa bạn rồi rít rồi quần cái điện thoại xuống ghế và tắt bật chuẩn bị làm vệ sinh cá nhân, thay quần áo. Tất cả chỉ diễn ra vồn vện trong...5 phút!

-con không ăn sáng hả? _cô Trâm nói với theo khi Sin đã chạy ra cổng

-còn thời gian đâu mà ăn nữa dì, thôi con đi học đây _Sin nói nhanh rồi biến mất

7h30 là bắt đầu lễ khai giảng, bây giờ là 7h15, chắc chắn kịp. Đôi chân từng giành giải nhất cuộc thi chạy chạy đua 2000 mét lúc này đã có dịp phát huy hết công suất!

-Á Á Á Á Á

Sin vì chạy quá nhanh không kịp thắng nên đã đâm sầm vào một chiếc ô tô đang băng qua đường.

May là chiếc xe phanh kịp, không thì ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của Sin mất rồi!

Người tài xế hốt hoảng mở cửa bước ra rồi chạy đến chỗ Sin đỡ cô bé dậy.

-Cô bé không sao chứ? sao lại băng qua mà không nhìn đường gì hết thế này??

-Không sao đâu ạ _Sin cười cười rồi lấy tay phủi cái váy bị dính cát của mình, lẽ ra cô bé đã định chạy đi nhưng bất ngờ có một người nữa từ trong xe bước ra hét lớn:

-mất đề trên chân mày rồi hay sao mà không nhìn đường nhìn xá gì hết vậy??

-cái gì nói lại nghe coi

-tôi nói cô đó _cậu nhóc chỉ thẳng vào mặt Sin

-chính anh mới là người không nhìn đường á, chạy vượt quá tốc độ mà còn nói nữa hả?????

-vượt quá tốc độ? Cô mới là người chạy quá tốc độ đó, con gái con lúta gì mà mặc váy lại chạy như đang thi ma-ra-tông vậy! _cậu nhóc trợn mắt nhìn Sin

-có mà cậu đi thi á, tên ác ôn!! _Sin quăng ra một câu rồi dùng hết sức đạp vào chân hấn một cái đau điếng, trước khi chạy mất còn dành tặng hấn cái lè lưỡi trêu chọc.

Cậu nhóc ấy nhăn nhăn mặt tức giận nhưng không đuổi theo vì phát hiện đã trễ giờ học nên quay trở lại xe. Lý do cậu dễ dãi như vậy là vì khi này Sin mặc đồng phục chung trường với cậu ta. Sớm muộn rồi cậu cũng sẽ trả thù!

-hãy chờ đấy con nhóc kia.

Họ Tên: Kim Huyền Nhã

Nick Name: Sin

Khái Quát Chung: một cô bé 16 tuổi yêu đời, thẳng thắn và nghịch ngợm.

Sống chung với dì Trâm, chú Mina, bé Yum. Ba mẹ đều đã mất do tai nạn giao thông.

Bạn thân nổi khổ từ nhỏ của Sin là Thùy Như.

Sau 2 chạy thực mạng cuối cùng Sin cũng đến được tới trường, hên là chỉ mới bắt đầu lễ khai giảng.

-Hừm, xem nào, mình học lớp 10A9 nhưng mà 10A9...ở đâu ta??

_Sin nghếch mặt ra cô bé không thể nào tìm thấy lớp của mình ở đâu hết vì sân trường quá rộng lại nhiều học sinh. Trong lúc đang lơ ngơ như bò đeo nơ thì có một người khều nhẹ vai Sin.

-bạn đang tìm lớp hả? _là một cậu học sinh cùng trường Sin

-ừm, nhưng mình không biết lớp mình nằm ở đâu hết

-lớp bạn là lớp mấy

-10A9

ngươi-ủa, vậy là bạn cùng lớp với mình rồi! 10A9 ở đây bên phải gần gần góc cây phượng kia _cậu nhóc chỉ về dãy của khối mười, chưa kịp cảm ơn thì cậu bạn đã kéo tay Sin đi khiến ọi người nhìn theo với ánh mắt khó hiểu làm cho Sin ngượng kinh khủng!

-đến rồi nè _cậu nhóc quay ra sau rồi mỉm cười với cô bé

-bạn ơi... _Sin lên tiếng rồi chỉ chỉ cái tay đang nắm tay Sin

-mình xin lỗi _cậu nhóc thoáng bối rối rồi rút tay mình lại và nhanh chóng tìm một chỗ ngồi ở lớp mình.

Sin nhứ mày nhìn theo. Lần đầu tiên cô bé thấy một người kì lạ như vậy nhưng dù sao cũng tốt bụng.

Sin nhìn quanh xem có còn cái ghế nào không thì bất ngờ có một cái ghế gior ra trước mặt

-ngồi đây đi, khỏi tìm _Thùy Như mỉm cười

-cảm ơn nhé bạn hiền

-mình tưởng bạn chết luôn ở nhà rồi chứ!

-tại có chút rắc rối nên tớ mới đến trễ _Sin cười xòa

-trật tự đi, đến giờ khai giảng rồi kìa _cậu nhóc kì lạ khi nãy lên tiếng, cậu ta chỉ ngồi cách Sin 1 chỗ.

Thầy hiệu trưởng bước lên bục phát biểu và thầy giới thiệu về ngôi trường, về các giáo viên ở đây và về một vài gương mặt sáng giá của trường.

Diễn hình là những bạn có học lực xuất sắc, trong đó có Sin. Vốn dĩ đây là một ngôi trường nổi tiếng trong thành phố và chỉ những người có gia cảnh tốt đương nhiên là tốt không ít tiền mới xin vào được đây.

Riêng những người có gia cảnh bình thường như Sin và Thùy Như- cô bạn thân nhất của Sin thì được nhận học bổng vào trường vì có thành tích học xuất sắc nhiều năm.

Cuối lời thầy hiệu trưởng mỉm cười chào toàn thể học sinh rồi mọi người ai nấy về lớp mình.

2. – Chương 1.1

Họ Tên: Trần Ngọc Thùy Như

Sống cùng một khu phố với Sin nên hai người đã chơi thân từ nhỏ. Cùng ăn cùng ngủ cùng chơi và cùng có học lực giỏi như nhau! ^^.

Như hiền lành nhưng đôi khi cũng rất mạnh mẽ.

Lớp của Sin là lớp chuyên Toán.

Không biết có duyên hay sao mà cậu nhóc kì lạ ấy được xếp ngồi sau Sin và Thùy Như.

Cô giáo có đề nghị mọi người trong lớp giới thiệu về mình và Sin biết được cậu bạn ngồi sau mình tên là Huỳnh Hải Phong-gió biển cơ đấy!

-Thấy mình đẹp không? ý nghĩa lắm đấy nhé,hehe__Hải Phong cười tự hào

-ừ thì cũng được được__Sin đưa mắt lên rồi phán một câu làm Phong từ thiên đàng bay thẳng xuống địa ngục.

Nói vậy thôi nhưng Sin vẫn thấy cái này này thật đặc biệt.

Tiếng chuông báo hiệu 5 tiết học đã hết,

Hải Phong vương vai ngáp một cái rồi xách cặp đứng lên định rủ Sin và Thùy Như về chung luôn nhưng hai người ấy đã đi tuốt ra cổng trường mà từ lớp ra tới cổng phải đi qua dãy hành lang dài thườn thượt làm hại Hải Phong phải vừa chạy vừa gọi to tên hai người ấy.

-Đợi tôi với,Huyền Nhã đứng lại coi!

-Sin,hình như cậu bạn đó đang gọi tên cậu kìa__Thùy Như đập vai Sin một cái rồi chỉ về phía cậu bạn.

Sin quay lại nhìn thì bất ngờ Hải Phong cũng chạy tới làm hại đâm sầm vào Sin khiến cho hai người té nhào.

-có ai không đợi bạn đâu mà chạy như ma đuổi vậy?__Sin hét lên

-đợi con khỉ,bạn với Thùy Như đi nhanh như gió ấy mới chuông kêu đã vọt tít ra cổng trường rồi

Hải Phong cũng gân cổ cãi lại

-thôi thôi,đừng có cãi nhau nữa__Thùy Như xen vào trấn áp hai người họ lại,không thì có đánh lộn luôn quá

Hên là tính tình cả hai người ấy không giận lâu nên bây giờ đã hòa với nhau,suốt con đường đi học về Sin cứ giỡn với cậu bạn mới quen mà không thèm “đếm xỉa” đến Thùy Như nên cô bé cũng thấy...”lạc lỏng”.

Đang tung tăng trên con đường mát mẻ thì bỗng Sin cảm thấy...bất an

-Như ời tớ thấy có gì đó không ổn

-Sao vậy?__cả hai người còn lại đồng thanh

-không biết nữa__Sin lắc đầu

-Sin ơi,đằng sau cậu__Thùy Như tròn mắt chỉ tay...một đám người đang đứng phía sau lưng Sin.

-Chào bạn MẮT ĐẾ TRÊN CHÂN MÀY!_cậu nhóc ấy nhấn mạnh năm chữ ấy rồi cười nụ cười rất chi là...đểu.

Sin giật mình quay lưng lại.Là người khi sáng đã bị Sin “sỉ nhục”

-ơ...bạn là ai thể nhỏ,mình đâu có biết bạn là ai đâu__Sin cười méo xệch

-z sao?

-ờ ờ

-bắt con nhỏ lại rồi quăng vô xe cho tao!!!!_cậu nhóc hét lớn,hai tên đứng sau lưng cậu nhóc ấy xông lên giữ chặt tay Sin.

Hải Phong định cứu cô bạn thì bị câu nói của Sin làm cho khựng lại.

-ê,đừng nghĩ tôi hiền mà bắt nạt nha!

-cô mà hiền hả?

-a,có cái gì trên kia kìa__Sin giả vờ thốt lên kinh ngạc đưa mắt lên nhìn trời

Sin không ngờ cái kẻ củ chuối ấy lại phát huy tác dụng với mấy tên bặm trợn này.

Lập tức hai tên ấy nhìn lên, thừa cơ hội Sin chắn trở tên bên phải và giơ chân lên đập thẳng vào mặt tên bên trái, cú tấn công bất ngờ làm hai tên ấy choáng váng nhân lúc hai người còn đang “hồn bay phách lạc” thì Sin chạy vọt đi kéo theo Phong và Như

-Chạy thôi

Thế là chỉ trong vài giây bóng ba người họ đã mất tích, và lần này cậu nhóc vẫn không đuổi theo.

-Xin lỗi thủ lĩnh_hai tên ấy cúi gầm mặt xuống hối lỗi

-Có lấy được cái phù hiệu của nhóc đó không?_cậu nhóc không hề tức giận mà lại rất bình thản

-ạ được_một trong số hai tên đó giơ cái phù hiệu ra

-tốt, đi thôi_cậu nhóc quay lưng đi về phía chiếc ô tô đen bóng loáng đang đậu phía bên kia đường.

.....

Khi đã chắc chắn rằng cậu ta không đuổi theo nữa thì Sin mới dừng lại. Cả ba người họ chống tay xuống đầu gối thở hổn hển.

-làm gì...mà...chạy dữ...vậy?_Thùy Như nói đứt quãng

-tối về...mình kể...cho...mà...nghe_Sin cũng không hơn gì Thùy Như, riêng Hải Phong thì chẳng có chút...xi nhê nào

-bạn kiếm chuyện với người ta làm gì để bây giờ phải chạy thực mạng vậy hả?

-ai mà kiếm chuyện đâu, tại cậu ta đẩy chứ!_Sin giẫy nảy

-nhưng nhà hai bạn rẽ trái hay rẽ phải

-phải, tụi mình chung một khu phố mà

-vậy Phong về nhé, nhà mình rẽ trái kìa_Hải Phong vẫy tay rồi đi về ngã khác với ngã của hai người còn lại, Sin và Thùy Như cũng quay lưng bước đi.

Sin đang ngồi vắt vẻo trên cái ghế gỗ phòng Thùy Như trên tay cầm bọc khoai tây lắc vừa được cô bé “thỉnh” về từ cửa hàng fast food. Sin vừa nhai cọng khoai tây vừa hút ly rột rột ly trà sữa ngon lành còn Thùy Như này giờ cứ ngồi thừ ra suy nghĩ cái gì đó.

Thùy Như quay sang Sin cất tiếng:

-Nói đi chứ

-Nói gì mới được? này giờ thấy bạn lạ lắm à nha_Sin nheo nheo đôi mắt lại như ý dò hỏi

-giữa bạn và tên hồi chiều có quan hệ gì?

-hả? quan hệ gì chứ??

-vậy sao hần ta lại đến kiếm chuyện với bạn

-à, chuyện là vậy...Hồi sáng khi chạy trên đường lại trường ô tô của hần đã đụng trúng mình, ban đầu ông tài xế chạy ra đỡ mình dậy và hỏi có sao không, mình nói không sao và định chạy đi nhưng hần ta từ đâu xông ra **** mình một hơi mình tức quá cũng cãi lại, sau đó đã...đạp vào chân hần rồi bỏ chạy kết quả là giờ đây hần tìm mọi cách để trả thù mình. Hết chuyện_Sin kể liền tù tì một hơi rồi lại tiếp tục việc ăn đang dang dở của Sin

Thùy Như mở hết cỡ đôi mắt ra nhìn Sin

-cậu...cậu...cậu...cậu

-sao cà lâm luôn vậy_Sin nhú mày

-CẬU ĐÃ ĐÁ CHÂN CẬU TA HẢ????_Thùy Như thét lên với tăng suất không thể nào lớn hơn

-làm cái gì mà la lên dữ vậy trời_Sin lấy tay đập đập vào lỗ tai đang ù lên vì tiếng la của cô bạn

-bạn có biết hần ta thế nào không mà dám **** hần còn đá hần nữa hả?

-chuyện đó sao mình biết được!bạn thử nói xem sao

-mình cũng không biết nhiều về con người đó nhưng nghe nói cậu ấy là thủ lĩnh của Dark-băng nhóm mạnh nhất và tàn bạo nhất trong số những băng nhóm hiện giờ.Còn một thông tin tuyệt đối đúng 99,9% cậu ấy là thiếu gia tập đoàn đá quý Diamond Black có thế lực và lớn nhất nước hiện giờ đó!_Thùy Như này giờ ngồi nói đều đều về thông tin của cậu nhóc ấy.

-vậy sao_Sin há hốc mồm ngạc nhiên

-thôi đi bà,đừng có giả vờ như ngạc nhiên nữa_nhìn sắc mặt Sin khi Thùy Như đang nói cô nghĩ là Sin chắc ngạc nhiên lắm nhưng khi đã dứt lời cụm từ “vậy sao” được Sin nói ra thì Thùy Như đã biết tổng Sin không hề sợ hãi hay lo lắng cậu ta sẽ làm gì Sin hết!

-hì hì,nhưng bạn yên tâm đi,mai mình sẽ đi xin lỗi cậu ta.Thế coi như xong chuyện_Sin vẫn bình thản ngồi ăn hết bịch khoai tây lắc và uống hết ly trà sữa xong rồi từ biệt Thùy Như để bay về “tổ ấm” thân thương của mình.Thùy Như thở dài nhìn theo đến khi Sin đã khuất sau cánh cổng.

-bạn không biết cậu ta đáng sợ đến thế nào đâu.

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 2

3. – Chương 2

Chương 2: Giúp Đỡ

-lại trễ nữa rồiiiiiiiiiii_Sin tắt tả chạy ngược chạy xuôi đi tìm đôi giày của mình,mặt mày hậm hực vì sáng nay Sin đã cố gắng thức sớm để đạt danh hiệu...học sinh đi sớm nhất khối mười!Vậy mà bây giờ đã 7h10 rồi mà cô bé vẫn còn đi kiếm đôi giày!

-Chết mất thôi 7h15 là đóng cổng rồi,huhu_Sin liên tục...đập đầu vào tường để nhớ ra xem hôm qua đã để đôi giày ở đâu

-sao chị không đi hỏi Mina coi nó có thấy không_bé Yum ngây thơ nói

-ừ nhỉ,chắc là chó Mina biết hé Yum hé_Sin hớn hờ bắt con Mina lại rồi miệng liên tục lầm bầm -Mina có thấy đôi giày chị đâu không??có thấy không?hả?hả?

Khuôn mặt nham nhở đáng sợ của Sin làm chó Mina cũng phải hoảng sợ cong đuôi chạy ra sau bếp

-điên hay sao mà đi hỏi con chó,cái mặt vậy mà đi nghe lời đứa nhóc 5 tuổi nói hả?_dì Trâm la lên thất thanh rồi giơ đôi giày lên -đôi giày của con đây nè

Nó hạnh phúc không nói nên lời ôm lấy dì trâm một cái rồi nhanh nhanh mang đôi giày vào

“Ủa?sao hôm nay cảm thấy ngón chân cái mình mát mát ta???”

Sin nghĩ thầm rồi nhìn xuống chân mình

OMG.....

Thật sự là đôi giày vải của cô bé đã bị rách nguyên một lỗ bự chẳng ngại ngón chân cái,cái mát của thiên nhiên luồn vào chân em là đây!

-Minaaaaaaaaaaaa,sao mày dám cắn giày tao hả????????????

_Sin gầm lên đưa ánh mắt đáng sợ nhìn con chó

-7h35 rồi đó,hay con lấy đỡ đôi giày bata mang đi

Đành chịu vậy!.Sin vọt lẹ lên phòng mang đôi bata vào và xách cái ba lô phi thẳng đến trường với tốc độ 40km/h.

Hôm nào Sin cũng kêu Thùy Như đợi mình nhưng rốt cuộc chỉ toàn kêu Thùy Như đi trước vì tật trễ nải của Sin.Không giày thì quần áo,sách tập,...

7h50

Giờ này trường đóng cửa là cái chắc!Nên Sin không thèm đi bằng đường chánh nữa mà chọn đi đường tà,đường tà lúc nào cũng nhanh gọn nhưng lại không an toàn nhờ xui xui gặp giám thị trực đầu đó quanh đây thì có mà lao động cả tháng,đường chánh thì an toàn hơn nhưng về mức độ phạt có lẽ sẽ nhẹ hơn đường tà.Nói gì nói đường tà vẫn hơn

-Ô,tường cao quá mà chắc không sao đâu,đôi chân”dài” này sẽ leo qua được,hô hô hô (tự tin thấy ớn =.=”)_Sin cười đắc chí rồi quăng cái ba lô vô trước

-hự

-hình như mình nghe thấy tiếng gì thì phải?!?!_Sin ngơ ngác một chút -chắc không có gì đâu,giờ này còn ai ở đây nữa_tự trấn an mình bằng một câu rồi tiếp tục công việc chính.Đầu tiên Sin lấy đà nhảy vọt lên nắm tay vào đầu tường,sau đó là leo chân phải lên trước dồn hết sức vào hai cánh tay để đưa người leo lên.Xong!

Sin cười ha hả,đừng có vội đắc thắng mới chỉ 1/2 công việc thôi,việc còn lại là phải nhảy xuống đất trên cái tường cao chót vót này.Sin nhìn xuống mà chóng cả mặt,cái tường cao không dưới 3 mét Sin leo lên được đã là cả một kiệt tác rồi!

-đành chơi liều vậy,chết bỏ!_Sin xanh mặt mày nhắm chặt mắt nhảy xuống

Bịch....

-Ế,sao êm êm vậy ta?hổng có đau gì hết zì?

-là vì cái thân heo của cô đang đè tôi đây này

Tự nhiên tiếng nói phát ra làm Sin giật mình nhìn xuống,quả thật cái thân của cô đang đè lên người một đứa con trai mà tiếng tên này quen quen.Tội lỗi...tội lỗi

-còn không mau đi xuống!_cậu nhóc ấy nạt lớn làm Sin hoảng liền đứng lên

-xin...lỗi ~._Sin ngượng nghịu gãi đầu hỏi lỗi

Bất chợt cậu nhóc lôi Sin vào lùm cây?!?

-tôi biết cậu dữ dằn nhưng mà đừng có trả thù bằng cách này chứ,cậu muốn gì tôi cũng...ừm...ừm_đột ngột cậu ta bịch miệng Sin lại và đưa tay lên miệng ra hiệu im lặng

-ủa,tiếng ai vang vẳng ở đây vậy ta?_là tiếng ông Sơn hỏi,gia đình nổi tiếng chuyên kiếm chuyện với học sinh

Sin đỏ mặt vì cậu ta đang quá gần với Sin,hai tay cậu nhóc chống xuống đất và hai chân cũng vậy, còn Sin thì nằm giữa.

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 2.1

4. – Chương 2.1

Bây giờ Sin mới có dịp nhìn rõ mặt cậu nhóc.Cậu ta đẹp,đó là điều Sin công nhận,sóng mũi cao da trắng làm tôn lên đôi môi đỏ, đáng chuẩn quá ư là menly,tóc dài đến bầu áo được chao chuốt sành điệu.

Sin ráng nhìn tổng thể xem điều gì làm nên khuôn mặt này...hừm...

Đôi mắt!phải,chính là đôi mắt buồn da diết đen lầy hút hồn với hàng mi dài và rậm.

Bất chợt...cô bé thấy buồn khi nhìn vào đôi mắt này,dường như đôi mắt ấy chứa đựng hàng ngàn nỗi u uất kìm nén bấy lâu nay mà không cách nào giải thoát được...

Sin lắc lắc đầu xua bỏ.Làm sao mà hiểu được cậu ta chỉ trong vòng vài phút ngắn ngủi chứ!

....

Nãy giờ cả Sin và cậu nhóc ráng giữ cứng ngắc người để không gây ra bất cứ động tĩnh nào,mặc công ông ta lại phát hiện thì to chuyện.

Khoảng 15 sau thì ông giám thị cũng đi,Sin và cậu nhóc thở phào nhẹ nhõm.

Introduction

Họ Tên:Vương Hoàng Hạo Khang

Nick Name:Ron

Tuổi:16

Gia cảnh và vị thế của cậu ta giống hệt như Thùy Như

Ron đứng lên đi ra khỏi lùm cây

-sao không bước ra đi,bộ thích nằm trong đó lắm hả?

-tôi...không ra được

-vậy cứ nằm trong đó luôn đi_Ron phán một câu phũ phàng rồi quay đi,nhưng có một thể lực vô hình nào đó đã giữ chân cậu lại và Ron nghĩ rằng cần phải giúp Sin lúc này.Cậu nhóc tiến lại gần và kéo Sin đứng dậy

-Sao không đứng lên đi!?!_Ron bực bội vì cô nhóc này quá lì -phải đợi tôi ẵm cô mới chịu đứng dậy hả?

-tôi không đứng được,chân tê hết cả rồi!_Sin mếu máo nhìn Ron,hễ cô bé bắt động một chỗ không quá 10 sẽ bị hiện tượng này

-mệt quá đi_Ron buông một câu rồi tiến lại gần Sin và ẵm cô luôn lên vai,ra tới một góc cây to cậu nhóc thả Sin xuống...mạnh bạo

-á_Sin la lên vì từ trên vai mà cậu ta vút Sin thẳng xuống đất

-ngồi đó đi_Ron quay lưng đi

-khoan_Sin nắm vạt áo Ron lại -cám ơn

Ron im lặng nhìn Sin đứng 3 giây rồi quay lưng bước đi.

Cậu cười nhặt vì hành động ngớ ngẩn khó hiểu mà Ron chưa từng làm trước đây là đi giúp đỡ một đứa con gái từng **** lộn và đập chân mình!

Khoảng 5 sau thì chân Sin hết tê,cô nhóc tất tả chạy vào lớp.Cũng may là giờ này là giờ ra chơi,vì cái chuyện đi học trễ mà Sin phải bỏ hai tiết học.Thật không đáng chút nào.

Vừa bước vào tới cửa Hải Phong đã toan chạy ra hỏi dồn dập

-sao giờ này mới vô?bị chuyện gì hả?có bị thương gì ở đâu không?có cần đi bệnh viện kiểm tra gì không???

Còn Thùy Như thì khám xét khắp người Sin xem có vết tích gì để còn...vào viện

-hai người có dừng lại không hả?_Sin hét lên

-trời ạ,giỡn chơi chút mà làm gì ghê vậy?

-ăn không?may là bọn này mua cho bạn sẵn một cái rồi đấy nhá_Hải Phong mỉm cười chìa cái bánh hamburger ra trước mặt Sin

-ôi,bạn hiền của tôi_Sin cảm động ôm chầm lấy hai đứa bạn của mình.Sáng giờ Sin chưa bỏ gì vào bụng mà đã phải vận động quá nhiều làm hại giờ đói meo râu

-sao hôm nay đi học trễ vậy?_Thùy Như chống cằm hỏi Sin

-tại Mina nó cắn đôi giày nên mình mới thành ra vậy nè_Sin giơ đôi chân mình lên.

Hải Phong nhìn thấy suýt mắc nghẹn bánh mì,mặc váy mang giày cũng không phải chuyện lạ nhưng cái chính là vì Sin mang giày...chiếc đực chiếc cái,một bên giày búp bê và một bên giày bata!

-Á Á Á Á Á_Sin hét lên thất thanh,hồi sáng vì quá vội nên cô bé quên thay luôn đôi giày nguyên thành giày bata rồi phi thẳng tới trường không may mắn ỷ

Thùy Như thì không ngạc nhiên gì vì tình trạng này Sin lặp đi lặp lại trong đời học sinh từ tiểu học đến cấp 3 ít nhất là 50 lần/năm.

Bây giờ đã quá quen thuộc với cái tính hậu đậu của cô bạn thân luôn rồi!

Vừa về đến nhà Sin đã quát ầm lên:

-Mina đâu,hôm nay nhịn ăn nguyên ngày luôn nhá.Dì Trâm,con mà thấy dì và bé Yum “lén phén” cho Mina ăn thì con bán nó luôn vào quán cây tơ nhá!

-giống bà nội ha_dì Trâm liếc nó phát cháy tóc

-chứ ai kêu nó cắn giày con

-thì con cũng nhiều lần kiểm chuyện với nó vậy,hề Mina đang ăn là con lại đá trúng tô cơm ngon lành của nó,giờ nó trả thù lại là phải_dì Trâm cười châm chọc Sin

-ừ thì..._Sin gãi đầu đuối lí

-thôi,vào ăn cơm đi,chiều dì dắt đi mua đôi mới

-ối thật hả dì?_Sin hớn hở nhảy cẫng lên

-ừ

-mua cho con nữa_bé Yum cũng mè nheo đòi mua giày mới,dì Trâm cũng đồng ý luôn dù sao giày của bé Yum cũng bị mòn rồi.

Vốn dì Trâm chỉ lớn hơn Sin 6 tuổi,năm nay dì mới 22 tuổi thôi nhưng đã có công ăn việc làm ổn định.

Khi cha mẹ Sin mất dì Trâm đã tự nguyện nhận nuôi bé Yum và Sin vì dì là người có thu nhập ổn định trong tất cả mọi người trong dòng họ.Nên Sin và dì Trâm cũng nói chuyện tự nhiên hơn,dì Trâm cũng thuộc lứa tuổi 9x như Sin thôi!.Xưng hô dì là theo vai chứ đáng lí phải kêu bằng “chị Trâm” thì đúng hơn.

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 3

5. – Chương 3

CHAP 3:Nụ hôn bất đắc dĩ!

-xuất phát!_bé Yum nhảy tưng tưng ra khỏi cổng kéo dì Trâm theo,Sin chốt cửa rồi cũng chạy theo,chỉ cần đi hết khu phố là ra đường lớn và đi dọc theo vỉa hè chừng 3 là tới chỗ bán giày dép nên không cần phải đi xe làm gì cho...tốn xăng ^^

-chào ba cháu,mua giày hay dép?_bác chủ tiệm cười,ba dì cháu vốn là khách hàng quen thuộc của bác ấy nên mỗi lần đến mua bác rất niềm nở tiếp đón

-dì Trâm mua dép,chị Sin và bé Yum mua giày_bé Yum nói,tiếng nói ngọng nghịu cực dễ thương của đứa bé năm tuổi

-bác mới về đồ,để bác lấy cho ba người coi coi thích không nhé

Bác chủ tiệm đi ra sau,chừng 2 phút thì bác quay lại với mấy bọc đựng giày dép.Bác mở bọc ra và đưa cho dì Trâm mấy bọc đựng giày dép của con nít và người lớn,Sin lựa riêng một bọc.

...

Sau một hồi lựa chọn cuối cùng cũng lựa xong,Sin chọn một đôi giày búp bê màu hồng có chấu bi nhỏ xíu và trước mũi giày một cái nơ thắt bằng dây nhỏ màu nâu,dì Trâm thì chọn đôi dép kẹp đơn giản và bé Yum thì một đôi bata nhỏ xíu.Dì Trâm trả tiền,dì hài lòng vì hôm nay không mua lâu như những lần trước.

Cả 3 người chào bác chủ tiệm rồi tung tăng đi về,đáng lí là đi chơi một bữa ra trò nhưng mai sáng dì Trâm phải đi công tác cùng một người bạn cho nên tối nay dì sắp xếp hành lí và qua nhà bạn dì ngủ luôn mai sáng khỏi mắc công phải chờ đợi.

-dì đi chừng nào về ạ?_Sin ngồi trong phòng xếp đồ vào vali giúp dì Trâm

-hình như lịch công tác lần này là bốn,năm tháng gì đó nếu hoàn thành sớm thì có thể là ba tháng không chừng!

-trời,công tác gì mà lâu vậy dì?rồi cơm nước ai lo bây giờ_Sin suýt té ngã khi nghe câu nói của dì Trâm

-tất nhiên là con rồi!

-nhưng con đâu có biết nấu,con chỉ biết chiên trứng thôi

-dì có mua sẵn mì gói,sữa,nước ép trái cây và thịt hộp rồi.Có gì đói thì nhờ Thùy Như qua giúp_dì Trâm cười

-nhưng chẳng lẽ ăn mấy thứ này quài?

-thì có chưa sẵn tiền cho con và bé Yum xài đủ mấy tháng đó,ngán thì đi ăn tiệm đi

-yes,dì đi thượng lộ bình an nghe_Sin nhảy dựng lên khi nghe thấy một chữ “TIỀN”

-con bé này_dì Trâm cốc đầu nó một cái rồi kéo cái vali đi xuống cầu thang,Sin cũng lon ton theo sau

Xe taxi đã chạy tới trước nhà,dì Trâm bước vào xe,qua lớp kính trong xe dì Trâm vẫy tay chào Sin và bé Yum,hai người cũng vẫy chào đứng nhìn theo bóng chiếc taxi đã nhỏ dần rồi mới đi vô nhà.

Bé Yum sau khi xuống sữa xong thì lăn đùng ra ngủ,còn Sin thì học bài,giờ này Sin rất muốn qua nhà Thùy Như chơi nhưng nhà Thùy Như đóng cửa rất sớm,mới 8 giờ thôi đã đóng cửa mất tiu!.Học bài xong Sin lại phóng lên giường cuộn tròn mình trong cái mền lăn qua lăn lại...cho đỡ chán ++

Reng...Reng...Reng...Điện thoại của Sin để trên đầu giường vang lên

-mới đi chưa được 24 dì đã gọi rồi hả trời?_Sin lồm bồm với tay lên mò mò kiểm cái điện thoại

-[nếu muốn trả ơn tôi vụ hồi sáng thì đến bar G.Blue đi!Tút...Tút...Tút..._một giọng nam nói trong điện thoại đúng một câu rồi cắt máy không kịp cho Sin nói câu nào

-tên nào vô duyên vậy trời?ủa...mà vụ hồi sáng không lẽ là...cậu ta?mà chắc không phải đâu!cậu ta làm gì biết số mình chứ!_Sin tự độc thoại mình ên rồi lại quăng cái điện thoại và nằm xuống...lăn tiếp

1 tiếng sau...

Reng...Reng...Chuông điện thoại lại reo lên.Sin lần này rút kinh nghiệm nhìn số xong mới bắt,lại là số đó!Cô bé bấm tắt,vài giây sau số đó lại gọi,Sin lại bấm tắt.Cứ như thế chừng 15 lần Sin mới bực bội bắt máy lên nói giọng gắt gỏng:

-[điên hay sao mà điện quai vậy hả?muốn phá cũng phải lựa người mà phá chứ]

-[tôi nói trong vòng 10 phút nữa cô không đến thì mai đừng có vô trường học nhá]

Lần này đến lượt Sin cắt máy,cô bé nằm xuống định ngủ.Vừa mới nhắm mắt lại Sin đã nghe tiếng nói vang vang bên tai

“cậu ta là thủ lĩnh Dark đó,bạn mà kiếm chuyện với cậu ta thì không có sống nổi trong trường đâu nhé!”

Sin thoáng lạnh sống lưng vì câu nói này.Cô bé bật dậy như lò xo nhanh chóng mặc cái áo khoác len và xỏ đôi dép kẹp vào,chạy nhanh ra đường lớn bắt taxi.Tất nhiên là không quên khóa cửa rồi!

-chú cho cháu đến bar G.Blue ạ.Nhanh nhanh nha chú

Chiếc xe nhanh chóng lăn bánh,chỉ khoảng 10 phút sau là đến.

Trước mặt Sin là một quán bar lớn nổi tiếng trong thành phố vì nơi đây tụ tập nhiều dân chơi và con nhà giàu trong thành phố.

Sin thấy sợ sợ cứ đứng lưỡng lự trước cửa mà không dám vào

-này cô bé,không vào thì đi chỗ khác đừng có đứng ở đó chắn lối ra vào_một ông vệ sĩ mặt mày bặm trợn nói với Sin

Sin ú ớ không biết nói gì,chợt một người con trai đi ra câu lấy vai Sin

-là bạn tôi đấy

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 3.1

6. – Chương 3.1

-ạ,xin lỗi tôi không biết,hai người vào đi ạ_ông vệ sĩ hoảng hốt mở cửa ra cho cậu ta đưa Sin đi vào,còn cúi đầu chào nữa

Sin không muốn nên đẩy cậu ta ra

-làm gì vậy?

-im lặng và đi theo tôi đi,mấy người ở đây có thể đánh cô bất cứ lúc nào vì lí do nhìn mặt thấy ghét đó!_cậu ta nói nhỏ vào tai Sin làm Sin giật mình ngoan ngoãn cho anh ta câu vai mình đi.Cậu ta dắt Sin vào một lối đi được lót bằng kính sau đó là rẽ bên trái và tiến vào một phòng lớn.

-em dắt cô ấy đến rồi ạ

-đem cô ta lại đây rồi tất cả biến đi_tiếng nói được phát ra từ một người đang nằm dài trên ghế sofa,người ấy xoay mặt vào trong nên Sin chỉ nhìn thấy được mỗi dáng người.Sin biết chắc chắn đây là Ron.Lần lượt từng người đều đứng lên và bước ra,trước khi đi còn ném ánh nhìn tò mò vào Sin nữa

-kêu tôi đến đây có việc gì vậy?

Ron ngồi nhồm dậy và nhìn chằm chằm vào Sin.

Đưa điều thuốc lên miệng và bật lửa,Ron rít một hơi dài và phả vào mặt Sin làm cô bé ho sặc sụa

-đơn giản thôi.Tôi chỉ muốn...

Rồi Ron dừng lại 3 giây nhìn vào khuôn mặt đang tò mò xen lẫn sợ hãi của Sin.Bình thân nằm xuống ghế sofa đưa hai tay gác lên đầu,Ron lại nói tiếp:

-...cô hát karaoke cho tôi nghe thôi!

-hả?

Ron thấy tức cười vì cái mặt ngơ ngơ không hiểu chuyện gì của Sin. Cậu nhóc quăng cái micro cho cô bé sau đó là cho Sin tự chọn bài mà hát.

Lựa chọn một lúc Sin chọn được bài mà mình ăn ý, đây là bài ruột của Sin mỗi khi đi hát chung với Thùy Như.

Nhạc được bật lên, chỉ vừa mới có khúc dạo đầu nhạc không biết lí do gì mà Ron nổi khùng lên ngồi bật dậy giật lấy cái micro trên tay Sin chọi thẳng vào tường.

-hát bài nào vui chút đi, hát miệng thôi khỏi cần máy móc gì hết!_Ron nạt lớn

Sin giận đến đỏ hết cả mặt mày nhưng vẫn không nói được gì, dù sao cậu ta cũng giúp Sin hồi sáng.

Ron vẫn ngồi đó đợi xem Sin sẽ hát bài nào.

Cô bé suy nghĩ một hồi rồi quyết định hát bài...kia con bướm vàng O_O. Ngoài bài này ra Sin không thể nào nghĩ ra thêm được bài nào hết!

-kia con bướm vàng kia con bướm vàng, xòe đôi cánh xòe đôi cánh, bướm bướm bay hai ba vòng bướm bướm bay hai ba vòng, bay tùm lum bay từa lữa_Sin cười tươi vừa hát vừa...nhảy tung tăng giả làm bướm

Ron tròn mắt ngạc nhiên và sau đó là cười ha hả, cậu nhóc không thể nhịn cười được nữa vì hành động quá...buồn cười của Sin

-được chưa?_Sin ngồi phịch xuống ghế khi đã hoàn thành xong phần biểu diễn của mình

-haha...cuộc đời tôi...chưa bao...giờ...haha..thấy ai tức cười hơn cô_Ron ôm bụng cười đến nổi suýt nữa té xuống ghế

-cậu...quá đáng vừa thôi nha! sức người có giới hạn à_Sin bực bội tím mặt mày liếc Ron

-đừng có hát nữa, không tôi cười đến chết mất_Ron vẫn cười

-cậu...đi chết đi!!!!!!!!!!!!!!_Sin lấy đà định nhảy vọt lên bụng

Ron đánh ột trận ra hồn nhưng gần đến Sin bị vấp phải vật gì đó làm cô bé ngã nhào.

Đúng lúc đó mấy người đi cùng Ron hồi nãy đẩy cửa bước vào. Bọn họ định nói gì đó nhưng đã bị á khẩu vì “cảnh tượng hùng vĩ” diễn ra trước mắt....

Ron và Sin đang...môi kề môi với nhau!

-thủ lĩnh đang “làm việc” hả? vậy bọn em không làm phiền_một cậu nhóc chắc là đàn em của Ron cuối mặt đóng cửa lại

-đứng lại đó và tụi mày bước vào đây_Ron giận dữ đẩy mạnh Sin ra và ngồi nhồm đậy

-ạ_đám đàn em của Ron lũ lượt bước vào

Sin xấu hổ đứng lên và chạy vọt ra ngoài.

Mà chắc hôm nay là ngày xui xẻo với Sin hay sao mà vừa chạy khỏi cửa đã đụng trúng một đám con gái ăn mặc sexy và trang điểm lòe loẹt.

-con điên kia, mày mù rồi sao mà không thấy tụi này đang đi vậy hả?_một đứa trong đám cất giọng chanh chua của mình lên và định giơ bàn tay mình lên tát Sin thì con nhỏ bị một người nứu chặt tay lại.

-thử tát xem

-ơ...Ron...là bạn anh hả?_đứa con gái trợn mắt

-nếu cô tát một bạt tay vào mặt người của tôi thì cái mặt với một tá kem của cô sẽ không nguyên vẹn đâu!_Ron gằn giọng -BIỂN!

Cả đám con gái sợ hãi chạy tán loạn, trước khi đi con nhỏ khi nãy định tát Sin còn ném cho Sin cái nhìn đầy giận giữ

-cám ơn_Sin buông một câu rồi chạy nhanh ra ngoài

Ron cũng quay lưng bước vào trong.

Lúc đó đã là 10h tối.

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 4

7. – Chương 4

CHAP 4:Lời đề nghị khó tin

-nghe nói dì Trâm đi công tác rồi hả?vậy ai nấu cơm cho bạn ăn?_Thùy Như đưa mắt nhìn Sin

-thì...nấu đại,hihi_Sin cười cười gãi đầu

-bạn cũng biết nấu ăn nữa hả?vậy bữa nay tôi qua nhà bạn bạn nấu cho tôi ăn nhé_Hải Phong xen vào,miệng vẫn còn nhóp nhép mồm trong miệng

-nếu bạn có can đảm!_Thùy Như nói

-tất nhiên là có rồi,mà tôi nói thiệt đó bữa nay tôi qua nhà bạn à nha

-làm gì chứ?

-chơi thôi

-ừ qua đi_Sin bình thản trả lời tự tin vì...Hải Phong có biết nhà Sin đâu mà qua,hehe

Ba người họ ngồi dưới căn tin mà giỡn phát ớn đến nỗi những học sinh ngồi cạnh còn phải “di cư” sang chỗ khác để ngồi.

Nhưng cuộc vui ấy và sự ồn ào trong căn tin lại phải dừng lại vì sự xuất hiện của Ron và đám đàn em của cậu nhóc!

Sin ngược mặt lên quan sát xung quanh xem nguyên nhân nào mà căn tin trở nên như vậy thì bất gặp ánh mắt của Ron đang nhìn chằm chằm mình như thể muốn nói điều gì đó.

Chợt Sin nhớ đến ngày hôm qua...ngượng kinh khủng!cô bé đứng lên và đi nhanh ra cửa căn tin,ở đây Hải Phong cũng đột nhiên đứng dậy và bỏ đi để lại Thùy Như ngơ ngác ngồi đờ như tượng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

.....

Trong lớp

-làm gì mà hồi nãy bỏ mình ở lại vậy hả???????hai cái người kia!_Thùy Như ngồi phịch xuống khó chịu

-có gì đâu,tại không muốn ở lại thôi_Sin và Hải Phong đồng thanh

-mấy người đó nha càng ngày càng khó hiểu!_Thùy Như nhăn nhó cái mặt

Hôm nay không như mọi ngày,Hải Phong có việc bận đi trước còn Thùy Như phải về sớm để đi về quê thăm bà gấp vì bà đang bị bệnh nặng chưa biết chừng nào sẽ về,1 ngày 2 ngày,1 tuần hoặc 2 tuần cũng nên!.

Sin thở dài,cô bé vừa đi vừa đá đá mấy hòn đá trên đường cho...đỡ chán,lẽ ra mọi hôm đã có hai người kia để giỡn rồi vậy mà hôm nay lại phải đi một mình.Buồn

Đi được một lúc Sin bắt đầu có cảm giác dường như có ai đó đang đi sau mình, quay ra sau nhưng không thấy ai hết cô bé khẽ nheo đôi mắt lại rồi quay mặt đi tiếp.

Và Sin giật mình khi có hai người đứng trước mặt chặn đường cô bé

-mấy người là ai? tránh chỗ khác cho tôi đi coi

Rồi tự nhiên có một chiếc xe đã mở cửa sẵn dừng lại bên cạnh Sin, hai người đó đẩy mạnh Sin té nhào vào trong xe rồi đóng cửa xe lại. Sau đó họ cũng chạy ra phía sau và leo lên chiếc xe đậu sau

Trong xe

Trước khi định thần mình lại Sin đã nhận ra người ngồi cạnh cô bé trong xe là...Ron

-cậu làm gì vậy hả? thả ra coi_Sin hét lớn

-làm gì chút biết, giờ thì ngồi yên đó đi_Ron trả lời nhưng không quay lại nhìn mặt Sin, mắt hướng ra phía cửa kính

Nhưng làm sao Sin ngồi yên được khi còn bé Yum ở nhà cơm nước không ai lo. Sin đã dặn chừng nào đói mà chị chưa về thì qua nhà Thùy Như ăn đồ, giờ nhà Thùy Như về quê thăm bà hết!

-tôi biết cô đang lo gì đó, yên tâm đi em cô đã được ăn no bụng rồi

-hả? sao cậu biết nhà tôi ở đâu mà đến

-miễn sao em cô được ăn no bụng được rồi. Giờ ngồi im đi, đừng để tôi phải trói cô lại đó, Kim Huyền Nhã!! à quên phải gọi là Sin mới đúng chứ_Ron xoay người qua nỡ nộ cười nửa miệng với cô bé

Sin kinh hãi ngồi nhích qua một bên tuy đã ngồi sát gạt cánh cửa xe luôn rồi.

Cô bé bắt đầu thấy sợ con người này, đầu tiên là biết Sin đang nghĩ gì, biết nhà Sin và biết luôn tên thật và tên thân mật của Sin

.Bây giờ là dốt cô bé đi đến một nơi nào đó không biết

Chiếc xe đen tuyền dừng lại quán bar hôm bữa, Ron mở cửa xe bước ra kéo theo Sin ra luôn bằng đường cửa bên kia

-cậu định làm gì nữa hả???_Sin giật mạnh tay ra

Đáp lại Sin là câu trả lời im lặng. Ron đi nhanh về lối đi cũ Sin cũng đi nhanh theo, trong đầu cô bé vẫn ám ảnh câu nói của cậu bạn hôm bữa dốt Sin vào trong này!

Vừa bước vào tới nơi (vẫn là cái phòng cũ hôm bữa) Ron đã ngồi xuống ghế sofa. Nhưng Sin hơi chần chừ không muốn ngồi nên đứng một lúc, đến khi Ron ngược lên nhìn và lên tiếng:

-sao không ngồi đi, tôi không làm gì cô đâu

-tôi đứng được rồi_Sin cười gượng gạo

-NGỒI XUỐNG_Ron bất thành linh nạt lớn làm Sin hết hồn ngồi xuống liền!

....

Không khí trở nên nặng nề suốt gần nửa tiếng. Và cuối cùng Ron đã cất tiếng làm tan đi bầu không khí này

-tôi muốn cô trở thành bạn gái của tôi

Sin nghe xong như sét đánh ngang tai, cô bé nhìn thẳng vào Ron với ánh mắt không thể ngạc nhiên hơn

-tại sao?

-lí do cô không cần biết, trả lời nhanh rồi về đi

-nếu tôi làm bạn gái anh thì tôi được lợi gì chứ!?

-cô sẽ sống yên ổn hết những tháng ngày học cấp ba

-sao tôi biết chắc được tôi sẽ an toàn khi quen với cậu_Sin khẽ nhếch môi cười

-tất nhiên vì cô quen với tôi thì không ai đụng chạm gì tới cô nữa,dù chỉ là một sợi tóc!_Ron bình thản trả lời

Sin im lặng 3 giây rồi nói tiếp:

-nếu tôi không đồng ý??

-không đồng ý thì thôi.Không ép,nhưng cô nên nhớ cô còn nợ một ân huệ của tôi đó

-cái gì chứ!??tôi đã trả nợ cho anh bằng cách...nhìn như một con hề rồi còn gì nữa_Sin bức xúc hét âm lên

-đó chỉ là trả nợ cho tôi lần cô đạp chân tôi thôi.Còn lần sau nếu tôi mà không giúp cô chắc thứ hai đầu tuần cô sẽ được vinh danh tên mình trong danh sách “đi trễ leo tường” không chừng_Ron không còn cách nào đành phải “kể công” thôi

-cậu...._Sin cảm khẩu không biết nói gì hơn nữa đành ngồi khoanh tay trước ngực xoay mặt chỗ khác

-lời đề nghị này sẽ chấm dứt trong vòng 2 tháng.Tôi sẽ cho cô một ngày để suy nghĩ_Ron nhìn Sin cười nửa miệng rồi đứng lên và đi ra ngoài cửa.Nhưng Sin đã kịp níu tay cậu nhóc lại

-được thôi,tôi chấp nhận lời đề nghị của anh.Dù sao tôi cũng không mất mát gì!

-tốt!

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 5

8. – Chương 5

CHAP 5:Lỗi một nhịp đập

Sau khi theo Ron ra khỏi cửa bar,Sin cứ nghĩ là cậu nhóc sẽ chở Sin về nhưng cuối cùng Ron đã lạnh lùng leo lên xe để Sin ở lại...muốn đi đâu thì đi.Báo hại cô bé phải đi “căng hải” về cùng đoạn đường khá dài!

Đi được một lúc Sin dừng lại ngồi xuống ở một ghế đá vì quá mệt lại còn đeo theo cái ba lô nặng trĩu nữa,trời lại nắng chang chang không một chút gió.Sin ngã đầu ra thành ghế nhắm mắt lại một chút thì có cảm giác như mặt trời không còn rọi vào mặt mình.Cô bé từ từ hé mắt ra và giật mình khi thấy Ron đang đứng trước mình.

-Sao còn chưa về mà lại ngồi đây??

-Mặc kệ tôi

-Tôi kêu về nhà mà,theo tôi thấy thì nhà cô đi không tới 1km nữa là tới rồi!vậy mà không chịu đi

-vậy chứ hồi nãy ai bỏ tôi ở lại hả?nếu cậu biết nhà tôi thì chắc có lẽ cậu biết từ G-Blue đến nhà tôi cỡ 5km là ít đó!đi tới đây đã là may lắm rồi!_Sin bức mình la lên

-sao không gọi taxi mà đi bộ,bộ cô ham “căng hải” lắm hả???_Ron cũng bắt đầu nổi quạo

-làm gì la tôi?Cậu sai chứ bộ tôi sai hay sao mà cậu lớn tiếng rộ hòng với tôi thế hả??_Sin tuy bình thường không hay nổi giận với người khác nhưng lúc này không thể không giận được nữa!.Cô bé đứng phắt dậy kéo theo cái cặp,trước khi đi còn để lại cho Ron ánh nhìn bực tức.

Ron cũng đứng lên không thèm để ý đến Sin nữa,khi Ron vừa rời khỏi ghế đá được vài mét thì nghe phịch một tiếng,cậu nhóc quay sang nhìn.Sin đang nằm sóng soài trên mặt đường,bất tỉnh.

.....

Ron hoảng hốt bế thốc Sin lên và chạy nhanh đến ô tô của mình.

-chạy đến bệnh viện.Nhanh!_Ron quát lớn

-dạ

Chiếc ô tô phóng đi nhanh trên đường.

.....

Sau khi được bác sĩ khám,Ron được biết là Sin chỉ bị cảm nắng nhẹ cộng với việc nhìn đói lâu nên ngất và có thể xuất viện ngay chứ không cần nằm lại.

4h chiều

Đôi mắt Sin từ từ mở ra,thấy mình đang trong bệnh viện thì hết sức ngạc nhiên.Có một người y tá đang trực ở đó nên Sin ngồi dậy hỏi:

-chị ơi,ai đã đưa em vào đây vậy ạ?

-chị không biết,nhưng chắc có lẽ là cậu thanh niên cao cao đưa em vào đây_chị y tá cười

-cái cậu mặc đồng phục học sinh hả chị?

-ừ,cậu đó đó

-em cảm ơn_Sin mỉm cười rồi nằm xuống.

Như sức nhớ ra điều gì Sin hoảng hồn ngồi dậy và mang đôi giày của mình vào rồi chạy nhanh ra khỏi bệnh viện,Sin nghĩ chắc cô bé cũng không đến nỗi phải nằm viện lâu.Người đáng lo ở đây nhất chính là bé Yum!

Vừa chạy ra cổng bệnh viện Sin đã bắt gặp Ron đang đứng dựa vào xe nhìn cô bé

-cô định chạy bộ mà về nhà luôn đấy à?

-chứ còn gì,tôi không có tiền rồi lấy đâu mà đi taxi_Sin nhăn nhăn mặt định chạy tiếp

-lên xe đi

-tôi?_Sin chỉ vào mình rồi tròn mắt ngạc nhiên

-chứ còn ai.Nhanh nếu không tôi đi luôn thì lúc đó đừng có trách!_Ron gồng giọng rồi bước lên xe.Nhưng bây giờ lựa chọn giữa đi bộ và đi xe tất nhiên tất cả mọi người và Sin đều chọn đi xe chứ không ai chọn cái thứ nhất cả.

.....

Xe vừa mới tới cổng nhà Sin và cô bé chỉ vừa mở cửa xe bước ra bé Yum đã chạy đến ôm chầm lấy Sin và khóc nức nở.

-bé Yum sao khóc vậy hả?ai ăn hiếp em?_Sin vỗ vỗ lưng bé Yum rồi nói bằng giọng...ngọt ngào nhất có thể

-chị hại...hức..đi...học..hức...sao giờ này...mới về_bé Yum nói trong tiếng nấc

-chị có công chuyện,bé Yum ngoan vào nhà chị pha sữa cho uống hén_Sin cười tươi rồi ẵm bé Yum vào nhà,nhìn thấy Ron đứng đực ra đó và định đi về thì Sin chạy ra nắm tay Ron lại

-vào nhà đi tôi nấu mì cho ăn và cảm ơn vì đã đưa tôi vào bệnh viện_Sin mỉm cười rồi kéo tay Ron đi vào

Thấy có người lạ vào nhà mà lại là con trai,bé Yum tròn mắt kêu lên:

-bạn trai chị ngồi đây đi,để Yum đem em Mina ra chơi với bạn trai chị_bé Yum đẩy cái ghế nhỏ xíu mà Yum thường ngồi ra cho Ron ngồi và lấy tay đập đập vào cái ghế ý muốn Ron ngồi ở đây.Xong Yum đi khắp nhà vừa đi vừa gọi tên Mina.Bé Yum còn nhỏ nên không biết cái danh từ “bạn trai chị” làm cho Sin và Ron...lúng túng một chút vì cả hai vốn đã là như vậy (cái đề nghị hồi chiều ý mà)

-cậu ngồi trên sofa đi,cái ghế đó so với chiều cao của cậu thì nếu mà cậu ngồi lên chắc cái chân cậu đưa lên hơn đầu luôn quá!Mà cậu ăn gì để tôi nấu_Sin vẫn còn...ngại nên nói mà không nhìn mặt Ron

-cái gì cũng được

-bạn trai chị ơi Mina đây này_bé Yum cười toe toét lon ton chạy ra,Yum tròn tròn,lùn lùn mà lại ôm con chó theo nhìn cực kì đáng yêu và mắc cười.Khiến Ron cũng không thể nhịn được cười.

-bé tên gì?_Ron xoa xoa đầu Mina và hỏi Yum

-Yum tên Yum,vậy bạn trai chị tên gì

-anh tên Khang

Sin từ trong bếp nói vọng ra:

-vào ăn nè

Ron cùng bé Yum đi vào trong nhà bếp,3 tô mì đã được dọn sẵn ra khỏi bay nghi ngút

-woa,thơm quá_bé Yum cầm muỗng lên và bắt đầu ăn lia ăn lịa

Ron cũng bắt đầu ăn,giờ đây Ron coi tô mì còn hơn cả sơn hào hải vị,đỡ hơn Sin một chút là từ hồi trưa đến giờ Ron chưa có gì bỏ vào bụng,còn Sin thì từ sáng đến giờ luôn!

.....

Sau khi chén xong một ề mì Ron và Sin nằm dài ra ghế sofa,bé Yum chỉ biết tròn mắt vì “kĩ thuật siêu phàm” của hai người này,Yum chỉ ăn một tô mì còn lại mình ên hai người kia ăn gần hết cả thùng mì còn hơn chết đói mấy ngàn năm trước!

-anh Khang chơi game với em với chị Sin đi_bé Yum nắm tay Ron kéo đi lên phòng mình

-ngồi xuống đây chơi luôn đi_Sin đưa cái điều khiển cho Ron rồi chột bị bé Yum đẩy ngồi xuống kế bên Sin

Ron ban đầu còn ngại ngại nhưng càng về sau thì càng mê chơi game hơn nữa đến nỗi bé Yum đòi chơi một chút mà hai con người đó đành lòng kiu Yum đi ra chỗ khác chơi chỗ người lớn đang “làm việc”!

Một giây quay mặt qua và nhìn nhau cười.Ron và Sin,hai trái tim bị lỗi một nhịp đập.

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 6

9. – Chương 6

CHAP 6: Quá khứ tàn ác

Đã mấy ngày nay Hải Phong và Thùy Như đều biến mất,không một cuộc gọi và cũng không một tin nhắn.Sin nhìn vào màn hình điện thoại mà thở dài.Hiện giờ bé Yum được gửi qua bên ngoại chăm sóc,Sin không thể nào vừa học vừa chăm cho bé Yum được,những khi đi học về nhà thấy Yum ngồi chơi mình hoặc là chơi với Mina,có khi do buồn quá Yum khóc ré lên thấy Sin vừa về đến cổng đã đi ra đón rồi cười toe như chưa có chuyện gì xảy ra.Đến tội!

Giờ này về nhà cũng không có chuyện gì làm nên Sin đi ra bờ sông Sonus hóng gió,đây là nơi Sin yêu thích nhất và cũng là nơi mà Sin ghét nhất!.Chính cái nơi này đã gây ra tai nạn thương tâm cho ba mẹ của hai chị em Sin-cái tai nạn hi hữu mà đáng lí ra tỉ lệ chết người của nó chỉ có 1% và ba mẹ Sin là người xui xẻo vì đã rơi vào cái 1 % ấy!

.....

quá khứ...

Hôm đó là một ngày đẹp trời và cũng là ngày sinh nhật của Sin,từ nhỏ Sin đã được ba mẹ dắt ra bờ sông Sonus chơi nên cô bé đâm ra thích nơi này và nhất quyết phải đòi đãi sinh nhật tại ngay bờ sông chứ không chịu đãi ở nhà,do thương con và nhận thấy rằng đây cũng là một điểm đãi sinh nhật lí tưởng nên ba mẹ

đồng ý. Lúc đang chuẩn bị tiệc sinh nhật cho con thì bất ngờ một chiếc xe tải lạc tay lái đã đâm sầm vào cả ba người. Lúc đó mẹ đang mang thai bé Yum...

Khi tỉnh lại Sin cảm thấy đau buốt ở chân nhìn xuống thì thấy chân mình được may một đường dài từ đầu gối nổi tới mắt cá chân (đây là nguyên nhân khiến chân Sin khi bắt động một chút đã bị tê). Hoảng hốt tìm kiếm ba mẹ mình thì thấy có vài người y tá đang đẩy một cái giường ra từ phòng cấp cứu, cái mền trắng toát che phủ toàn thân con người ấy, không ai khác chính là ba Sin. Lúc đó Sin mới học lớp 5 tức là 11 tuổi, đầu óc ngây thơ nên cứ nghĩ rằng ba chỉ ngủ nên Sin nở một nụ cười nhẹ nhõm. Niềm vui chẳng kéo dài được bao lâu thì nụ cười ấy đã vụt tắt ngay khi vị bác sĩ cho Sin biết rằng ba cô bé đã chết nhưng mẹ Sin và đứa con trong bụng thì vẫn còn sống nhưng hiện mẹ Sin vẫn chưa qua khỏi cơn nguy kịch và đang rất yếu, trên tay bác sĩ là một đứa bé trai nhỏ xíu đang khóc thét dưới lớp khăn được quấn kĩ lưỡng. Sin cảm nhận được những thứ trước mắt cô bé đã nhòe đi và bắt đầu lục soát trong mớ kí ức của mình, Sin nhớ ra rằng khi đó ba ôm chặt mình vào lòng nên cô bé mới sống sót sau vụ tai nạn kinh hoàng ấy.

Sin bước từng bước chân run rẩy đến bên giường bệnh mẹ mình, bà đã tỉnh và nắm chặt lấy tay Sin bằng tất cả sức lực còn lại. Thều thào từng câu yếu ớt:

-đứa bé ấy...em con đã được cứu...con nhớ hãy yêu thương và chăm sóc...em con đáng hoàng...mẹ đã hứa sẽ cho con...được đặt tên cho em...con...hãy đặt một cái tên thật đẹp...và ý nghĩa con nhé...và con hãy sống thật tốt...sống luôn cả phần của ba mẹ nữa_tay mẹ Sin dần dần buông lỏng khỏi bàn tay bé bỏng của Sin, đôi mắt từ từ khép lại...nhẹ nhàng...

Ngày tang lễ của ba mẹ Sin là một ngày trời u ám nhưng sao bằng được không khí trong tang lễ còn hơn thế nhiều...nước mắt, những tiếng thở dài nào nề, những gương mặt thất thiếu,...tất cả làm nên một khung cảnh tang tóc đến thất lòng!

Ba mẹ dì Trâm nhận nuôi Sin và bé Yum, lúc đó dì Trâm mới là một học sinh cấp 3, Trâm coi Sin và Yum như người trong nhà và hết mực yêu thương hai đứa. Thời gian đầu Sin ngày nào cũng khóc, khóc đến nỗi hai mắt sưng vù lên khóc đến hết nước mắt, nhưng Sin nhận ra rằng có khóc cũng vô ích và lời dặn của mẹ là hãy sống tốt Sin chưa thực hiện được và cô bé lại mạnh mẽ đứng lên làm lại từ đầu cuộc sống của mình. Về sau khi Trâm đã đủ sức tự lập và đã có công ăn việc làm thì cũng là lúc ba mẹ Trâm đã không còn đủ sức nuôi hai đứa nhỏ nữa, bấy giờ Trâm mới xin được vào làm ột ngân hàng, ra sức chắt mót một thời gian cuối cùng Trâm cũng đã mua được một căn nhà riêng nhưng chưa ở. Do tuổi già sức yếu nên mẹ Trâm đã qua đời 1 năm sau đó và vài tháng sau thì ba Trâm cũng mất. Tính tới hiện tại cả ba người chỉ mới ở căn nhà mới được gần một năm.

Tuy đã đứng lên được nhưng Sin ngày nào cũng ám ảnh và tự dằn vặt mình, cô bé luôn nghĩ rằng cái chết của ba mẹ là do Sin, là do Sin cứng đầu và cố chấp muốn đãi sinh nhật ở đó nên mới gây ra tai nạn ấy.

Kim Thái Thiên Ân. Là tên của bé Yum, ý muốn nói Thiên Ân là ân huệ từ trời cao đã ban xuống cho gia đình Sin. Một cái tên hay nhưng khi được nhất tới tên thật của bé Yum lòng Sin lại quặn lên nỗi đau không bao giờ lành.

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 7

10. – Chương 7

CHAP 7: Sự dịu dàng từ ai kia

Trở về với thực tại.....

Sin đang thần thờ trong mớ kí ức hỗn độn thì tự nhiên ở đâu phát ra những âm thanh chói tay khiến cô bé phải quay lại nhìn.

Một trận hỗn chiến đang diễn ra trước mắt cô bé. Tất nhiên đó không phải là thứ có thể khiến Sin chú ý được nhưng điều khiến Sin để mắt đến là vì trong đám hỗn chiến ấy có Ron-cậu bạn trai hợp đồng của

Sin.Sin định “ra tay nghĩa hiệp” để giúp cho trận đánh kết thúc nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì cô bé không có khả năng đó mà nếu có thì Sin xen vào cũng bị Ron nhất thời nóng giận giết cô bé luôn thì sao nên ý kiến cuối cùng vẫn là...ngồi xem!

Xem đến khi trận chiến kết thúc thì Sin bắt đầu sợ dợn óc nổi cả da gà lên vì quá...kinh khủng nhưng Sin thấy hơi mừng mừng vì đám bên Ron-còn được gọi là Dark đã chiến thắng và “chiến tích” Dark để lại là những con người đang nằm bất động dưới nền đất.Cái Sin sợ không phải là trận đánh mà chính là Ron!nhìn Ron khi nãy với khuôn mặt đáng sợ và thần thái lạnh hơn băng cộng với cái cây trên tay mà đánh tới tấp vào “đối tượng xui xẻo”...Nói chung là nhìn cực cực kì đáng sợ.

Đang chuẩn bị leo lên những chiếc mô tô khủng để rời khỏi “hiện trường” thì bất ngờ có một người trong Dark reo lên khi thấy Sin:

-chị hai kia tụi bây,thủ lĩnh ơi chị hai kia

Câu nói ấy làm cho Ron và những người còn lại đổ dồn ánh mắt về phía Sin,mặc dù biết bọn họ nhìn mình nhưng Sin vẫn cố gắng không thêm để ý,cô bé vốn sợ người khác nhìn mình một cách quá chăm chú

-tụi mày đi trước đi_Ron cất tiếng

-vậy tụi em về,thủ lĩnh ở lại vui vẻ nha_cậu nhóc ban nãy cười tươi rói.

Đàn em của Ron bắt đầu tiến về phía chỗ để xe và phóng đi bỏ lại phía sau những làn khói và tiếng “gầm” của những chiếc mô tô ấy

Khi nghe tiếng xe chạy đi Sin mới bắt đầu thở phào nhẹ nhõm,Sin đứng lên đi về,vừa mới xoay người qua thì suýt nữa tim Sin đã rớt ra ngoài.Ron đang đứng trước mặt cô bé

-làm gì giật mình dữ vậy?tôi có phải là ma đâu mà..._Ron nhăn nhăn mặt

-tại ai kêu cậu đứng sau lưng tôi làm gì?mà sao hồi nãy tôi nghe tiếng xe chạy đi rồi mà sao anh chưa đi nữa hả?_Sin hét lớn,miệng thở đều để lấy lại nhịp tim

-không thì sao?làm gì được nhau?_Ron hất hàm lên

Sin ghét nhất là ai nói chuyện với cô bé mà có thái độ như thế vì vậy trong “một phút nhất thời” mà Sin đã lấy tay đâm thẳng vào bụng cậu nhóc

-Á_Ron ôm bụng ngụy gối xuống

-gì vậy?tôi đánh nhẹ lắm mà?_Sin nghếch mặt ra.Và một giây như đã biết điều gì đó Sin nhào đến đè Ron và...giở áo cậu nhóc ra

-thấy chưa,tôi biết lắm mà.Hóa ra là khi nãy bị cái thằng kia ột gậy vào bụng nên mới đau vậy chứ gì

-làm gì vậy?định dê hả??

-đợi chút đi_Sin nói rồi chạy đi qua phía bên đường,cô bé đi mua thuốc cho Ron đó mà >”

-con nhóc đó làm gì không biết

Sin vốn là một con người hậu đậu nên trong tình thế này sẽ không ngoại lệ,do chạy đi mà không nhìn đường nên Sin đã bị một chiếc xe máy tông phải.

Cả hai người đều bị ngã sòng soài dưới đất,người thanh niên đứng lên dựng chiếc wave mình xong tiến đến Sin...**** tới tấp cô bé.

-đi mà sao không nhìn đường vậy hả?có biết xe này mắc lắm không?không chừng cả đời mày còn chưa mua nổi nữa đó (chiếc xe chưa tới 20 triệu zì mà nói cho quá).Đồ con nhỏ đui_anh ta trước khi phóng xe đi còn liếc Sin một cái rồi mới chịu đi.

Sin nhăn nhăn mặt đứng lên để đi qua tiệm thuốc nhưng vừa mới đã lên đã ngã khụy xuống thêm lần nữa,nhìn xuống chân mình thì cô bé tá hỏa khi thấy hai đầu gối của mình bị thương đang rỉ máu do khi nãy bị tên đó đụng Sin té xuống và đầu gối bị cào vào mặt đường.Dù rất đau nhưng cô bé vẫn cố gắng đi

qua tiệm thuốc.Ron im lặng ngồi đó chứng kiến tất cả nhưng không đến để đỡ cô bé hay làm bất cứ cái gì để giúp Sin mà chỉ rút điện thoại ra bấm cho gọi ai đó.

-[mày kiếm cái thằng chạy wave đỏ biển số xxxx rồi đem nó đến nhà Sin nhanh]

Chỉ trong 5 phút sau thì Sin quay lại với cái bọc trên tay và đôi chân đi cà nhấc máu đang chảy đỏ cả đầu gối cô bé.

-cô là đồ ngốc hay sao mà thằng đó **** không biết **** lại vậy hả?_Ron tức giận quát lớn,chính cậu nhóc cũng không hiểu vì sao mình lại giận đến vậy

-kệ đi,dù sao tôi cũng đâm vào người ta mà_Sin cười cười rồi ngồi xuống kế bên Ron

Ron giật lấy cái bọc rồi nói:

-đưa cái chân ra đây

-ơ...tôi tự làm được mà_Sin lắc lắc đầu

-đưa đây!_Ron lại nạt lên làm Sin hoảng hồn liền đưa hai chân của mình ra

Cậu nhóc bắt đầu lấy một cục bông gòn lau sạch những vết thương của Sin rồi sau đó mở nắp chai oxi già ra.

-khỏi đau,tôi không đau đâu mà_Sin mặt tái mét lắc đầu lia lịa,cô bé định rút chân mình thì bị Ron giật mạnh lại

-yên đó,đừng có mà giả trò anh hùng rơm

Ron lấy một cục bông gòn khác thấm oxi già vào rồi bắt đầu lau nhẹ vết thương của Sin.

-á,rất quá rất quá,làm ơn đừng có làm nữa mà_Sin hét lên một tiếng nhưng không sao rút chân mình lại được vì đã bị Ron giữ chặt.Cậu nhóc vẫn yên lặng làm nhưng lần này có thêm sự trợ giúp của cái miệng.Ron thổi thổi vào vết thương Sin để cho cô bé đỡ rát.Hành động này đã khiến con tim Nim đập nhanh hơn so với bình thường và mặt đã đỏ ửng lên.

Lần đầu tiên kể từ khi gặp Ron Sin mới thấy cậu nhóc dịu dàng đến vậy!

-xong,đi về đi_Ron thở phào rồi đứng lên

Nhưng Ron đi được một chút thì ngừng lại đưa khuôn mặt khó chịu nhìn Sin

-sao không đi??

-không được_Sin đưa ánh mắt đau khổ nhìn hai cái chân của mình

Ron như nhớ ra tiến lại gần Sin rồi ngồi xuống tay giơ ra phía sau

-leo lên đi

-làm gì??_Sin ngạc nhiên

-cộng chứ làm gì.Một quả giờ có leo lên không?!

Trong tình thế này tất nhiên không ai ngu dại gì mà ngồi đây đến sáng đợi xem có người nào đến “rình” mình đi hay không,mà Sin đã có người chịu “rình” cô bé đi nên tất nhiên Sin liền nhảy vọt lên lưng Ron.

-bộ thích lắm hay sao mà mừng dữ vậy??mà phải rồi,vinh dự được tôi cõng mà_Ron hất hàm chọc ghẹo Sin

-xì,chẳng qua là tôi không đi được thôi chứ ai mà thêm_Sin cũng lè lưỡi nói lại

-vậy tôi thả cô xuống cho về mình ền nhé

-ơ không,không tôi nói chơi đó mà_Sin há hốc quơ quơ tay

-đúng là khùng..._Ron lắc đầu mỉm cười.Và nụ cười của Sin làm cho ai đó “chao đảo” một lần nữa

Ron cõng Sin đi qua chiếc xe luôn làm cô bé ngạc nhiên hỏi:

-sao không đi xe?

-bộ cô không thấy chiếc xe bị bọn đó đập banh phanh rồi hả?còn đi gì nữa

-rồi bỏ luôn hả?

-chút thẳng hồi này kêu cô bằng “chị hai” nó sẽ đem về

Sin im lặng không biết nói gì hơn.Đúng là con nhà giàu có khác,chiếc mô tô bị có chút xú mà đã bỏ lên bỏ xuống!

.....

2 người này đi tới đâu mọi người đều nhìn chằm chằm.Nhìn Ron và Sin bây giờ không khác gì một cặp đôi “tình như cục sinh” khiến mọi người nhìn mà ngưỡng mộ.

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 8

11. – Chương 8

CHAP 8: Nạn nhân xấu số

-trời ơi mỗi quá_Ron thả Sin xuống rồi nằm phịch xuống sofa.

-để tôi đi lấy nước cho uống_Sin gắng đứng dậy rồi từ từ đi cà nhắc vô trong,phải mất gần 10 phút cô bé mới lấy ra được cho Ron ly nước lạnh.

Ron vừa để ly nước lên miệng điện thoại đã reo lên.

-[anh Ron ơi em tìm ra nó rồi,giờ xử nó sao anh?]

-[đem nó lại nhà Sin đi]

-[dạ,5 phút nữa em qua tới liền]

Ron thở mạnh một cái rồi lại nằm xuống mặt hơi nhẩn do vết thương trên bụng chưa kịp băng bó..

-còn giả vờ nói không sao,cái mặt anh đang nhẩn như khỉ vậy kìa_Sin nhướn mày nhìn vào cậu nhóc..

-mệt quá không tới phiên cô lo_Ron xoay người vô trong tránh ánh mắt “soi mói” của Sin

Sin nheo nheo đôi mắt lại,đội nhiên mắt sáng lên:

-người của cậu đến kìa_Sin khều vai Ron.Không ngoài dự đoán của Sin cậu nhóc đã sập bẫy dễ dàng.Ron ngồi dậy và nhìn ra phía ngoài lập tức bị Sin đè xuống nhanh tay kéo cái áo Ron lên (tới bụng thôi nghe mọi người) và bôi thuốc vào bụng cậu nhóc.

-cô làm hơi quá rồi đó_Ron bắt đầu bực mình

-tại tôi muốn giúp anh thôi,hồi chiều anh cũng công tôi về đó,đây coi như lời cảm ơn thôi_Sin xụ mặt giải bày.Nhưng chính cô bé cũng phải công nhận là hành

....

Cả hai im lặng hồi lâu không ai nói chuyện với ai,Sin thì quay mặt chỗ khác còn Ron thì nhắm nghiền mắt lại vẫn nằm trên sofa.

Chợt có tiếng Đinh Quân người kêu Sin bằng “chị hai” từ đâu vọng vào nhà,xé toạc bầu không khí im lặng này giờ.

-em đến nó lại rồi ạ

Cả Sin và Ron đều quay lại nhìn, và cô bé giật mình khi thấy tên hồi chiêu đã đụng còn c h ữ i Sin đang bị ba người trong Dark nắm chặt.

-thả tao ra, lũ khốn này_ hấn ta gào lên tức giận

-làm cho nó câm họng lại đi, nhức đầu quá_Ron nói

Lập tức hấn ta bị một trong ba người giáng một cú rõ đau vào bụng khiến hấn hự một tiếng rồi khụy xuống.

-cậu đang làm gì vậy hả??_Sin kinh ngạc hết nhìn “nạn nhân” rồi đến Ron.

-nhìn mà không biết hả?đập nó chứ làm gì

-ai mượn chứ?thả cậu ta ra ngay_Sin hét lớn

Ron không nói gì chỉ nhìn ba người kia bằng ánh mắt ra lệnh, ánh mắt ấy đã quá quen thuộc với những người trong Dark. Lập tức cả ba xúm lại đánh hấn ta tơi tả..

-dừng đánh mà_Sin một lần nữa lại hét lên rồi chạy ra chỗ tên bị đánh nhưng đã bị Ron níu tay lại.

-một trong ba đưa lại đây bịt miệng con nhỏ này lại coi, ồn quá_Ron nạt

Đình Quân dừng tay lại và tiến về phía Sin, trước khi bịt miệng cô bé lại Đình Quân còn nói thêm một câu nữa:

-xin lỗi chị hai nha

...

Dù Sin có giãy giụa đến đâu nhưng Đình Quân mạnh quá không thể nào thoát ra được, cô bé chỉ còn cách nhắm tịt mắt lại không dám nhìn, nhưng bên tai Sin văng vẳng những lời xin tha mạng...

Chỉ 15 phút sau thì những tiếng ấy không còn nữa chỉ còn những tiếng rên rỉ nhẹ và hai người kia cũng không còn đánh. Đình Quân cũng thôi không bịt miệng Sin nữa.

-mở mắt ra_Ron vẫn nói bằng giọng ra lệnh, nhưng Sin không chịu mở mắt -đã kêu mở mắt ra rồi nghe không? sao lỳ quá vậy??_Ron vẫn nói nhưng giọng có giận hơi quạo

Chính vì vậy mà Sin cũng không mở mắt, đến câu thứ 2,3 rồi Sin vẫn không mở, bây giờ máu nóng của Ron đã bắt đầu sôi lên. Thấy tình hình không ổn Đình Quân mới nói nhỏ nhẹ vào tai Sin:

-chị hai mở mắt ra đi, thủ lĩnh thả hấn ta đi rồi

Nghe đến từ “thả” cô bé mới liền mở toang mắt ra. Đập vào mắt Sin là một con người bị đánh tới mức...thảm hơn chữ thảm!

-sao nói thả cậu ta đi rồi??

-thì thả rồi đó, tại hấn ta không đi nổi nên mới nằm đó thôi, với lại chiếc xe của hấn cũng đã bị..._Đình Quân nói tới đó thì ngừng lại, hướng tay về phía chiếc wave đã nát bấy hết. Đình xoay qua nói gì đó với Ron nhưng cậu nhóc và ba người kia đã leo lên xe đi mất.

Tuy Sin đã rất tức vụ hồi chiêu và cô bé biết rằng Ron chỉ muốn trả thù ình, nhưng Sin không nghĩ là phải trả thù nặng đến vậy. Đánh tới người ta đứng không nổi luôn mà +.+

Cô bé thở dài nhìn tên “nạn nhân xấu số” rồi đóng cổng lại, móc trong túi ra cái điện thoại điện cho cấp cứu đến “hốt xác” tên ấy đi. Cái này gọi là vừa đánh vừa xoa mà =.=

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 9

12. – Chương 9

CHAP 9: Cuộc chạm trán tại G-Blue

Hôm nay Sin đã rất cố gắng để thức sớm...6h!một kỉ lục từ trước tới giờ của Sin,tuy học giỏi nhưng cô bé lại rất lười thức sớm,theo định nghĩa của Sin thì vô sớm là...một cái tội =.=” (vậy mà hồi trước có người đòi làm “học sinh đi sớm nhất khối 10!).Tuy Ron và Sin học chung trường nhưng không bao giờ họ “nhận bà con” trong trường cả.Nếu có gặp nhau ở căn tin thì cũng vậy,như lúc này đây Sin đang đụng mặt Ron và đám đàn em trong trường của cậu nhóc.Chỉ có bọn họ và Đình Quân là mỉm cười chào Sin,còn Ron thì vẫn...lạnh như tiền đi thẳng đến mặt còn không thèm nhìn,những người còn lại cũng đi theo Ron chỉ có duy Đình Quân là ở lại.

-chị hai mua đồ ăn sáng chưa?_Đình Quân ngồi xuống ghế đối diện với Sin rồi cất tiếng hỏi

-chưa,tại đông quá chưa chen chân vô được_Sin cười

-vậy để em đi mua_nói xong Đình Quân đứng lên và đi về phía quầy đồ ăn,Sin còn chưa kịp ngăn lại.

Điều kì lạ là khi này Ron và đàn em vừa vào căn tin lẫn lúc ra khỏi những học sinh khác đều dạt ra hai bên để cho họ đi,bây giờ Đình Quân vừa vào quầy đã có người nhường cho cậu nhóc mua trước.Sin nhứ mày “ghen tị”,sao họ lại có thể có cái ụy quyền như thế nhỉ!?.Đình Quân chỉ vừa mới vào đã có đồ ăn đem ra liền,Quân mua cho Sin chai pepsi và một tô bánh canh to oành,còn cậu nhóc thì chỉ mua ỉnh ổ bánh mì trứng.

-sao mua cho tôi nhiều vậy??_Sin nhứ mày nhìn Đình Quân đang ăn ổ bánh mì ngon lành

-tại nhìn chị nhỏ xíu,ăn nhiều cho lớn nhanh

Sin đưa tay móc cái ví nhỏ trong túi váy của mình,dường như Đình Quân biết cô bé định làm gì nên lắc đầu.

-chị không cần phải trả đâu

-sao được,tôi với cậu đâu có quen thân đâu..._Sin thấy khó xử

-vậy chị coi như anh Ron mua cho chị đi,không cần phải trả lại làm gì

-nhưng...

-không nhưng gì hết,chị ăn đại đi_Đình Quân xua tay

-vậy hôm nào tôi sẽ bao cậu đi ăn,ok_Sin vốn không thích mắc nợ ai nên đây cũng coi như là một...diệu kế.

-ừ,vậy chị cứ ăn thoải mái đi_Đình Quân mỉm cười

Sự thân thiết này đã khiến ọi học sinh trong căn tin đều đổ dồn ánh mắt về phía hai người họ,còn có những tiếng xầm xì to nhỏ.Khi Đình Quân quay lại nhìn thì họ mới im bặt.

....

5 tiết chán kinh khủng với Sin,hôm nay lại không có Thùy Như và Hải Phong..

Sin đang nằm ngủ ngon ơ sau một ngày học,những lúc chán thế này thì đối với Sin ngủ là thượng sách.Cô bé ít khi đi chơi,chỉ thích nằm dài ra giường và ngủ khi không có việc gì làm,chỉ cần một bữa sáng no nê là cả ngày Sin khỏi cần ăn uống gì cũng được...Đôi khi Sin còn bỏ luôn cả bữa sáng để ngủ khi những ngày nghỉ học (đây gọi là ngủ bù),chung quy là chỉ khi nào Sin cảm thấy thực sự rất đói bụng thì lúc đó cô bé mới tìm đến đồ ăn!

Điện thoại Sin réo ầm lên những 4,5 lần mà Sin cứ để đó không thèm nghe máy,đến lần thứ 15 Sin cũng chẳng buồn nghe...Và khi đã hết sức chịu đựng mặc dù đã làm mọi cách để át đi tiếng điện thoại,Sin mới bắt máy.

-[làm gì mà gọi mãi không trả lời vậy??muốn chết phải không?]-Ron hét lớn trong điện thoại,tiếng hét như đâm vào lỗ tai Sin khiến cô bé phải để cái tai của mình xa điện thoại khoảng cách chừng 1 mét.

-[này giờ tôi ngủ,không nghe máy được]

-[đến G-Blue ngay lập tức,ngay chỗ ghế sofa đen phía bên trái gần quầy bar.Cô mà để tôi đợi thêm giây phút nào là chết với tôi,rõ chưa]-cái giọng ra lệnh quen thuộc của Ron,rồi cậu nhóc cắt máy.

Sin tức tối ngồi bật dậy chạy ra ngoài,không hiểu lí do gì mà lời nói của Ron lại “tác động” mạnh đến cô bé đến như vậy,nhưng Sin nghĩ là phải có nguyên nhân gì đó Ron cần gấp đến Sin thì cậu nhóc mới điện thoại tới tấp như vậy!

G-Blue,8h25

Sin chạy thẳng vào trong tránh những người trong bar.Nhưng ông bà ta nói không sai:tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa.Sin chạy cắm cổ mà không để ý nên đụng phải một người phía trước mình.Nhưng sự thật là không phải đụng trúng mà là cô ta...cố tình để Sin đụng trúng!

-này làm gì vậy hả?mắt để trên đầu hay sao mà không thấy tao đang đứng vậy hả?

Ồ...cái giọng này,là cái giọng chua loét của Uyên Nhi(con nhỏ đầu đàn hôm bữa Sin đụng phải khi chạy ra cửa)

-ê,chính cô tự bước ra để tôi đụng trúng à nha

-mày nói cái gì nói lại coi,tao mà thêm cho cái thứ dơ bẩn như mày đụng vào người hả??_Uyên Nhi hất hàm lên

-ai “dơ bẩn” biết liền,ít ra thì quần áo tôi không bị dính cái thứ nước đỏ chói kia

-giề?nói lại coi tao bị dính chỗ nào,mắt mày bị lé rồi hả??_Nhi bĩu môi nhìn vào cái váy của mình

Sin nở một nụ cười nham hiểm rồi cầm lấy ly rượu đỏ được đặt trên bàn kế chỗ Sin đứng...hất thẳng ly rượu ấy vào cái đầm trắng toát kiêu sa của Uyên Nhi,khiến một phần váy dưới của cô ta bị dính đỏ hoe.

-giờ thì ai dơ hơn ai nào,cái đồ chảnh chệ,lêu lêu_Sin lè lưỡi trêu tức Uyên Nhi rồi đi tiếp.Những người được chứng kiến cảnh tượng cô tiểu thư chảnh chệ Uyên Nhi-cô chủ của một tập đoàn lớn bị một cô gái bình thường sỉ nhục trước đám đông đều xì xào rồi cười rộ lên khiến cho Uyên Nhi giận giun người mặt biến sắc liên tục như tắc kè hoa,đưa ánh mắt giận dữ nhìn Sin.Cô ta bám tay vào cái ghế kế bên,đôi mắt ánh lên những tia lửa biểu hiện ột cơn giận dữ đến tột độ.

-tao nhất định sẽ trả thù cho nỗi nhục ngày hôm nay,hãy chờ đấy!!

.....

Tất nhiên chuyện này Ron cũng biết và những người đi cùng Ron đến bar cũng đều được chứng kiến,bọn họ được một trận cười ha hả.Nên vì vậy mà Sin vừa đến là bọn họ cứ nhào nhào lên.

-chị hai tài thật đó,sỉ nhục được Uyên Nhi luôn_một người trong đám thốt lên.

-không hổ danh là bạn gái thủ lĩnh!

Và bọn họ cứ nói hết câu này đến câu kia,đến khi bị Ron xoay qua nhìn với ánh mắt sắc đến rợn người thì bọn họ mới im bặt.

-ngồi xuống đó đi

Sin ậm ừ một cái rồi ngồi xuống,kế Đình Quân.

-đi qua đây_Ron nạt lên

-còn chỗ đâu mà ngồi,có duy nhất chỗ này còn trống thôi

-để em qua chỗ thằng Quân ngồi,chị hai qua ngồi kế anh Ron đi_một người ngồi kế Ron đứng dậy.

Thấy khuôn mặt thảm hại của Sin, Đình Quân thấy xót xót, nhưng tránh trường hợp Ron “nổi khùng” bất tử nên Đình Quân phải lựa lời để Sin “an lòng” mà đi qua bên kia.

-chị hai qua kia đi, mắc công anh Ron nổi quạo thì mệt tội em lắm

Vì ích lợi chung, Sin đành qua ngồi kế bên Ron (lí do Sin không dám qua ngồi kế vì nãy giờ không biết Ron tức cái gì mà mặt mày rất chi là hình sự!)

Sin cũng đã đến rồi, cũng qua ngồi kế Ron luôn rồi, vậy mà biểu hiện cậu nhóc cũng không có gì mới. Sự im lặng đến đáng sợ!

Ron để lên miệng điều thuốc rồi bật lửa. Tình hình cứ căng thẳng như thế một hồi rất lâu... Những điệu nhạc và những ánh đèn vẫn nhấp nháy liên hồi cùng những vũ điệu “hoang dã”, nhưng trong cái không gian sôi động ấy cũng có chỗ của bầu không gian ảm đạm đến rợn người...

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 10

13. – Chương 10

CHAP 10: Khi thủ lĩnh là bác sĩ!

Sin chịu không được khói thuốc mà Ron cứ hút từng đọt rồi phả ra, tuy không phả vào mặt cô bé nhưng cứ hễ ngửi mùi thuốc là Sin không thể nào chịu nổi được, mà nín thở cũng không được lâu. Bực tức vì lúc nào Ron kêu Sin đến cũng đều cho ngồi vậy chứ chẳng làm gì khác, vậy mà Sin đã từng nghĩ là có chuyện gấp nên cậu nhóc mới kêu đến. Máu đã sôi lên tới 1000 độ, Sin thấy trên bàn có mấy chai rượu chưa đụng tới, cô bé liền quơ đại một chai uống ừng ực mà không biết loại mình uống là rượu gì.

-chị hai đừng có uống, đó là Vodka đó_ Đình Quân nãy giờ lo nhìn đầu đầu bây giờ mới để ý thì Sin đã nốc cạn hết nửa chai! Còn mấy người kia do chán quá nên đã tản ra chỗ này chỗ kia trong bar hết.

-cứ để cô ta uống_ Ron lạnh lùng nói..

-nhưng mà....._ Đình Quân ngáp ngừng.

30 phút sau....

Đình Quân nãy giờ lòng như lửa đốt khi thấy Sin lần lượt uống hết chai rượu này đến chai rượu khác, mặt đã ửng đỏ lên còn hơn hai trái cà chua, còn Ron thì vẫn thanh thản coi như không có chuyện gì xảy ra (nhưng trong lòng Ron đang nghĩ gì thì có trời còn chưa chắc đã biết!)

Đây là chai vodka thứ 4 mà Sin đã “xử” hết. Sin hực hẳn xuống bàn, giờ cô bé không còn biết trời trăng mây nước gì cả, đầu óc cứ quay mòng mòng người thì nóng ran lên. Đến Ron còn cảm nhận được hơi nóng tỏa ra từ người của Sin, Đình Quân thử đụng vào người Sin thì ôi thôi....cậu nhóc phải giật tay ra liền vì quá nóng!

-anh Ron, anh định để chị hai như vậy luôn hả? kiểu này thì có đến sáng chị hai còn chưa tỉnh được_ Đình Quân lo lắng hết nhìn Sin đến nhìn Ron. Mặc dù rất muốn giúp Sin cái gì đó nhưng Quân không thể làm gì khác hơn là ngồi nhìn, không thể nào giúp khi chưa cho phép của Ron!

Khoảng một tiếng sau thì đám người kia cũng quay lại và cũng là lúc tự nhiên... Sin ngẩng đầu lên nhìn Ron bằng ánh mắt rất chi là đều rồi...ôm chằm lấy cậu nhóc! Khiến cho Ron chỉ kịp ngớ ngàng ngồi đơ như tượng, còn những người kia thì la ó lên còn cổ vũ cho hai người họ nữa.

“ọe, ọe, ọe”

Cái tiếng kinh khủng ấy được phát ra từ...miệng Sin, Ron giật mình đẩy cô bé ra thì đã muộn, những thứ Sin nôn ra đã dính đầy cái áo sơ mi đen của cậu nhóc, nhưng có một điều “may mắn” là Sin nôn ra toàn nước!

Những người khi này còn la ó lên cổ vũ thì đã chuyển sang há hốc,mắt chữ A mồm chữ O khi nhìn thấy cảnh tượng “có một không hai tại Việt Nam” này.Đình Quân cũng hết hồn không kém.Cơn giận của Ron đã trở dậy,ánh nhìn như phát ra lửa,thấy tình hình không ổn,Đình Quân mới vội vã nói với Ron:

-để em đưa chị hai về_rồi Quân đỡ Sin đứng dậy

-đem con nhỏ lên xe_Ron bắt ngờ quát lớn

Đình Quân gật đầu rồi dìu Sin ra xe,Ron cũng bước theo sau.Hôm nay Ron không đi ô tô mà đi mô tô,cũng hên là cậu nhóc không xin chứ mà nếu xin thì dù có đấu tranh đến đâu Đình Quân cũng phải chở Sin về.

Ron phải vừa chạy vừa nắm chặt lấy Sin vì cô bé lúc này đây xin tới mức độ không hay biết cơ mà,nhưng dù cho có khẩn đến cỡ nào cậu nhóc vẫn chạy với tốc độ như vũ bão!

.....

Xe dừng lại trước cửa nhà Sin,Ron bước xuống và chạy đến mở cổng,cửa khóa!.Cậu nhóc hơi nhăn mặt rồi quay lưng lại Sin.

-chìa khóa để ở đâu hả?_Ron nạt lớn

-Để ở...ở...ở...ở_Sin ngơ ngơ một lát vì tiếng hét của Ron,cô bé cứ cà lăm “ở” như thế rồi gục xuống ngủ tiếp!

-Con bé này,có tỉnh lại ngay không thì bảo,tỉnh lại đi_Ron lại hét lên cộng lác lác vai Sin

-....

Nhưng câu trả lời cho Ron chỉ là một sự im lặng và cái bản mặt lúc tỉnh lúc mê của Sin.

-Trời ơi

Bây giờ đã 11h khuya,không còn cách nào khác nữa Ron bắt buộc phải đưa tay vào mấy túi quần của Sin để tìm cho ra cái chìa khóa.Chứ giờ nếu cậu nhóc chơi ác thấy Sin đại trước cổng thì cũng không an tâm,chắc hẳn ngày mai Ron sẽ nhận được cái xác của Sin trước cổng luôn mất.

Đôi tay run run đưa vào túi quần của Sin,Ron nhắm tịt mắt lại,dù sao Ron cũng là con trai mà đưa tay vào túi quần con gái thì cũng hơi kì @@.Mới đưa tay vào túi quần Sin thôi thì không biết trời xui đất khiến thế nào mà bác bảo vệ dân phố lại đi ngang qua,thấy cảnh tượng “kinh hoàng” này thì ông ta la lên:

-thằng kia,đêm hôm khuya khất làm gì con gái người ta đẩy hử??

Ron giật mình quay sang thấy bác bảo vệ dân phố đang chạy đến chỗ mình thì tá hỏa bẻ Sin lên xe rồi vọt nhanh.

Trong tình huống này nếu không vọt lẹ mà để ông bác bảo vệ dân phố bắt được thì chỉ có nước...lên đồn.Và ngay sáng mai tên của Ron sẽ được “vinh danh” lên mặt báo với dòng chữ rất là “đễ thương” “thiếu gia tập đoàn Black Diamond sàm sỡ một cô gái giữa đêm hôm khuya khoắc ,bàn dân thiên hạ cũng biết hết,một thủ lĩnh Dã nổi tiếng như cậu nhóc mà phải gặp tình huống hiểu lầm tai hại này thì còn đâu thể diện .Cho nên để bảo toàn danh tiếng thì sử dụng kế thứ 36 là thượng sách.

.....

Ron cất xe dưới nhà xe rồi phải thực hiện nhiệm vụ cao cả đó là bế Sin lên nhà,tối hôm nay Sin khỏi tốn công đi bộ,cô bé toàn được Ron bế hết chỗ này đến chỗ kia!

Ron uể oải thả Sin xuống giường rồi thở phào nhẹ nhõm,Ron chỉ có một cái giường nên đành phải nhường cho Sin nằm,chứ để cho “kẻ say xỉn” này nằm ngoài sô fa cũng tội.

.....

8h sáng

Điện thoại trong túi quần Đình Quân reo lên,là Ron điện.

-[Hôm nay việc đám của thằng Thìn cậu ra mặt đi]

-[sao thế ạ?]

-[Sin bệnh rồi,tôi không nghĩ là hôm qua con nhỏ say tới mức sáng nay toàn thân lúc nóng lúc lạnh!]

-[dạ..]_Đình Quân nói nhẹ rồi cúp máy,chuyện Ron kêu Quân ra mặt thay thủ lĩnh là một chuyện không phải lạ (vì những trận nhỏ Ron không có hứng ra mặt),nhưng chuyện của đám thằng Thìn là một chuyện khác,đám này không phải vừa,có mối thù lâu năm với Dark.Vậy mà với lí do vì một đứa con gái mà Ron bỏ một trận lớn với đám thằng Thìn là một chuyện lạ,vốn từ trước đến nay những chuyện xích mích với thằng Thìn đều do Ron đích thân ra mặt.

Trở về chỗ Ron và Sin

Lúc này khi vào giường để kêu Sin dậy đi học thì vừa mới đụng vào Sin Ron đã vội rút tay ra vì nóng,Ron mới nhớ đến khi tối Sin đã xin,trời lại lập đông,trên người cô bé lại chỉ mặc có cái áo pull ngắn tay,chắc chắn là đã bị cảm.

-Ron vuốt mặt rồi chạy nhanh ra ngoài để mua thuốc cho Sin.

Quên nói với mọi người là Ron chỉ ở có mình ên,cậu nhóc không thể chịu nổi không khí ngột ngạt ở nhà nên mới dọn ra ở tại một tòa chung cư cao cấp,tính đến nay Ron đã ở được hơn một năm.Lúc Ron tới đây ở cậu nhóc mới 15 tuổi mà giờ đã 17,lớn hơn Sin một tuổi.Chung cư này cũng là một phần trong Black Diamond,do chính mẹ Ron đầu tư xây dựng và đã giao quyền sở hữu cho con bà,không ai khác chính là Ron.Có thể nói Ron là chủ tòa chung cư cao ngất ngưởng này không nhỉ?! ^^

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 10.1

14. – Chương 10.1

-ừ..._Sin nhần nhần trán rồi từ từ mở mắt.

-tường cô chết luôn rồi chứ_ROn bưng cháo đặt xuống cái ghế cạnh giường rồi ngồi xuống cái ghế kế bên.

Sin há hốc nhìn quanh,không phải nhà của cô bé.Mà Sin thì đang nằm trên giường người thì đang mặc bộ pijama màu hồng...hình gấu teddy!

-Á Á Á Á,cậu đã làm gì tôi đêm hôm qua hả?sao tôi lại ở đây?sao tôi lại mặc bộ đồ ngủ này chứ????_Sin hét toáng lên

-vặn volume nhỏ lại dùm cái

-huhu,cậu hại đời tôi rồi,lôi làm sao sau này tôi dám lấy chồng nữa chứ,đúng là tên biến thái mà,huhuhuhuhu_Sin “gào thét” hết cỡ,tay thì đập vào người Ron liên tục.

-cái gì?tôi mà thêm hại đời cô hả?nhìn lại mình đi,con nhỏ xấu xí như cô mà tôi thêm hả?nói thiệt chứ tôi mà đem cô đi bán không lấy tiền qua Campuchia,Trung Quốc,Nhật,Lào,Thái Lan,Mỹ,Ả rập xê-út,Iran,Iraq người ta cũng không thèm ngó chứ nói chi mua!

-vậy cậu giải thích sao về bộ đồ ngủ hả?

-Đêm qua cô nồng nặc mùi rượu nên tôi mới kêu một nhân viên nữ mua dùm bộ đồ rồi sẵn thay cho cô luôn,đã không biết cảm ơn mà còn chảnh chệ nói tôi hại đời cô nữa hở?hở??_Ron cúi kính liếc Sin một cái rồi quay sang tô cháo.

-gì vậy?cậu cũng ăn cháo nữa hả??

-là cho cô đó,cái đầu cô có để cho đầu đủ bộ phận cơ thể thôi chứ không biết sử dụng nó hả?_nói rồi Ron đứng dậy

-đi đâu vậy?

-tôi đi đâu cũng phải báo cho cô biết nữa hay gì?chừng nào về nhớ dẹp tô cháo đó

Sin ậm ừ rồi cầm tô cháo lên ăn,đợi đến khi Ron đã đi hẳn cô bé mới tủm tỉm cười vì cái biểu cảm khi Sin nói cậu nhóc “hại đời” Sin.Hôm nay Ron nói nhiều hơn hẳn tuy là có bực dọc một chút.Đang ngồi cười mình ên như một bà không chính hiệu thì Ron tự nhiên quay lại phòng.

-cầm lấy,mỗi ngày uống 2 lần,nhớ ăn no rồi mới uống đấy_Ron quăn bịt thuốc cho Sin rồi lại quay đi.

Sin gật đầu,cô bé nhớ mang máng là hôm qua khi đã say bét nhè không biết trời trăng thì không hẳn đến như vậy,ít ra cô bé còn biết một chút...sao.Tối qua lúc Ron đưa Sin về đã bị ông bảo vệ dân phố hiểu lầm và đuổi theo,bí thế nên Ron mới đưa cô bé về nhà mình,đó là toàn bộ sự việc mà Sin nhớ,còn lí do vì sao ông ấy lại làm như thế thì cô bé...không biết!

Tội nghiệp nhất là Ron,sáng giờ vì chăm sóc cho Sin mà cậu nhóc bỏ cả học,phải chạy đi chạy lại mua thuốc rồi mua cháo.Vậy mà khi Sin tỉnh dậy do hiểu lầm còn chửi cậu nhóc té tát.

Sin mỉm cười rồi đứng dậy tìm một mảnh giấy nhỏ và cây viết.Cô bé ghi chữ cảm ơn cùng với một mặt cười rồi loay hoay tìm chỗ nào đó để đặt tờ giấy,xong xuôi hết Sin thay lại bộ đồ cũ và về nhà.

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 11

15. – Chương 11

CHAP 11: Thùy Như quay về

Sáng sớm Sin đã chuẩn bị sẵn cho chó Mina một tô sữa lớn và một chén cơm cá nhỏ 3(vì Mina là chó con) đặt sẵn ở ngôi nhà gỗ được sơn đủ màu 7 sắc cầu vồng,ngôi nhà này do chính dì Trâm,Sin và bé Yum tự làm lúc mới nhận Mina về nuôi.

-ở nhà ngoan nhé,chị đi học sẽ về sớm chơi với cưng_Sin xoa đầu Mina rồi xách ba lô đi học,đã có lúc cô bé có ý định sẽ mua một chiếc xe đạp nhưng vì điều kiện không cho phép,có lẽ là trên cái đất nước Việt Nam này chỉ có duy nhất một đứa con gái chưa biết chạy xe đạp là Sin!

Từ hồi nhỏ Sin luôn được ba mẹ đưa đón chứ tuyệt đối không cho Sin chạy xe một mình vì sợ nguy hiểm,ba mẹ chỉ có mình ên Sin (lúc đó bé Yum chưa ra đời) vì vậy Sin mà có chuyện gì chắc họ không sống nổi.Lúc ở chung với dì Trâm Sin đã mót đủ tiền để mua xe đạp thì bị cướp giật hết tiền cũng vì muốn làm cho dì Trâm bắt ngờ nên một thân một mình đi mua nên bây giờ phải chấp nhận số phận.

Nhưng khoảng chừng một tháng nay Sin đang có ý định mua xe trở lại,cô bé chắc chắn mình đã “đủ tuổi” để không bị giật tiền một lần nữa.

Mãi nghĩ về chuyện xưa nên Sin không biết có một chiếc xe đen đang theo sau mình.

-ê,lên xe

Cái giọng nói này....

-không nghe nói hả?lên xe_không ai khác chính là Ron

-từ từ làm gì dữ vậy?

Đúng lúc Sin làm biếng đi bộ mà gặp “vị cứu tinh” cho đi nhờ xe thể này thì còn gì bằng.Cô bé hí hửng mở cửa xe vào ngồi.

Trong xe...

-coi bộ cũng mạnh dữ ha,mới có hôm qua còn nằm la liệt trên cái giường của tôi mà bây giờ khỏe quá ha

-ừ,nhờ ơn của cậu mà tôi khỏe đó,được chưa?

Sin nhìn nhìn Sin rồi nói với giọng trêu chọc:

-khỏi nói tôi cũng biết là nhờ ơn tôi,mà cô con gái gì mà khỏe nhanh vậy.Bộ cầm tinh con trâu à??

-tôi trúng gió chứ có phải trúng tà đâu mà lâu khỏe hả?mà người ta sao kệ người ta đi,xía vào làm gì??_Sin nhướn cái nhìn đầy “mĩa mai” cho Ron.

-ừ,kệ cô...biết vậy hôm qua chẳng thêm giúp,cho nó chết ngoài đường luôn cho rồi_Ron lăm rằm,ức chế vì cãi không lại (cũng có lúc “vua” phải chịu thua “thường dân” chế nhẽ,hehe)

Sin thì cười mãn nguyện trong lòng,đừng trông mặt mà bắt hình dong,Sin nhà ta cũng không phải loại vừa đâu!

.....

Thùy Như_Sin reo lên khi thấy cô bạn của mình đang cầm cùi chóp bài.

-giật mình,làm gì hét lớn vậy?

-một tuần nay không gặp bạn,nhớ chết đi được.Đi đâu mà mất biệt luôn vậy hả?

-thì về nhà bà đó,mình nhớ đã nói rồi mà_Thùy Như mỉm cười.

-Đi mà không gọi ình cuộc nào hết,điện thoại cũng không liên lạc được_Sin giận lấy quay mặt chỗ khác

-thôi,đừng có giận,hôm nay mình bao bạn đi ăn há_Thùy Như lay lay tay Sin

-ok,hết giận rồi!

-Xì,quỉ quá đề

.....

Theo như đã hứa,sau khi kết thúc buổi học,Thùy Như liền dắt Sin đến một quán ăn ở gần trường.Phải như có Hải Phong thì vui hơn,nhưng đến tung tích của cậu ấy bây giờ ở đâu Sin và Thùy Như cũng không biết,Hải Phong đã mất tích hơn một tuần lễ,đúng vào ngày mà Thùy Như về quê,vậy mà giờ gái đã về còn trai chẳng thấy đâu!

-Như này...._Sin đặt đĩa xuống

-hả??

-...À mà thôi không có gì_Sin xua tay cười cười,ó lẽ bây giờ chưa phải lúc để nói

-chuyện gì?nghi lắm nha

-mình...mình định mua xe đạp,bạn thấy có được không?

-ừa,mua đi.Chứ để riết rồi bạn đi bộ nên thân hình teo nhách lại,không đẹp chút nào_Thùy Như ra sức tán thành nhiệt liệt và còn hỏi Sin định mua loại nào,chừng nào mua.Nhưng Như biết chuyện Sin muốn nói là một chuyện khác chứ không phải là chuyện này...

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 12

16. – Chương 12

CHAP 12:THINK....!

Vừa tính tiền ra khỏi cửa tiệm Sin đã bắt gặp Ron đứng dựa vào ô tô bên đường,tay vòng ra phía trước và nhìn Sin.

-Thùy Như ơi,mình qua bên kia đi,đừng đi đường đó_Sin kéo Thùy Như lại lúc Như định băng qua đường.

-Sao vậy?nhà mình hướng kia cơ mà??

-Nhưng mình muốn đi qua bên kia coi đồ

-Ồ...

Sin kéo cô bạn mình phóng như bay đi hướng khác.Sin không muốn gặp Ron lúc này,vì cô bé đang đi cùng Thùy Như...

Đi được một quãng khá xa ,Sin nhìn quanh,không thấy Ron đâu hết,cô bé thở nhẹ một cái định quay qua cười với Thùy Như thì Sin đã đơ miệng vì...Ron vẫn đang đứng bên kia đường nhìn Sin!

Điện thoại Sin run lên trong ba lô,cô bé vội lấy điện thoại ra và nghe.

-[trong vòng 3 giây cô phải đi qua đây ngay,bằng không tôi sẽ qua cô đó]_vẫn cái câu nói trống không đó rồi tắt máy.Sin bóp chặt cái điện thoại trong tay và “hùng dũng” bước tiếp.

-làm gì mà như ma quỷ vậy?rõ ràng là khi này nhìn quanh có thấy gì đâu_Sin lầm rầm trong miệng.

-Làm gì mới nghe điện thoại mà sắc mặt cậu không được tốt vậy??_Thùy Như ngạc nhiên hỏi.

-không có gì,hi

Đã qua 3 giây và chiếc xe của Ron đã tiến lại phía hai người,nói đúng hơn là “cái loài 4 bánh ấy” đang hiện ngang chặn Sin và cô bạn Thùy Như.

-hôm nay cũng lì nhỉ?!lên xe mau

-Ơ...

-Phan_Ron búng tay về phía tên to con lực lu7o74nng đang ngồi trước xe kế bên tài xế,Phan gạt đầu rồi bước ra.

-Á,làm gì thế thả xuống ngay_Sin hoảng hốt la lên,Phan đang vác cô bé trên vai

-khoan,nếu muốn tôi đi với cậu cũng được,nhưng phải dắt theo Thùy Như

-không,hết chỗ rồi_Ron nói,đúng thật là e đã hết chỗ.Sin,Ron,Phan và tài xế,xe có 4 chỗ mà đúng 4 người,nếu chen Thùy Như vô chẳng lẽ cô phải ngồi trên...nóc xe?

Chiếc xe lạnh lùng chạy đi bỏ Thùy Như ở sau nhìn theo,Sin giơ tay ra cửa kiếng ra hiệu xin lỗi,Như mỉm cười ý muốn nói không có gì hết,Sin cũng cười tươi.

Nhưng nụ cười của Thùy Như đã nhanh chóng vụt tắt và cái quay lưng bực dọc bỏ đi khi xe đã đi được một chút...

.....

-Tôi không muốn ăn,tôi không đói!_Sin vùng vằng

-Không đói cũng phải ăn,qua kia ngồi đi_Ron ngồi xuống ghế,nơi đây là một phòng ăn riêng dành cho khách VIP nên chỉ có Ron,Sin cùng cái bàn rộng lớn được bày thức ăn đầy ắp trên bàn.

-Sao lúc nào cậu ta cũng bắt ép mình cái này cái kia thế nhỉ?_Sin lầm rầm rồi cũng bước đến cái ghế ở đầu bàn,Ron thì ngồi ở cuối bàn.

-Ăn đi,ăn tới chừng nào cô đi không nổi thì tôi sẽ kêu người đem cô về tận nhà_câuCâu nói nửa đùa nửa thật của Ron làm Sin hơi sờ sợ.Như lúc trước đã nói,thức ăn chủ yếu của Sin là...giấc ngủ,chỉ cần nguyên ngày Sin ngủ là cô bé có không cần phải ăn uống gì hết (sau này ai nuôi Sin khỏi cần phải lo chuyện cơm gạo),chỉ nên khi nhìn thấy đồng đồ ăn này Sin đã phát ngán,thà Ron đưa thẳng Sin đến...khách sạn để ngủ3 còn hơn là chở Sin đến nhà hàng ăn!

.....

Sau hai tiếng đồng hồ “vật lộn” với đồng đồ ăn,cuối cùng Sin đã phải bỏ cuộc vì không0the63-nào-ăn-nổi nữa.Bụng Sin đã no kênh.Cô bé khá “ấm ức” vì Ron chỉ ăn duy nhất một đĩa bò bít tết rồi thông dong gác chân lên bàn,lại lấy điện thoại ra bấm như muốn trêu ngươi cô bé vậy!

-no chưa?

-rồi

-Phan,khiêng con nhỏ về_Ron đột ngột thực hiện lời hứa lúc này.

-khỏi,tôi tự đi được_Sin giật bắn mình.Khi này ở ngoài đường Phan vác Sin lên vai đã đủ...quê rồi,dù sao Sin cũng mặc váy mà!

Nhìn cái điệu bộ của Sin Ron thấy tức cười,nhưng cậu nhóc đã lấy lại hình tượng “cực băng” ngay sau đó.

.....

Khi đã được Ron đưa về,Sin lập tức phóng như bay qua nhà Thùy Như.

-bạn đi với Ron khiến mình thắc mắc đó_Thùy Như nheo mắt,nhìn Sin.-nói thật đi,chuyện hồi chịu bạn muốn nói là chuyện này đúng không?

-hả?sao bạn biết mình muốn nói chuyện này vậy??

-Chơi thân với nhau bao nhiêu năm rồi sao mình lại không biết_Thùy Như mỉm cười

Sin suy tư một chút rồi cũng quyết định kể hết sự thật cho bạn mình nghe.Như rất chăm chú lắng nghe từng chi tiết một,và kết quả của sự chăm chú ấy là nguyên khuôn mặt ngỡ ngàng tốt độ.-bạn...bạn đã quen anh ta được 3 tuần rồi hả?sao chuyện gì cũng không nói mình trước vậy?bạn đúng là khờ mà,bạn bị anh ta lợi dụng rồi đó_Thùy Như tự nhiên chuyển sang thái độ bực mình.

-mình có thấy cậu ta lợi dụng gì mình đâu?

-chưa đến lúc thôi,mà thôi bạn về nhà đi,8h rồi nhà mình phải đóng cửa

.....

Sin nằm trên giường suy nghĩ về lời của Như nói.Nhưng sự thật là lúc quen biết Ron đến giờ Sin không thấy cậu ta lợi dụng cô bé ở chỗ nào cả,sao Như lại nói như vậy?Sin có thấy Thùy Như tiếp xúc với cậu nhóc lần nào đâu mà Như lại nghĩ Ron lợi dụng Sin?

Tất cả câu hỏi cứ bao quanh lấy Sin đến khi cô bé đã chìm vào giấc ngủ....

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 12

17. – Chương 13

CHAP 13: Buổi tối kinh hoàng

-hôm nay có buổi gặp mặt,cùng đi nhé

-bạn mới về đây gần 1 tuần mà đã có buổi gặp mặt rồi à??_Sin ngạc nhiên

-thật ra **** này hẹn lâu rồi,tại giờ mới đi thôi_Thùy Như cười

-ừm...nhưng mà_Sin ngập ngừng,dù biết rằng cô bé và Ron quen nhau chỉ dựa trên một hợp đồng không có giấy mà chỉ nói miệng nhưng Sin vẫn có cảm giác “tội lỗi”,nếu Sin đi Ron mà biết được chắc cậu nhóc giận dữ lắm.

-sao vậy?sợ Ron biết hả??

-ừm..._Sin tiu nghỉu

-có sao đâu,đi đi mình năn nỉ đó

-...

-im lặng tức là đồng ý rồi nhé,chiều nay 5 giờ nha,nhớ mặc đẹp đẹp đó.Mình về đây__Như phần khởi nhảy chân sáo về nhà.

.....

-haizzzz...

Sin ôm Mina vào người,chốc chốc lại thở dài.Cô bé tới giờ vẫn chưa biết được lí do Ron đề nghị quen Sin trong hai tháng,mọi người đều đồn đại rằng Ron là một thủ lĩnh máu lạnh và tàn nhẫn,cầm đầu một băng đảng lớn mạnh thế này tuy tuổi đời chỉ mới 17.Nhưng từ khi quen biết Ron đến giờ,cậu nhóc nạt Sin thì nhiều nhưng chưa bao giờ “thượng cẳng tay hạ cẳng chân” với cô bé.

-Mina ơi,tao có nên đi không?nhưng mà đã hứa thì phải giữ lời.Mà thật sự tao không muốn đi chút nào hết!

Mina chỉ nhìn Sin,cô bé biết nói với Mina chẳng lợi ích gì nhưng Sin vẫn cứ nói,những khi buồn Sin hay ngồi “kể lể” tâm sự với Mina đủ điều.Ít ra còn được nhẹ nhõm trong lòng một chút!

.....

-Sin ơi xong chưa??_Thùy Như ở nhà dưới nói vọng lên lầu.

-có nhất thiết phải thế này không?_Sin nhăn nhó bước xuống lầu,tay men theo thành cầu thang để không bị té bởi đôi guốc cao...12 cm này!.-nhìn nó cứ sexy thế nào ấy,thôi mình thay ra rồi không mặc đâu.

-mệt nghe,có bộ đồ thế thôi mà đã la ó lên.Đồ Như đây lựa là khỏi chê gì hết__Thùy Như kéo Sin ra taxi (cô đã kêu trước đó)

Đúng là bộ đồ của Sin tùy từng cách nhìn,theo con mắt của Sin thì đây là một bộ đồ sexy nhưng cô bạn của Sin thì lại cho rằng không có gì hơ hang cả.

Cái áo dây đen ôm sát người,quần jean đen rách kheo được vòng eo thon thả cùng đôi chân thon thả của Sin.

Nhìn tổng thể là nguyên một cây đen từ trên xuống dưới trừ nước da trắng ngần của cô bé ^^!

Chiều cao của Sin là 1m66 mà cô bé mang thêm một đôi guốc 12 cm thì là...1m78 (wow).Nói chung là Sin bây giờ nhìn “trên cả tuyệt vời”.

.....

Điểm hẹn cho buổi gặp mặt hôm nay khá là lý tưởng,một quán cafe nằm trên tầng 9 của một tòa cao ốc đối diện là sông Sonus,từ nơi đây có thể nhìn rõ những làn nước trong xanh lấp lánh dưới ánh trăng huyền bí.

-ba bạn uống gì??_Tú-một trong ba người con trai của buổi gặp mặt hôm nay lên tiếng

-ình cafe sữa,còn hai bạn kia một sữa tươi và một cam ép_Linh là người đi cùng Sin và Như ở buổi gặp mặt hôm nay mỉm cười rồi đưa lại cái menu cho chị tiếp viên.

Có vẻ như Linh là người bắt chuyện giỏi và có tài ăn nói nhất,Như thì vốn tính tình hòa đồng nên hai người họ dễ lấy được lòng ba người kia hơn là Sin.Sin này giờ chỉ nói đúng một câu rồi không nói gì nữa hết,chỉ quay mặt ra cửa sổ và ngắm sông Sonus.

.....

Sau hơn một tiếng “xã giao” cuối cùng cũng chọn ra được cặp.Sin-Tú,Linh-Hảo và cuối cùng Như-Thuận.Họ bắt đầu tách ra và đi chơi riêng lẻ với nhau.Điều kì lạ là suốt buổi có hai người cứ nhìn chằm chằm vào Sin mặc dù cô bé đã nhìn đi chỗ khác,khi tính tiền đi rồi thì họ cũng kêu thanh toán.Vậy mà Sin chẳng mấy may để ý gì.

.....

Tú dẫn Sin đến một quán ăn, ăn no nê xong rồi lại đi hóng gió (nói cho oai vậy thôi chứ thực ra là xe hết xăng!)

.Đi hén hò kiểu gì mà mới có chút xíu xe đã không chạy được, tiền thì cậu ta sạch trơn không còn đồng bạc nào, vì lúc này đã không có nhiều tiền còn ra về “anh hùng” bao nguyên châu cafe báo hại giờ không còn tiền để mà đổ xăng, lúc này vào quán ăn còn bắt Sin... trả tiền!. Cái này người ta gọi là “ngu còn tỏ ra nguy hiểm”.

-Nhã ơi sao này giờ em không nói gì hết vậy? giận anh hả??_Tú chọt chọi eo Sin

-tại không có chuyện gì nói thôi, mà sao anh đụng chạm vậy hả?_Sin nhăn nhó đi ra xa một chút.

Không phải vì Sin kì thị hay khi dễ Tú vì cậu ta không có tiền mà sự thật là cậu ta rất có... máu dê, từ này đến giờ cứ hết đụng chỗ này thì kêu chỗ kia, ra đường thì có vẻ ta đây hay lắm nổ hết cái này tới cái kia. Tính Sin là hề không thích ai thì cô bé nói chuyện với người đó bằng thái độ rất rất bực mình.

-đụng chứ thôi em làm gì ghê vậy?_Tú cũng bắt đầu nổi khùng -tưởng mình danh giá lắm hay sao mà bày đặt _Tú lầm rầm nói trong miệng.

18. – Chương 14

Đi một hồi do Sin không để ý mà cứ nhìn đâu đâu, Tú nhận lúc Sin mất cảnh giác đã lôi cô bé vào một con hẻm vắng người.

-làm gì vậy hả? thả ra _Sin hoảng sợ hét lớn.

-khỏi la đâu cô em, ở đây có la khản cổ cũng không ai nghe đâu. Còn chảnh chệ lên mặt với anh nữa không? hahahahaha-hôm nay anh sẽ cho cô em biết thế nào là “mùi vị”!_hắn ta cười nham nhở rồi đá vào chân Sin làm cô bé khụy xuống, rồi Tú hôn hít vào cổ của Sin.

-thả ra ngay tên khốn kia _Sin cắn vào cổ tên ấy một cái rõ đau, cổ hắn đã hằn lên những dấu răng và rỉ ra một chút máu. Tú lấy tay sờ vào cổ mình, rồi nhìn Sin bằng ánh mắt như một con thú dữ đang khao khát con mồi.

-máy dăm cắn ông hả?

“Chát”

Tên điên ấy dùng hết sức mình vào bàn tay to lớn và tát thẳng vào mặt Sin, cái tát mạnh đến nỗi khóe miệng cô bé chảy ra máu tạo thành một vệt dài từ miệng đến cằm. Rồi hắn ta xé toạt cái áo dây đen của Sin ra.

Sin cố sức giãy giụa nhưng Tú quá mạnh, cô bé đã bắt đầu kiệt sức không còn khả năng chống cự nữa. Sin cắn môi của mình đến bật máu, những giọt nước mắt nóng hổi đã bắt đầu chảy ra trên khóe mắt của Sin.

Nhưng may mắn đã mỉm cười với cô bé.

Tú đã bị đập vào đầu bằng một cây sào.

-con chó điên kia, mày đã làm gì con nhỏ hả?!?! _Ron hét lớn, tay nắm lấy cổ áo của Tú, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống hắn ta.

-thủ lĩnh lo cho chị hai đi, để em xử thằng khốn này _Đình Quân đập vai Ron, hướng ánh mắt về phía Sin.

Cô bé đang ngồi bệt xuống đất, người co rúm lại, Ron có thể nhìn thấy được khắp người Sin đang run lẩy bẩy. Cậu nhóc từ từ ngồi xuống và cởi cái áo sơ mi trên người của mình ra khoác vào người Sin.

-ngẩng mặt lên xem nào

Sin nghe cái giọng nói này thì ngẩng mặt lên, đôi mắt ngấn nước đỏ hoe nhìn Ron. Trong cái giây phút ấy cô bé đã ôm chầm lấy Ron, đôi tay run rẩy cố gắng ôm thật chặt người cậu nhóc tìm một chỗ tựa vững chắc

rồi cô bé khóc òa lên,những giọt nước mắt cứ thi nhau rơi ướt đầm cả một bờ vai,những giọt nước mặn chát đau khổ như thấm vào tim Ron.Đau...

Ron cũng nhẹ nhàng bế Sin lên xe.

.....

Hai tiếng sau,cậu nhóc bước xuống xe,Ron ra hiệu cho đám đàn em dừng tay lại.Tú lúc này người không ra người ngợm không ra ngợm.

Cậu nhóc tiến lại gần hấn ta,rút trong túi quần một con dao nhỏ,tia sáng sắc lẹm phát ra từ con dao ấy khiến người ta phải rùng mình khiếp sợ.

Ron nghiêng người xuống góc 90 độ rồi đưa ngón trỏ hát hàm Tú lên.

-sao người mày lại ra thế này nhỉ?

-tha...cho..t...ôi...làm ơn_Tú thều thào

-sao lại tha khi mày đã đã đụng vào người của Ron này được_câu nói nhẹ nhàng như một thiên thần nhưng tổ chất của nó lại là ác quỷ.Ron nhếch môi,đưa đầu mũi dao lạnh lùng ấy thật gần,thật gần mặt của Tú...

-Á Á Á Á Á

Tiếng thét đau đớn như xé tan màn đêm tĩnh lặng.

Ron gạch một chữ D lớn phân nửa khuôn mặt của hấn ta và một dấu X nữa mặt còn lại.Tú đau đớn và kinh sợ không thể nào kêu la gì thêm được nữa,khuôn mặt với đầy vết thương và máu me đang nhỏ giọt xuống ướt cả người hấn ta.

Ron và đám đàn em của mình quay đi,để lại một con người đáng thương bị người khác sai khiến mà giờ đây phải đau đớn quại trong đêm tối...

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 15

19. – Chương 15

CHAP 15:Gió biển.....

Từ hôm qua đến giờ Ron không có liên lạc cho Sin gì hết,cô bé cảm thấy lo lắng nhưng người đáng lo hơn là Hải Phong,cậu ta đã mất tích lâu rồi mà vẫn không thấy đi học lại.

Như thường lệ hôm nay Sin vẫn cho Mina ăn sau đó là đi học.Nhưng hôm nay sẽ là điều bất ngờ đối với cả Sin và Thùy Như...

-Hello lady

Mọi người có đoán được đó là ai không?

...

Hải Phong,Phong đã quay trở về với hai cô bạn của mình.

-Phong!cậu đi đâu mà giờ mới xuất hiện vậy hả?

-mình đi nước ngoài có một số việc thôi.Sao?“tình yêu” của mình có khỏe không??_Hải Phong véo má Sin rồi cười ha hả

-“tình yêu” hả,tên biến thái này

“Bình”

-hự,nói có nhiều mà cũng đánh nữa hả trời?

-ừ vậy đó,lâu lâu

Sin cũng chọc tức cậu nhóc lại và chạy đi.Hai “tiểu quỷ” giỡn rần rần trong lớp.Riêng Thùy Như chỉ cười,tính Như điềm đạm nên không thích giỡn ấy,

.....

Ra về.....

Hải Phong và Sin lâu không gặp nên “tay bắt mặt mừng” đến ra về vẫn chưa chịu nghỉ ngơi.

Đến khi có một nhân vật nữa xuất hiện họ mới quay đầu nhìn lại.

Một chiếc xe đen bóng loáng đang chặn đường của Sin và Phong.Cô bé nhận ra ngay vì đây là biển số xe của Ron chứ không ai khác.

-Hôm nay có thể không đi với cậu được không?bạn tôi mới....

-không bạn bè gì hết,lên xe!

-không thích

Ron bước xuống đi qua bên đường chỗ cô bé đang đứng và nắm tay Sin kéo đi.Nhưng một bàn tay khác đã nắm lại...

-cô ấy đã nói là không thích mà,có cần phải ép buộc như thế không??

-câm miệng lại đi.Ranh con_Ron đưa đôi mắt giận dữ nhìn Hải Phong rồi giật mạnh tay Sin ra khỏi tay Phong.

Khi lôi được Sin vào xe thì chiếc xe phóng nhanh bỏ lại Hải Phong đứng đó nhìn theo,giận dữ.

Thùy Như đã ở đó và chứng kiến tất cả,cô đi lên đứng kế cậu bạn mình,nhìn Hải Phong rồi cười tươi và nhét vào tay Phong một mảnh giấy.

-gì đây?

-đọc đi rồi biết_Thùy Như ghé vào tai Hải Phong nói bằng giọng nhẹ nhàng nhưng đầy mỉa mai.

.....

Trong xe.....

Sin bực mình không thèm nói chuyện với Ron một tiếng nào từ nãy giờ.Ron có nói gì cô bé cũng không thèm để ý tới.

-sao cô lại biết tên đó?quen thân không?

-...mắc mớ gì tới anh!

-cô là bạn của cái con nhỏ âm tri đi theo sau cô và tên đó khi nãy à??

-Âm tri hả?Bạn thân từ nhỏ tới giờ của tôi đó,đồ điên_Sin hét lên,ai đời lại nói con người ta vậy chứ!

-không cần biết cô có quen hay không,tốt nhất là đừng nên lại gần hai người đó!

-Cái gì?bây giờ cậu xen luôn vào đời sống riêng tư của tôi luôn hả?được thôi,dù sao tôi và cậu cũng gần hết hợp đồng.

Ron đột nhiên tức giận phanh xe lại làm Sin suýt đập đầu vào ghế trước.

-xuống xe.

-cậu trơ trên vừa thôi nha,kêu tôi lên cho đã rồi giờ bảo xuống là sao hả?

-tôi nói xuống xe mà.

-được thôi,dù sao tôi cũng không thêm đi chung với hạng người như cậu_Sin gân cổ nói lại rồi đẩy cửa bước xuống nhưng vẫn còn âm ức trong lòng.Sin và Ron chỉ là quen nhau dựa trên hợp đồng vậy mà bây giờ Ron cũng lấn sang chuyện cá nhân của cô bé,tất nhiên Sin phải bực mình mà nói lại chứ?Ai ngờ đâu cậu nhóc hóa lên đuổi Sin xuống xe luôn!

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 15.1

20. – Chương 15.1

Sin tỉnh dậy trong trạng thái mệt mỏi rã rời,toàn thân cô bé đau nhức và cảm thấy đôi bàn chân của mình không còn cảm giác nữa.

-chị hai tỉnh rồi ạ?_Đình Quân vui mừng nói

-đây là đâu?sao tôi lại ở chỗ này??

-đây là bệnh viện hôm qua chị sốt cao lắm và ngất luôn,chị đói không?để em đi mua gì đó cho chị ăn

-thôi không cần đâu_Sin nằm xuống lấy chăn đắp quá đầu,quay mặt vào tường.

Đình Quân cũng không nói gì thở nhẹ một cái rồi đứng dậy đi ra ngoài.Đình Quân không phải là người tút trực suốt đêm mà là Ron,Ron đêm qua là người đã lo cho Sin suốt đêm.Giữa khuya cô bé còn gặp ác mộng và hét lên và cậu nhóc đã trấn an Sin bằng cách khẽ nói “không sao,không sao đâu”,tuy chỉ nói vậy thôi nhưng khi Sin vừa nghe đã không hét nữa mà ngoan ngoãn ngủ trở lại.Còn Đình Quân chỉ mới đến chưa đầy nửa tiếng,Quân đến để cho Ron về nhà thay đồ và ăn chút gì đó cho đỡ đói.

.....

Chắc mọi người cũng thắc mắc vì sao Ron biết mà đến cứu Sin nhỉ? ^^!

Là nhờ hai người con trai mà Sin gặp ở quán cafe,họ là đàn em của Ron và khi thấy Sin hai người ấy khá là “tức tối” vì đã có bạn trai rồi mà Sin còn đi “lãng nhăng” nên đã đi theo Sin xem cơ sự thế nào.Lý do họ không thêm cứu mà gọi điện cho Ron đến cứu là vì họ vẫn còn khá “tức” nên không thêm giúp là vậy!

.....

Sin không buồn vì chuyện hôm qua mà lại buồn vì Thùy Như,sao Thùy Như lại có thể giao lưu với những người như thế chứ?Như rất hiền lành,vậy mà.....

Không biết cái tên Như đang hẹn hò có tốt lành gì hay không hay là cũng giống Tú?

Sin trần trọc muốn ngủ nữa cũng không ngủ được,nãy giờ Sin đã gọi cho cô bạn mình biết bao nhiêu cuộc mà không thấy ai trả lời.Sin là người dễ dàng bỏ qua quá khứ ngày hôm qua để không phải mang nỗi đau buồn đến tận ngày mai cho nên cô bé có bị Tú làm như thế thì Sin cũng có thể vui vẻ mà sống tiếp được.

Còn Thùy Như?

Chơi thân với Như biết bao nhiêu năm nay Sin biết,cô bạn của mình là một người yếu đuối và dễ tổn thương trong mọi trường hợp.Sin cười,vì người bị hại lần này là Sin chứ không phải là cô bạn hiền lành của mình.

-nghĩ gì mà thần thờ thế,tôi đến mà không hay luôn à??

Sin giật mình nhìn lên rồi lấp bắp nói:

-Ron,chuyện hôm qua...thành thật cảm ơn cậu.

-đừng nhắc đến chuyện đó nữa,ăn nhanh đi trong khi đó tôi sẽ làm thủ tục cho cô xuất viện

-Ron!_Sin nín áo cậu nhóc lại

-tiền viện phí tôi sẽ trả lại cho cậu

-không cần!

Ron quay đi đóng mạnh cửa lại,cậu nhóc cảm thấy bức mình thậm chí là tức giận vì lời nói của Si.Dù sao Sin cũng là bạn gái của Ron,mà Ron thì không thiếu tiền.Chẳng lẽ Sin lại nghĩ cậu nhóc nhỏ mọn đến thế sao?

“Sao cậu ta tự nhiên bức mình thế nhỉ??”

Sin chau mày khó hiểu.

Sau khi được xuất viện Sin rất muốn về nhà chứ không muốn đi đâu cả mặc dù Ron cũng muốn dắt cô bé đến công viên chơi để khuây khỏa nhưng Sin vẫn khẳng khái đòi về nhà.

.....

-Thủ lĩnh ơi có chuyện quan trọng rồi ạ_một tên đàn em hót ha hót hải chạy vào

Ron đang ngồi chơi game với Sin thì quay lại nhìn.

-bọn người J....

-Dừng lại,ra ngoài nói.

-ạ...em chào chị ạ_tên đàn em gật đầu chào rồi đi ra ngoài theo Ron.

Sin cười rồi quay lại chơi game tiếp,cô bé không có ý định tò mò bất cứ chuyện gì liên quan đến việc băng nhóm của Ron.Có thể cậu nhóc còn nhiều điều bí ẩn mà Sin chưa biết được,nhưng Sin nghĩ đó là chuyện cá nhân chừng nào Ron muốn nói thì Sin sẽ nghe còn không thích thì cô bé cũng chẳng thắc mắc làm gì.

-bọn JC vừa mới quay lại và hồi chiều này đã đánh người của mình đến mức phải nhập viện luôn ạ.

-cái gì??Đình Quân đâu??

-Quân đã đến đó và giúp em thoát ra tụi JC để nói với anh ạ,giờ anh đến liền đi Đình Quân không thể chống cự thêm được nữa đâu.

Ron cùng tên đàn em lập tức lên xe rồi phóng thẳng đến công viên X.Sin bước ra cửa nhìn theo,cô bé thở dài một tiếng.

-lại đi đánh lộn...

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 16

21. – Chương 16

CHAP 16: Người con gái bí ẩn.

-anh Ron,chờ em với

Uyên Nhi vừa la í ới vừa chạy theo Ron đến hụt hơi mà cậu nhóc chẳng thèm quay lại nhìn lấy một lần,cứ thế mà đi.Nhi chạy theo một hồi bất ngờ Ron dừng lại làm Nhi đụng vào lưng Ron ngã sóng soài.

Cậu nhóc nhăn nhó quay qua nạt Uyên Nhi:

-sao cô phiền phức thế hả?không thể để yên cho tôi một phút được sao??

-anh biết rõ là em thích anh mà sao lúc nào anh cũng hững hờ với em vậy chứ?

-đơn giản vì tôi không thích cô,đừng có lúc nào cũng bám theo tôi như thế_Ron nhăn mặt bước thẳng lên xe.

Uyên Nhi ngồi bệt xuống cái ghế đá gần đó òa lên khóc nức nở. Bình thường chanh chua là thế, tính tình tiểu thư kiêu ngạo là thế nhưng không phải lúc nào Uyên Nhi cũng như vậy, cô đã thích Ron suốt năm năm trời kể từ khi Ron và Nhi xuất hiện chung và gặp nhau cùng một bữa tiệc. Ron lúc đó đã rất dễ thương và hiền lành, lúc cô bị mấy đứa nhóc trong bữa tiệc chọc khóc ầm lên, Ron đã đến chơi với Uyên Nhi và còn cho cô kẹo nữa.

“Kim Huyền Nhã, mày là đứa đã phá vỡ hạnh phúc giữa tao và Ron. Con nhóc mới bước chân vào ngưỡng cửa cấp ba mà bày đặt đi quyến rũ người khác”

Uyên Nhi ngồi gục mặt ầm ỨC và chửi rửa Sin tới bời. Từ đâu một miếng khăn giấy đưa ra trước mặt Nhi khiến cô phải ngẩng mặt lên nhìn.

-sao lại ngồi đây khóc vậy? nếu tôi đoán không sai là tại Sin, đúng không? _một giọng nói nữ nhẹ nhàng vang lên.

-cô là ai??????

-là ai không cần biết. Cô chỉ cần biết tôi sẽ giúp cô giành lại được Ron về tay mình.

-tại sao lại giúp tôi??

-vì con nhỏ trơ trên đó không xứng đáng với Ron, cô ta quen với Ron dựa trên hợp đồng mà thôi chỉ vì Ron có thể lo được cho cô ta sống yên ổn đến cuối năm học!

-Ừ, con xấu xa đó chỉ toàn biết dựa hơi Ron.

-Tôi thấy Ron đang dần dần mắc bẫy nó rồi đấy, chúng ta phải hợp lại để kéo Ron ra khỏi cô ta trước khi quá muộn! _người con gái đó cười đắc thắng.

-tôi phải gặp cô bằng cách nào??? _Uyên Nhi nghiêng đầu hỏi

-bất cứ khi nào cô cần tôi sẽ xuất hiện.

Và người đó từ từ khuất dần sau dòng xe cộ đông người. Thật ra nếu muốn biết cô ta là ai không khó, chỉ cần Uyên Nhi cho người tìm hiểu sẽ biết ngay. Nhưng người con gái ấy đội mũ sụp xuống và đeo kính đen che hết cả nguyên khuôn mặt nên Nhi cũng không thấy mặt mũi ra sao, chỉ thấy được trên cổ có một vết sẹo nhỏ.

.....

Đạo này Sin cảm thấy Thùy Như ít khi nào qua nhà Sin chơi nữa và cũng không thắc mắc vì sao Sin lâu lâu lại biến mất khoảng một ngày rồi trở về. Cô bé nghĩ gần thi học kì tới nên Như không có thời gian gặp Sin thường xuyên hơn, nhưng Sin thấy Sin cũng học mà cũng đâu có bù đầu bù cổ như Thùy Như đâu. Tuy lên trường học thì hai người vẫn cười nói vui vẻ nhưng đến tối qua nhà chơi thì nhà cô bạn thân cũng đóng cửa mất.

Sin ngồi ăn mì mà tưởng chừng như đang ăn mấy dấu chấm hỏi. Những thắc mắc cứ bủa vây lấy... tô mì và cái đầu cô bé.

22. – Chương 17

CHAP 17: Con thịnh nộ.

Sin đang ngồi coi phim hoạt hình cùng với chó Mina, một buổi chiều yên ổn không bị Ron bắt đi đâu cùng hết. Tính đến nay đã là hơn một tháng rồi Sin và Ron quen nhau, chỉ còn một tuần nữa thôi cô bé sẽ được tự do không bị ai gò bó nữa, nghĩ đến đó Sin lại cảm thấy khỏe trong người.

Nhưng... đời không như ta mong đợi, Sin chưa kịp “hưởng thụ” hết buổi chiều tự do thì....

-[cái gì? cậu không thể để cho tôi yên thân được một ngày sao???] _Sin nói gần như hét lên trong điện thoại.

-[ừ!]-Ron đáp gọn lỏn

-[không đi đâu,bữa nay tôi muốn ở nhà]

-[nếu cô đi bữa tối hôm nay tôi sẽ không kiếm tới cô hai ngày tới.OK?]

-[còn nếu tôi không đi thì sao?]

-[thì tôi sẽ kiếm tới cô bảy ngày còn lại.Tôi đợi cô trước cổng,ra thì ra không ra thôi tùy ý]

“Tự do bảy ngày còn lại ư?nếu vậy sướng còn gì bằng,chắc gần hết hai tháng nên cậu ta muốn...đi chơi buổi cuối cùng đây mà,nếu vậy thì mình đi,hê hê”

-[ừ,đợi tôi 1’ ra liền]

Sin cắt máy rồi chạy thật nhanh đi lấy cái áo khoác mặc vào đi ra cổng.Ron đã đứng chờ sẵn ở đó.

Trong xe...

-Cậu định dắt tôi đi đâu vậy??

-Đi chơi chứ làm gì,vậy cũng hỏi.

Xe chạy được một lúc đột nhiên đi vào một con đường lạ lẫm,đây chắc chắn không phải là nơi Ron định dắt Sin đến!Mà đường này nhìn quen quen.

Sin ráng vất óc ra suy nghĩ xem đây là đường dẫn đi đâu,sau một hồi cô bé mới nhớ ra nổi.

-cậu đi vào đây làm gì?

-rước bé Yum

-sao cậu biết chỗ bé Yum đang ở mà lại chứ_Sin há hốc

-đối với tôi việc đó không khó,một ngày là tìm ra ngay!

Sin nghiêng đầu lại nghĩ,đúng là đối với thể lực và gia thế của cậu nhóc thì chắc không khó để tìm được nơi bé Yum đang ở.

.....

Xe dừng lại ở đầu cổng để Sin vào dắt bé Yum ra.Được một lúc thì trong nhà đột nhiên to tiếng.

-Mày hỏi bé Yum ở đâu là thế nào??mày bỏ nó cho rãnh nợ để mày xài tiền thoải mái đã rồi giờ mày còn nói là dắt bé Yum đi chơi nữa à??_một giọng phụ nữ nạt lên.

-con gửi tiền của dì Trâm hết cho thím năm để thím nuôi bé Yum dùm con rồi mà,tại dì Trâm đi công tác còn con phải bận đi học nữa sắp thi rồi nên con mới gửi nhờ tới khi con qua thi thì con dắt bé Yum về,giờ thím năm nói không có bé Yum ở đây là sao??

-cái con này,ý mày nói là tao đã nhận tiền của mày rồi mà không thèm nuôi bé Yum để nó đi tùm lum rồi mất biệt luôn đó hả?cha ***** chết nên không có ai dạy dỗ nên mới ***** dám c h ữ i xéo cả thím mày như thế này chứ gì?mày với con Trâm là một thứ một,dòng cái thứ phản ăn cháo đá bát!_người phụ nữ nghiêng răng nghiêng lợi liên tục lấy tay chỉ vào mặt cô bé.

-Con biết bé Yum không bao giờ đi tùm lum như thím đã nói đâu,thím năm hãy nể tình cha con mà đưa bé Yum ra đi,thím giấu nó làm gì chứ??nếu không muốn nuôi nó thì con sẽ dắt nó về luôn không làm phiền tới thím nữa ạ_Sin trong lòng nóng như lửa,cô bé biết bà thím này không thương yêu gì bé Yum và Sin nhưng trong tình thế bắt buộc Sin không biết nhờ tới ai,bên nhà bà thì chỉ còn có thím năm và bà của cô bé là còn ở đây,mà bà thì bệnh nặng lắm rồi không còn sống được lâu nữa còn lại tất cả mọi người khác đều đã chuyển đi nơi khác sống.

-tao muốn nuôi nó hay không là tùy,chính mày đã năn nỉ nhờ tao giúp đỡ kia mà chứ mày đâu có bắt buộc là tao phải nuôi nó_bà thím năm hất hàm

-dì nói vậy là sao hả?dì đã đưa bé Yum đi đâu??_Sin hét lên

-mày...mày dám nạt luôn cả thím mày luôn hả con quỳ cái!_thím năm lẫn lẫn đi tới gần Sin và tát thẳng cho cô bé một bực tay mạnh đến nỗi suýt nữa cô bé ngã nhào xuống đất.

Sin đưa đôi mắt đầy căm phẫn nhìn bà thím của mình,do “tức nước vỡ bờ” không làm chủ được mình nên cô bé đã nhào đến bóp cổ bà thím năm.

-lâu nay tôi đã nhìn bà lâu lắm rồi,nói đi bé Yum đang ở đâu hả?nếu không nói thì đừng có trách Kim Huyền Nhã đây ác độc,lúc trước khi bà bắt nạt mẹ tôi tôi đã cảnh báo bà rằng bà hãy coi chừng tôi nếu không cũng có ngày Huyền Nhã đây giết bà luôn mà.Chỉ vì mẹ kêu tôi đừng chấp bà làm gì nên tôi cũng không nói,bà đã làm tổn thương mẹ tôi biết bao nhiêu lần rồi bây giờ là tới bé Yum.KHỐN KIẾP_Sin gắng từng chữ một,cô bé ngày một mặt bình tĩnh và càng xiết chặt cổ bà ta hơn.

-mày...b..uông...tao ra...cái con...điên này_thím năm bị Sin bóp cổ đến nỗi mặt cắt không còn miếng máu mà vẫn mạnh mẽ.

Thấy tình hình không ổn Ron lập tức chạy vào trong nhà.Thấy Sin đang cực kì phẫn nộ và dần mất hết bình tĩnh,còn bà thím liên tục giãy giụa vì nghẹt thở.

-Sin buông tay ra đi,bà ta sẽ chết mất _Ron chạy đến kéo tay Sin ra nhưng cô bé xiết quá chặt,chặt đến nỗi người mạnh như cậu nhóc mà còn không thể kéo ra được huống chi là người đang bị Sin “hành hạ”.

-tránh ra đi_cô bé lấy chân đạp thẳng vào bụng Ron.-tôi hỏi lại lần nữa,BÉ YUM ĐANG Ở Đâu?!!??

-đừng...đừng bóp cổ nữa,Yum...nó đang...ở...tr..ong chùa...gần...co...n...phố...nà...y_bà thím năm nói ngắt quãng.

Nghe đến đó Sin mới thả tay ra và lao ra khỏi nhà mặc kệ Ron đang ngồi đó,bà thím năm té bịch xuống đất,ho sặc sụa.Ron bị Sin đá một cái đau điếng muốn đứng không nổi.Tuy bình thường Sin có nghịch ngợm và hay cãi lộn với Ron nhưng cô bé chưa bao giờ có “cơn thịnh nộ” kinh khủng như lúc này,đến nỗi một thủ lĩnh đánh lộn triền miên như Ron và cũng nhiều lần “trọng thương” (do nhiều cú đánh “tụ lại”) cũng không thể chịu nổi một cú đá của Sin,phải khẳng định rằng lúc một đứa con gái nhỏ nhắn mà “nổi điên” còn hơn sức mấy thằng con trai hợp lại!

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 18

23. – Chương 18

CHAP 18:A Gentle Kiss...

Ron chạy ra nắm tay Sin lại kéo vào xe.Chiếc xe chạy một chút rồi dừng lại ở một con đường thoáng đãng.

-làm gì vậy hả?sao không chạy tới cái chùa đó đi_Sin nạt lên

Ron thoáng bất ngờ vì đây là lần đầu tiên Sin dám nạt cậu nhóc,nhưng cũng ráng giữ cho độ C bình thường,giờ mà cả hai “hỏa độ” lên thì có mà banh xe ==’

Sin định mở cửa xe đi ra thì bị Ron nắm tay kéo xuống ngồi lại.

-đợi chừng nào cô lấy lại bình tĩnh thì tôi sẽ chạy đến đó rước bé Yum,còn chưa bình tĩnh thì cứ ngồi đó chừng nào lấy lại bình tĩnh thì thôi.Yên tâm đi,tối sáng luôn cũng được!_Ron thản nhiên nói rồi ngã đầu ra sau.

.....

Sin ráng “áp dụng trên thực tiễn” lại bài cô dạy em tập thể dục buổi sáng,1 2 3 4 hít thở hít thở hít thở.Nửa tiếng sau thì Sin thở phào nhẹ nhõm cái cuối cùng rồi bước ra ngoài.

-đi đâu đó_Ron mở mắt nhìn Sin.

-đi ra ngoài lấy oxy cái,ở trong đây ngột chết được!

Cô bé mở cửa bước ra, trước khi đi còn lấy cái gì đó trong túi áo khoác và chai nước.

Ron nhìn theo một chút rồi quay lại, năm phút sau thì Sin quay lại. Cô bé mở cửa xe ra nhưng tự nhiên nó cứng quá mở không được, Ron thấy vậy cũng đưa tay lại và mở ra giúp Sin, khi mở ra được rồi tay cậu nhóc quơ trúng cái áo khoác của Sin và rơi ra cái hộp gì đó.

-cái gì đây??_Ron cầm cái hộp lên.

Nhanh như chớp Sin giật lại cái hộp và bỏ lại vào túi áo mình kèm theo một câu giải thích:

-hộp kẹo đó mà, không có gì đâu.

-ừ

Ron có vẻ nghi ngờ chau mày nhìn Sin đang cười cười xua tay như kêu Ron hãy quên cái hộp ấy đi, cậu nhóc cũng không muốn hỏi nhiều làm gì.

.....

Ron đưa Sin đến ngôi chùa mà thím năm đã nhắc đến, đây là cái chùa duy nhất ở gần đây. Sin chạy sòng sọc vào luôn trong đó nhưng kịp thời được Ron giữ lại, trong chùa là nơi yên tĩnh mà chạy kiểu này là không được đâu nhé!

Sin và Ron trước tiên đi đến chỗ của một vị sư. Ron cất giọng lễ phép hỏi.

-Sư ơi cho con hỏi gần đây chùa có nhận nuôi một nhóc năm tuổi không ạ?

Vị sư trầm ngâm một lát rồi cất giọng.

-à, đứa bé tên là Thiên Ân đúng không?

-dạ, đứa nhóc có đôi mắt to to giống con nè sư_Sin cười.

-chị Sin ơi_một giọng nói dễ thương đúng chất con nít vang lên, cả hai người họ cùng vị sư xoay qua nhìn. Bé Yum đang ngồi trên băng đá thì tuột xuống chạy đến ôm lấy Sin.

-con hãy đem Thiên Ân về đi, từ hồi cậu bé ấy vào đây lúc nào nó cũng ngồi đó và nhìn ra ngoài cổng chùa như đợi ai đó, thì ra là đợi con và cậu trai này đến_vị sư cười hiền từ rồi đi vào trong.

-sao chị lại bỏ Yum?_bé Yum khóc òa lên

-chị xin lỗi, sau này chị sẽ không bỏ Yum nữa đâu.

-lên xe đi, ở ngoài trời lạnh không tốt đâu. Bé Yum lên anh bồng nhé_Ron ngồi xuống và đưa hai tay ra.

-dạ_Sin từ khóc chuyển sang cười tươi thật tươi chạy đến bên Ron

Sin khá ngạc nhiên vì đây là lần đầu tiên bé Yum chịu cho người khác bồng, chứ dì Trâm đã ở cùng bé Yum biết bao lâu mà đến giờ bé Yum vẫn không chịu cho dì Trâm bồng vậy mà Yum ít khi tiếp xúc với Ron mà bé Yum lại “dễ dãi” đến như vậy.

Chẳng lẽ con trai với con trai dễ “hợp gout” hơn là con gái nhỉ?

.....

Ron định đưa hai chị em đi khu vui chơi nhưng họ cứ khẳng khẳng không chịu đi và đòi đi xem phim...hoạt hình. Đúng là chị nào em nấy! =]]

Xem lịch chiếu phim thì 5 phút nữa sẽ đến phim hoạt hình kungfu panda, trúng ngay “tử” nên bé Yum cứ nhẩy căng lên đòi xem cho bằng được phim này mặc dù hai anh chị kia không mấy hứng thú cho lắm ^^.

Thấy Sin phụng phịu như vậy Ron cũng “cầm lòng không đậu”.

-vậy chứ cô thích xem phim nào, mười sáu tuổi rồi chắc mấy đứa con gái như cô thích xem mấy cái phim tình cảm chứ gì!

-không, tôi thích xem phim...công chúa tóc mây cơ, không thích kungfu panda đâu.

Ron nghe xong muốn té xỉu,tín đồ của phim hoạt hình là đây!

Bé Yum sau một hồi giấy nẩy rớt cuộc cũng được Sin đồng ý trong “đau khổ”.Ron đi mua vé xem phim cùng với đồ ăn vặt trong khi Sin và bé Yum ngồi trên ghế giỡn chí chóc với nhau rồi ngồi cười ha hả thì Ron đành “chấp nhận số phận” ráng chen chân vào để mua hết cái này tới cái kia.

.....

Vào trong rạp bé Yum và Sin sung sướng ngồi qua hai bên cho Ron ngồi chính giữa,cậu nhóc ban đầu cũng không mấy để tâm đến “ý đồ” của hai chị em kia.Tự nhiên một hồi thấy vai mình nặng nặng không chỉ một bên mà rất là “cân bằng” ở hai bên.Quả không sai,Sin đang nằm dựa vào cậu nhóc ngủ ngon lành còn bé Yum cũng dựa nhưng mà để cho đỡ mỏi cổ nên lấy vai Ron làm “điểm tựa”.

Ron đưa tay lên vuốt mái tóc đang rủ xuống của Sin,khẽ đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán cô bé và mỉm cười.

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 19

24. – Chương 19

CHAP 19: Sự nhầm lẫn hi hữu.

Sau khi kết thúc phim kungfu panda thì cũng là lúc bé Yum ngáp ngán ngáp dài buồn ngủ và nhất quyết không chịu tự đi mà đòi nằng nặc Ron phải bế Yum trên tay mới chịu còn Ron mà không chịu thì bé Yum sẽ khóc ré lên nên bắt buộc cậu nhóc phải bế Yum.

-Ừa,xe đâu rồi_Sin thốt lên khi chiếc xe khi này Ron đậu ở đó đã...không cánh mà bay.

-Tôi kêu tài xế lái về rồi.

-Hả?chẳng lẽ đi bộ??_Sin kinh ngạc tròn mắt nhìn Ron.

-Ừ

Trong khi Ron bình thản mà đi thì Sin lại khổ sở tột cùng vì bình thường đi học đã đi bộ mà giờ tới đi chơi cũng đi bộ nốt!

Trên dọc đường đi mọi người cứ nhìn ba người họ như một “gia đình” hạnh phúc,người ngưỡng mộ kẻ ganh tị và một số “diễn viên ganh ghét khác” cứ thế mà “gia đình” này chìm trong nguyên cả một “biển mắt”.Đi một hồi thấy Sin có dấu hiệu mệt Ron mới dẫn Sin vào một nhà hàng để ăn nhưng cô bé cứ khăng khăng không chịu vào.

-Không vào đâu,ăn chỗ thường được rồi cần gì phải vào cái nhà hàng đắt tiền như thế này!_Sin la ó lên.

-Cuộc đời tôi chưa thấy đứa con gái nào ngốc ngếch như cô hết,người ta dắt đi nhà hàng thì không chịu đi mà đòi đi ăn ở mấy tiệm bình dân không à.

-Tôi không thích,nếu cậu có thích thì tự ăn lấy một mình đi còn tôi sẽ dắt bé Yum về nhà.

Sin giật lấy bé Yum trên tay Ron rồi quay đi mặc kệ Yum giấy nẩy nhất quyết không chịu về.

-Ừ thì cứ quay đi đi,rồi đừng có hòng mà tôi tha cho cô bảy ngày còn lại đấy nhé!_Ron nói với theo,giọng khiêu khích.

Sin quay qua liếc cậu nhóc phát cháy da rồi vùng vằng quay trở lại,hể cô bé mà đòi đi về hôm nay là y như rằng Ron sẽ “uy hiếp” Sin bằng cái tuyệt chiêu đó.

-Nhưng cậu phải dắt tôi đến quán bình dân thôi nhé!

-Được thôi,có điều tôi không biết quán nào ngon cả_Ron chau mày

-Làm sao mấy thiếu gia như cậu biết được,có bốn cô nương đây là biết thôi_Sin cười toe rồi “quần” bé Yum trở lại cho Ron bằng.

.....

Sin dắt cậu nhóc đến một quán ăn nhỏ nhưng ấm áp đúng hợp với thời tiết lạnh lạnh này,cô bé là khách quen nên vừa mới bước chân vào bà chủ đã niềm nở tiếp đón.

-Hôm nay cháu dắt theo cả chồng đến nữa à,vậy mà bấy lâu nay bác cứ tưởng cháu còn là học sinh ai dè cháu đã có đứa con kháu khỉnh như thế này rồi à.

-Dạ?!?!_Sin tròn mắt kinh ngạc.-cô ơi cháu đúng là học sinh,còn người kia chỉ là....

Ron liền ngắt lời Sin như thể cậu nhóc rất sợ nghe hai chữ sau.

-Con là bạn trai cô ấy chứ không phải chồng như bác đã tưởng,còn đứa nhóc là em của bạn gái con.

-Ơ,vậy cho bác xin lỗi nhé!vậy hai cháu muốn ăn gì??_bà chủ cười ngại ngùng.

-lấy món nào ngon ngon thì bác cứ việc đem ra hết đi ạ.

Chưa đầy 10' sau bà chủ đã đem ra ba tô mì hoành thánh thơm nức mũi.Ron đưa mắt nhìn Sin,vừa đem tô mì ra là cô bé cứ ăn lấy ăn để nhưng cứ cuối gắp mặt xuống mà ăn chứ không một lần ngước lên nhìn Ron,cậu nhóc cũng hiểu ra được chắc chắn là Sin lúng túng vì lời nói của bà chủ chứ không gì hết!

-chị Sin ăn từ từ thôi ạ,kéo mắc nghẹn thì tiêu_bé Yum khều khều Sin.

Yum vừa dứt câu thì đúng là cô bé bị mắc nghẹn thật,Ron hoảng hốt đưa ly nước ra cho cô bé uống còn bé Yum thì vỗ vào lưng Sin.

-đúng là lời nói của bé Yum đúng thật đấy_Ron ôm bụng cười ha hả

-cười cái gì mà cười,tin tôi đá cậu té ghế luôn không??_mặt Sin đỏ lựng lên như trái cà chua chín,một phần vì tức giận và một phần vì...mắc cỡ J

-cô...cô đừng có nói gì thêm nữa,nhìn mặt cô thế này chắc cười đến chết mất,chưa thấy con nhỏ nào có khuôn mặt khờ khờ ngốc nghếch như cô hết!

Ron vẫn tiếp tục cười,còn bé Yum nghếch mặt ra chẳng hiểu hai anh chị mình đang làm “trò” gì trong quán ăn khiến cho cả quán phải đổ dồn ánh nhìn về phía hai người họ.Một lúc sau thì cô bé phát quạo lên đứng dậy đi thẳng ra khỏi quán mặc kệ cho hai anh em kia muốn làm gì thì làm,Ron thấy vậy cũng kêu tính tiền rồi dắt bé Yum đi ra đuổi theo Sin.

Đối với một người từng giành giải nhất cuộc thi chạy đua như Sin mà bị Ron cũng giỏi thể thao cực kì đuổi theo bằng cái đôi chân dài thườn thượt tất nhiên Ron đuổi theo kịp Sin là cái chắc nhưng vấn đề là còn bé Yum,Ron phải vừa chạy vừa bồng bé Yum theo nữa thì khá là bất tiện,chứ chẳng lẽ bỏ Yum ở quán cũng không an tâm nên đành phải “chịu thiệt” vậy thôi.

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 20

25. – Chương 20

CHAP 20: Đêm chưa hẳn là cuối.

Sin cứ nhắm mắt nhắm mũi mà chạy mặc kệ tiếng kêu ới ới của Ron đằng sau.

-Con bé này thật là_Ron bực mình ráng tăng tốc để đuổi kịp theo cô bé.

Sau một hồi hai người chạy bán sống bán chết cuối cùng Ron cũng nắm được tay Sin kéo lại ngay tại bờ sông Sonus, cô bé vẫn cứ vùng vằng không chịu “khuất phục”, mãi đến một lúc lâu sau cô bé mới chịu ngồi xuống nghỉ mệt nhưng nhất quyết không thèm nhìn mặt Ron.

-Trễ rồi, đưa nhóc Yum cho tôi dắt về nhà.

-Mới giờ này mà dắt về gì? mới có chín giờ...

-Bé Yum buồn ngủ từ lúc mới xem phim ra rồi, bình thường 8h mấy là nó ngủ mất tiu cậu thấy nó ngủ này giờ chưa? _Sin đưa mắt nhìn bé Yum, nhóc ấy đang tựa đầu vào mình Ron ngủ ngon lành.

-Ờ thì... để nó ngủ vậy đi!

-Hay há, lỡ cảm thì biết làm sao _Sin nhăn nhăn mặt.

-.....

-.....

Cả hai không nói thêm gì nữa chỉ không nói thôi nhưng thì thoảng vẫn liếc liếc đối phương. Gió cứ thì nhau luồng lách vào mái tóc Sin từng đợt, gió thổi nhẹ nhẹ như muốn cuốn bay đi hết nỗi lo âu, muộn phiền của con người... Đôi khi gió cũng bất cần không thích xuất hiện để cuốn trôi đi những nỗi niềm ấy mà sẽ chờ chỗ cho nắng ấm áp sưởi ấm cõi lòng băng giá xuất phát và hình thành từ những buồn đau hay tổn thương mà người đời không ai là chưa từng gặp phải... và ba con người ở đây cũng vậy, cũng đã từng được gió cuốn đi muộn phiền và được nắng sưởi ấm khi lòng lạnh lẽo. Nhưng có lẽ nắng của riêng Ron đã không làm được như vậy, nắng chưa đủ ấm áp để làm tan chảy trái tim băng giá của Ron và gió của Sin cũng vậy, gió chưa cuốn đi hết những muộn phiền của Sin để giờ đây cô bé phải sống cùng nỗi giằng vặt trong lòng, riêng bé Yum còn nhỏ và chưa hiểu biết được nhiều nhưng cũng ý thức được việc sẽ không bao giờ gặp lại cha mẹ nữa, bé Yum cũng không bao giờ hỏi chị rằng cha mẹ đâu cả.

Bây giờ đã là 10h...

-Về chưa? nếu muốn thì tôi sẽ đưa cô về. _Sau một tiếng đồng hồ im lặng cuối cùng cũng có người chịu nói.

-Không, vì đây là đêm cuối chúng ta gặp nhau nên tôi sẽ “khuyến mãi” cho cậu thêm một chút nữa nhưng phải có điều kiện là cậu phải cho tôi mượn vai cậu chứ bây giờ tôi mỏi cổ quá!

-Được thôi, tôi cũng “khuyến mãi” cho cô lần này thôi đó, không phải ai cũng chạm được tới bờ vai quý giá của tôi đâu nhé!

-Ờo, chẳng thấy ớn _Sin mỉm cười liền dựa vào vai Ron, cảm giác mới đã và êm làm sao. Đây là đêm cuối rồi nên hai người cũng không buồn cãi với nhau, hôm nay Ron đã dịu dàng hơn với Sin không còn nạt cô bé nữa và Sin cũng vậy, cũng không còn “tức trong người” như mấy lần gặp trước của hai người. Ít ra cũng phải giữ một kỉ niệm đẹp chứ!

-Sin....

-Hử _Sin ngược đầu lên.

-Tiền cô đưa cho bà thím năm đó hết rồi chẳng lẽ 2 tháng nay cô và bé Yum nhịn đói??

-Sao cậu biết??

-Tôi nghe thấy, lúc này ở...

-À, lúc đi Trâm đi có mua đồ ăn dự trữ sẵn rồi nên khỏi phải lo đói.

-Ờ...

Hôm nay hai người nói có vẻ hơi thiếu tự nhiên cho lắm, thà cãi lộn giống mọi bữa còn vui hơn mọi người nhỉ?? J.

-Sin...

-Gì nữa, nói gì nói đại đi sao hôm nay cậu kì lạ khác thường thế _Sin nheo mắt lại ngược lên.

Cậu nhóc có vẻ...ngại nên quay mặt qua chỗ khác cho dễ nói ^^

-à...ừm...chừng nào đói thì cứ phone cho tôi,tôi sẽ dắt cô cùng bé Yum đi ăn,chứ ăn mấy cái đồ hộp ăn liền không mấy tốt cho bé Yum đâu.Cả cô nữa...

-Ok,hứa là phải giữ lời đấy nhé,tuy tôi và cậu chỉ còn một tuần nữa mới hết thời gian quen nhưng theo như lời cậu đây là đêm cuối cùng có nghĩa là kết thúc hợp đồng sớm đấy.Nhưng tôi mong rằng sau này tôi và Ron gặp nhau sẽ xem như là bạn của nhau nhé!nhớ đừng phớt lờ tôi đấy_Sin cười xòa,nói thì nói vậy thôi chứ trong lòng cô bé cảm thấy có cái gì đó khó chịu dâng lên trong lòng.

-Bạn à?....._hàng mi Ron thoáng rung lên.

Đối với Sin cô bé nghĩ là bắt đầu từ hôm nay sẽ hết tất cả,không còn gì dính líu đến nhau nữa.Cô bé đâu biết rằng...một tuần sau,sự lựa chọn của Sin đối với mối quan hệ của hai người sẽ bắt đầu bước sang một trang mới!

Trang ấy hoặc màu xám hoặc màu trắng hay còn có một số những vết ố trên đó là tùy thuộc vào lí trí và quyết định của Sin...

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 21

26. – Chương 21

Đúng như lời đã hứa,3 ngày nay Ron không tìm đến hay liên lạc gì với Sin nữa,đó đúng là điều đáng mừng cho Sin vậy mà cô bé lại không cảm thấy vậy..

Sin cảm thấy mình như thiếu đi một thứ gì đó.Trống rỗng.

Cô bé nằm dài lên bàn nhìn ra cửa sổ,một vài chiếc lá khô lặng lẽ rơi xuống.Hai tháng,hai tháng là một thời gian không dài để tìm hiểu về một con người mà hai tháng có thể hiểu được chút ít về người ấy.Cũng giống như Sin,Sin đã có khoảng thời gian hai tháng để có cơ hội tìm hiểu và gần gũi với một người nổi tiếng lạnh lùng tàn nhẫn và đáng sợ như Ron.Đúng là ban đầu cô bé cũng cảm thấy vậy.

Nhưng...

Giờ đây,Sin lại không hề có cảm giác đáng sợ chút nào mặc dù Ron hay nổi giận và la cô bé nhưng đôi lúc cũng chính vì Sin làm cậu nhóc nổi giận mới đến cơ sự là Sin bị la.

Sin nhận ra rằng,tuy bên ngoài Ron là như thế nhưng bên trong Ron thật sự không phải như vậy.Nhớ lúc Tú có ý định xấu với Sin chính Ron là người đã cứu cô bé và túc trực ở bệnh viện suốt đêm,cậu nhóc thật ra không đáng sợ và lạnh lùng như mọi người đã nói đâu,thật ra cậu ấy cũng biết quan tâm đến người khác.Với những người khác thì Sin không biết họ sợ Ron đến thế nào nhưng với Sin,Ron vẫn chỉ là một tên nhóc 17 tuổi mà thôi..

-Hey,ngĩ gì mà kêu mãi không nghe vậy?đang nhớ tới anh nào đúng không?_Thùy Như đập vào vai Sin một cái rồi mỉm cười.

-Anh nào chứ,bạn chỉ khéo đùa.

-Vậy sao?_Thùy Như nhíu mày-bạn và Ron sao rồi??

-Kết thúc rồi,sớm hơn một tuần.

-Ừ,mà Sin này,lúc này mình đang để ý một anh chàng á_Thùy Như xấu hổ cúi gầm mặt xuống.

Sin tròn mắt ngỡ ngàng,Thùy Như nào giờ hiền lành và chỉ lo học vậy mà bây giờ cũng để ý đến người khác nữa à!??

-Ai vậy?nói Sin...dễ thương nghe coi_Sin hí hửng nở nụ cười tinh nghịch.

-Để gần Noel mình nói cho Sin nghe nhé!chứ nói bây giờ thì hết bất ngờ rồi_Như lí nhí.

-Thôi mà nói liền giờ đi mà_Sin nũng nịu kéo kéo tay Thùy Như.

-Hoi,Noel là 25/12 chứ gì,vậy sáng 25/12 mình sẽ nói cho bạn nghe nhé.

-Ừ,hứa không được nuốt lời đó nha_Sin cười tươi rồi hớn ha hớn hở chạy ra khỏi cửa lớp đi mua vài cây kẹo mút cho Thùy Như và Hải Phong ngâm trong tiết Anh nhằm chán.

-Ái!_cô bé vừa đi ra đụng trúng ngay cái vật gì to to làm Sin ngã chúi xuống đất.Mọi người đoán thử là ai xem nào...chính là Hải Phong đấy! ^^

-Trời,đi sao không cẩn thận vậy hả?_Phong hốt hoảng chạy đến đỡ Sin đứng dậy,Sin té một cái ê ẩm cả người.

-Bạn ở đâu lù lù đi vô ai biết mà né chứ.

-Cho mình xin lỗi,mà bạn đi đâu gấp dữ vậy?

-Mình tính đi mua vài cây kẹo_Sin phụng phịu,đầu óc vẫn quay như chong chóng sau cú ngã hồi nãy.

Hải Phong nghe thấy thì mỉm cười,cậu nhóc rút trong túi quần ra 5,6 cây kẹo rồi đưa cho Sin và Thùy Như,không ngờ cũng có người “chung chí hướng” với Sin như thế.

.....

Hôm nay tiết Anh vắng vì cô đi công tác,cả lớp được một bữa quây ra trò đến nỗi mấy giáo viên lớp khác phải qua nhắc nhở để còn cho người khác dạy vậy là lớp nhỏ tiếng lại một chút rồi một lúc sau...còn quây hơn cả lúc này báo hại thầy hiệu phó phải xuống tới tận lớp nhắc nhở và kỉ luật lớp mới không quây nữa chỉ còn mấy tiếng nói rù rì nho nhỏ.

Sin thì hào hứng tính đến chuyện Noel,bàn kế hoạch đi chơi ở đâu và làm gì ai dè cả hai người bạn của cô bé đều không “hưởng ứng” vì mỗi người đã có kế hoạch cho riêng mình hết rồi.Sin tuy buồn nhưng cũng không muốn bắt ép ai cả,nếu không chơi với bạn thì cô bé sẽ chơi với bé Yum và Mina,Sin cũng có ý muốn mời Ron và Đình Quân đến chơi cùng nhưng lại khá phân vân vì nhờ đâu cả hai người ấy cũng đều có hẹn mà Sin còn mời nữa thì phiền cho họ lắm.Vả lại,Sin và Ron bây giờ không còn quan hệ gì với nhau nữa rồi..

Trong ánh sáng mờ ảo phát ra từ một phòng vip tại bar....

-Bạn đưa tờ giấy này là chứa hàm ý muốn nói gì?

Khỏi nói chắc mọi người cũng lờ mờ đoán được là ai phải không?...đó là Hải Phong chứ không ai khác.

-Không hàm ý gì cả,đó chỉ là lời cảnh báo của tôi dành cho bạn thôi!

-Ý bạn là sao?_Phong nhíu mày.

-Bạn không hiểu thật hay giả vờ không hiểu đây?Nếu đã vậy...được thôi,tôi sẽ nói cái nội dung trong tờ giấy này cho bạn nghe nhé_Thùy Như ngã người ra sau ghế sô pha,mắt nhắm lại.-Người tôi muốn cảnh báo cậu là Ron,cậu ta có thể sẽ chiếm mất Sin của bạn,bạn thích Sin mà,đúng không?

Hải Phong thoáng giật mình,cầm lấy ly rượu đỏ trên bàn nhấp một ngụm cho thần kinh bớt căng thẳng.

-Sin được Ron đề nghị quen anh ta trong hai tháng,về một phương diện nào đó tôi nghĩ rằng chính Ron cũng không hiểu tại sao anh ta lại đề nghị với Sin như vậy và tất nhiên là Ron không biết thì làm sao mà Sin biết được.Xét tính cách của cả hai thật sự là không hợp nhau nhưng bạn biết đấy,lửa gần rơm lâu ngày cũng bén,theo tôi nhận thấy...Ron đã thích Sin thật sự rồi đấy.

-vậy thì sao?_Hải Phong nhíu mày.

-chính vì thế...tôi muốn bạn giúp tôi một tay.

-tại sao tôi lại phải giúp bạn?không ngờ Sin lại có một người bạn độc ác như bạn đấy!

-Nếu cậu không giúp thì cũng chẳng mất mát gì tôi cả,chỉ là tôi muốn kế hoạch thêm hoàn hảo hơn thôi_Thùy Như nhún vai.

-Đừng nghĩ tới chuyện tôi sẽ giúp bạn_Hải Phong gằng giọng rồi đứng lên đi thẳng ra ngoài cùng lúc đó cánh cửa bật tung ra,một người con gái với vẻ mặt đầy căn phẫn bước vào.(chắc mọi người cũng biết là ai chứ?^^)

-Thật không thể tin nổi,đêm hôm khuya khoắc thế này mà còn ra bờ sông tình tình tứ tứ.Con nhỏ đó không biết quê hay sao mà dám ôm trai giữa chốn đông người thế chứ,lại còn dắt theo cả thằng bé nào đó làm như cặp vợ chồng son không bằng!_Uyên Nhi tuông một tràn,hai tay bầu chặt vào ghế sô pha,đôi mắt rực lửa.

Thùy Nhi mặt nhẵn lại nhưng nhanh chóng dân ra,lên tiếng trấn an.

-Bình tĩnh lại nào,việc gì phải tức giận thế,trước sau gì Ron cũng thuộc về cô mà.

Khuôn mặt giận dữ của Nhi nghe đến câu đó không còn “hỏa” lên nữa,nhanh chóng mỉm cười hạnh phúc.

-Ừ,cũng phải việc gì phải tức giận au già,nhưng cô bàn với tên ấy được chưa??

-Bây giờ thì chưa nhưng sau này chắc chắn sẽ được,thế nào cậu ta cũng lại tìm đến tôi mà thôi.Sức mạnh của tình yêu mà!_Thùy Như cười khẩy,nâng li rượu lên uống cạn.

.....

Trong khi đó.....

-á_Sin vừa mới đứng lên thì đã té bệt lại xuống đất.

-sao vậy?

-Chân tôi tê không đi nổi nữa_Sin nhăn mặt lấy tay dấm dấm vào cái chân mong sao cho nó không tê nữa để còn đi về,chứ giờ đã khuya rồi.

Theo như mình đã nói Sin ngồi chút là đã tê chân mà nãy giờ cô bé ngồi trên sông suốt một tiếng đồng hồ nên đương nhiên là bây giờ chân Sin tê hết cả không còn đứng nổi nữa,Ron thì rất muốn làm cái gì đó giúp Sin nhưng cậu nhóc bỗng bé Yum nữa.

-Anh Ron công chị em đi,để em đi bộ được rồi_bé Yum mở mắt và tuột khỏi tay Ron.

-được không vậy nhóc??em không buồn ngủ hả?_Ron nghi ngại

-Không,em ngủ nãy giờ rồi,gì tới lượt chị Sin ngủ_bé Yum cười toe toét.

Ron gật đầu rồi khụy gối xuống.

-lên đi

-Nhưng mà....

-không nhưng nhị gì hết,lên tôi công chứ giờ tối rồi mà biết chừng nào cô mới hết tê chân_Ron giục.

Sin đành phải leo lên,đến bây giờ là lần thứ hai Ron công cô bé mà lần nào cũng ngay tại bờ sông Sonus này và trùng hợp là Sin đều bị thương ở chân.

Ba con người đi trên con đường khuya lác đác người,chỉ còn lại những bóng đèn đường lúc nào cũng sáng choang về đêm tối.

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 22

27. – Chương 22

Đúng như lời đã hứa,3 ngày nay Ron không tìm đến hay liên lạc gì với Sin nữa,đó đúng là điều đáng mừng cho Sin vậy mà cô bé lại không cảm thấy vậy..

Sin cảm thấy mình như thiếu đi một thứ gì đó.Trống rỗng.

Cô bé nằm dài lên bàn nhìn ra cửa sổ, một vài chiếc lá khô lặng lẽ rơi xuống. Hai tháng, hai tháng là một thời gian không dài để tìm hiểu về một con người mà hai tháng có thể hiểu được chút ít về người ấy. Cũng giống như Sin, Sin đã có khoảng thời gian hai tháng để có cơ hội tìm hiểu và gần gũi với một người nổi tiếng lạnh lùng tàn nhẫn và đáng sợ như Ron. Đúng là ban đầu cô bé cũng cảm thấy vậy.

Nhưng...

Giờ đây, Sin lại không hề có cảm giác đáng sợ chút nào mặc dù Ron hay nổi giận và la cô bé nhưng đôi lúc cũng chính vì Sin làm cậu nhóc nổi giận mới đến có sự là Sin bị la.

Sin nhận ra rằng, tuy bên ngoài Ron là như thế nhưng bên trong Ron thật sự không phải như vậy. Nhớ lúc Tú có ý định xấu với Sin chính Ron là người đã cứu cô bé và túc trực ở bệnh viện suốt đêm, cậu nhóc thật ra không đáng sợ và lạnh lùng như mọi người đã nói đâu, thật ra cậu ấy cũng biết quan tâm đến người khác. Với những người khác thì Sin không biết họ sợ Ron đến thế nào nhưng với Sin, Ron vẫn chỉ là một tên nhóc 17 tuổi mà thôi..

-Hey, nghĩ gì mà kêu mãi không nghe vậy? đang nhớ tới anh nào đúng không?_Thùy Như đập vào vai Sin một cái rồi mỉm cười.

-Anh nào chứ, bạn chỉ khéo đùa.

-Vậy sao?_Thùy Như nhún mày-bạn và Ron sao rồi??

-Kết thúc rồi, sớm hơn một tuần.

-Ừ, mà Sin này, lúc này mình đang để ý một anh chàng á_Thùy Như xấu hổ cúi gầm mặt xuống.

Sin tròn mắt ngỡ ngàng, Thùy Như nào giờ hiền lành và chỉ lo học vậy mà bây giờ cũng để ý đến người khác nữa à!??

-Ai vậy? nói Sin... dễ thương nghe coi_Sin hí hửng nở nụ cười tinh nghịch.

-Để gần Noel mình nói cho Sin nghe nhé! chứ nói bây giờ thì hết bất ngờ rồi_Như lí nhí.

-Thôi mà nói liền giờ đi mà_Sin nũng nịu kéo tay Thùy Như.

-Hoi, Noel là 25/12 chứ gì, vậy sáng 25/12 mình sẽ nói cho bạn nghe nhé.

-Ừ, hứa không được nuốt lời đó nha_Sin cười tươi rồi hôn ha hôn hờ chạy ra khỏi cửa lớp đi mua vài cây kẹo mút cho Thùy Như và Hải Phong ngâm trong tiết Anh nhằm chán.

-Ái!_cô bé vừa đi ra đụng trúng ngay cái vật gì to to làm Sin ngã chúi xuống đất. Mọi người đoán thử là ai xem nào...chính là Hải Phong đấy! ^^

-Trời, đi sao không cẩn thận vậy hả?_Phong hốt hoảng chạy đến đỡ Sin đứng dậy, Sin té một cái ê ăm cả người.

-Bạn ở đâu lù lù đi vô ai biết mà né chứ.

-Cho mình xin lỗi, mà bạn đi đâu gấp dữ vậy?

-Mình tính đi mua vài cây kẹo_Sin phụng phịu, đầu óc vẫn quay như chong chóng sau cú ngã hồi nãy.

Hải Phong nghe thấy thì mỉm cười, cậu nhóc rút trong túi quần ra 5,6 cây kẹo rồi đưa cho Sin và Thùy Như, không ngờ cũng có người “chung chí hướng” với Sin như thế.

.....

Hôm nay tiết Anh vắng vì cô đi công tác, cả lớp được một bữa quây ra trò đến nổi mấy giáo viên lớp khác phải qua nhắc nhở để còn cho người khác dạy vậy là lớp nhỏ tiếng lại một chút rồi một lúc sau...còn quây hơn cả lúc này báo hại thầy hiệu phó phải xuống tới tận lớp nhắc nhở và kỉ luật lớp mới không quây nữa chỉ còn mấy tiếng nói rừ rì nho nhỏ.

Sin thì hào hứng tính đến chuyện Noel, bàn kế hoạch đi chơi ở đâu và làm gì ai dè cả hai người bạn của cô bé đều không “hưởng ứng” vì mỗi người đã có kế hoạch cho riêng mình hết rồi. Sin tuy buồn nhưng cũng

không muốn bắt ép ai cả,nếu không chơi với bạn thì cô bé sẽ chơi với bé Yum và Mina,Sin cũng có ý muốn mời Ron và Đình Quân đến chơi cùng nhưng lại khá phân vân vì nhờ đâu cả hai người ấy cũng đều có hẹn mà Sin còn mời nữa thì phiền cho họ lắm.Vả lại,Sin và Ron bây giờ không còn quan hệ gì với nhau nữa rồi..

28. – Chương 23

CHAP 23:Giáo sư môn logic.

Buổi học kết thúc sớm hơn bình thường nên Sin cùng hai người bạn đi ăn kem ở một quán gần đó,tuy quán ấy mới mở nhưng khách lại đông rầm rập vì quán có không gian thoáng,kem lại ngon và rất hợp “túi tiền” học sinh.

Sin vốn là một “tín đồ” của kem chocolate nhưng khi thấy Hải Phong nhâm nhi ly kem vani cô bé cũng nuốt nước bọt ừng ực vì nhìn “anh chàng” vani...hấp dẫn hơn cả “em” chocolate nữa.

Hải Phong thấy vậy liền bật cười đẩy luôn ly kem vani qua cho Sin.

-Ồ...bạn không ăn hả??

-Không ăn nữa,bạn nhìn quài sao mà ăn được.

-Vậy..._Sin ngập ngừng lấy hai ngón tay trợ chọc chọc vào nhau -Không ăn thôi mình ăn.

Cô bé tíu tít lấy luôn ly vani của Hải Phong ăn luôn,Thùy Như suýt bị sặc vì thái độ “ngây thơ vô số tội” của cô bạn mình.

Lúc trên lớp cô bé đã bàn ba cái chuyện noel rồi vậy mà giờ tới lúc ở quán kem Sin lại hào hứng và sôi nổi bàn tít trong khi còn tới một tháng nữa mới tới,tức là qua thi học kì 1 lận.Hai người kia chỉ ngồi nghe và “bóng gió” nói về kế hoạch của mình,Thùy Như sẽ đi tỉnh tò với “người ấy” còn Hải Phong cũng y chan nốt.Có mình ên Sin là “cô đơn lẻ bóng” mà thôi.

.....

Sin vừa tra chìa khóa vào ổ mở cửa ra đã bị ngay chiếc máy bay giấy phóng thẳng vào mặt.

-Chị Sin vào đây xếp máy bay nè,vui lắm nha_bé Yum cười tít mắt.

Ra là do ở nhà một mình buồn quá nên bé Yum mới kiếm trò nào đó để chơi,Yum xếp máy bay phóng đầy cả nhà lại còn giả vờ làm phi công chạy vòng vòng,cả chó Mina cũng “nhập cuộc”.

-Ủa?mà giấy đâu bé Yum xếp ta??

Cô bé ngơ ngơ một hồi suy luận logic và đưa ra kết quả rằng...

Yum giờ đang học mẫu giáo thì cần gì giấy viết,cùng lắm là giấy A4 để vẽ mà thôi còn cái này,không phải giấy A4 mà là giấy có ô li đằng hoàng.Mà giờ bé Yum có được cô giáo dạy viết chữ đi chẳng nữa cũng phải cần tập 5 ô li để mà viết chữ tập 4 ô li thì làm sao mà viết được,mà có viết được đi nữa thì vào lớp 1 cũng viết bằng viết chì chứ không viết bằng viết mực.Lại thêm một kết quả nữa là mẫu giáo chắc chắn không thể nào học tới phương trình lớp 10 được...=> bé Yum lấy tập toán của mình để xé ra mà xếp máy bay.

-Ừ quá đúng,bé Yum đã lấy tập mình xé_Sin gật gật đầu và hất hàm cười ha hả,vẫy tay chào “khán giả” như thể một vị giáo sư suy luận quá sức logic hợp tình hợp lý và chuẩn khỏi chỉnh của cô bé đã được...giới giáo sư đồng tình và ủng hộ.

“Ồ...mình mới nói gì nhi??”

Cuối cùng,bộ não học giỏi nhưng ngốc nghếch của Sin đã “kịp thời” phát hiện và ngăn chặn không cho “virus” xâm nhập vào những cuốn tập khác trước khi không còn cuốn nào để mà học.

-Bé Yum,có thôi ngay không hả?biết chị sắp thi rồi khônggggggggggg??_Sin hét toán lên làm “rung động đất trời” khiến dân tình khu phố (chính xác hơn là bà bắc kì hàng xóm kế bên) quá “bức xúc” phải đứng ở cửa sổ chống nạnh hét lại.

-Sinnosuke”,mày có cảm ngay không hử?không bà đây sang cào nhà mày luôn đấy!

-Dạ,cho con xin lỗi_Cô bé gãi gãi đầu cười hề hề.

Bà ta từ trên Hà Nội và chuyển xuống thành phố sống đã hơn một năm,Sin “nosuke” là cái tên mà bà ấy gọi Sin (gọi Sin không chịu,gọi vậy cho nó dài dòng =)),tên của cô bé thêm chữ H kế chữ S nữa là thành Shin,tên nhân vật chính của truyện cậu bé bút chì Shinnosuke Nohara.Vì bà là một “fan cuồng” của truyện cậu bé bút chì và lần đầu tiên bà ấy gặp Sin là có cảm giác cô bé có thể chọc cho người đối diện cười và Sin cũng ngốc ngốc dễ thương như cậu bé Shin ấy.

Quay trở lại chủ đề chính...

Bé Yum nghe tiếng la của chị và dừng lại,biết mình có lỗi nên Yum kéo Mina ra góc tường và nói:

-Chị trách thì trách Mina ấy,chính nó đã bày trò á.

Mina hết ngược nhìn cậu chủ trách móc vừa nhìn cô chủ đầy cảm thông và muốn gửi một “thông điệp” rằng lời của cậu chủ hoàn toàn ngược lại,chính bé Yum đã bày trò trước.

-Tưởng chị tin hả?nó chỉ là một động vật vô hại thôi làm sao mà “bày trò” cho em được chứ!_Sin vợ lấy cây “chả lông gôi” quất vào cái bàn kiếng một cái làm bé Yum giật mình khóc thét lên,còn Mina hoảng sợ chạy biệt tăm vào Dog House.

-Khỏi có giả cái giọng nước mắt cá sấu ấy đi nhá,chị không tin đâu,lo mà dọn cái ề giấy đó cho rồi trước khi chị đi mượn tập nhà chị Như về đây!

-Em không dọn đâu,hứ_bé Yum bĩu môi.

-Vậy thì em sẽ “vinh dự” được cái cây này quất thẳng vào mông,hai con đường đó,1 dọn 2 bị quính.

Trước khi đi cô bé còn lăm le cây “chả lông gôi” cho bé Yum sợ rồi mới chịu đi.

Độc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 24

29. – Chương 24

CHAP 24:Trốn tiết.

Sin hốt ha hốt hải đi tới đi lui bù đầu bù cổ nào là pha sữa cho Mina uống,chuẩn bị điểm tâm sáng cho bé Yum và còn phải dắt Yum đi học,không biết xui rủi làm sao mà hôm nay chú hàng xóm bận công việc không có chở bé Yum đi học nữa (tại con chú ấy học chung với Yum sẵn tiện chú ấy chở đi dùm luôn) cộng thêm cái đồng hồ báo thức của cô bé bị hư ngay lúc này chứ 1 tháng mấy nay nhờ nó mà Sin không có đi trễ nữa lại còn dư thời gian chuẩn bị đồ ăn cho bé Yum và chó Mina.Giờ Sin mới biết nỗi khổ của dì Trâm là gì.

-Em chuẩn bị xong chưa?

-Chị ơi cặp của em đâu mất tiu rồi,em nhớ hồi tối còn để nó trên phòng mà!

-Trễ rồi lấy đại ba lô hồi năm rồi của chị đi_Sin giục,lục trong tủ mình ra cái ba lô quần cho bé Yum.

-Thôi,cái ba lô hình búp bê như đám con gái em không chịu đâu,em muốn cái ba lô hình siu nhân cơ_bé Yum nhăn mặt.

-Giờ em có muốn đi học không hả?lấy đại một cái nào đó rồi đi đi.Lắm chuyện_Sin quát lên,7h30 người ta đã bắt đầu vào học rồi mà giờ trễ hơn 10’ mà Sin và bé Yum vẫn loay hoay ở nhà.

Bé Yum đành nhắm mắt đi đại khỏi cần mang cái ba lô nào hết, Yum “thà chịu chết chứ không chịu nhục” mà đi xách cái ba lô hình búp bê của chị. Sin cũng không cần quan tâm tới.

.....

Khi đã đưa bé Yum vào tới trường mẫu giáo Sin bắt đầu chạy còn nhanh hơn tốc độ ánh sáng lao về phía trường mình. Tim cô bé cứ đập thình thịch, giờ đã gần 8h rồi, trễ hơn nửa tiết của người ta.

Giờ này cổng trường đóng là cái chắc, không còn đường nào nữa Sin phải áp dụng cái phương thức trèo tường mà thôi, biết đâu lại gặp người nào đỡ sẵn mình như lần trước chẳng hạn. Nói là làm Sin chạy bọc ra sau, đầu tiên là quãng cái cặp trước.

-...

Không có động tĩnh gì hết, chắc chắn là ở đó không có người, sau đó vào nhiệm vụ chính. Leo tường..

Sin lúi ra sau một chút chạy lấy đà phóng lên để tay còn nắm vào thành tường được, định leo chân trái lên trước nhưng... Sin đã bị ai đó nắm chân lại.

-Hê, đi đâu mà vội mà vàng thế em, leo xuống để thầy dắt đi “uống trà” với thầy hiệu trưởng_ ông giám thị Sơn “hói” cười cười rồi kéo chân cô bé té bịch xuống đất “nhức nhối tâm hồn”.

-Lần trước em đã một lần leo tường rồi tưởng thầy không thấy sao? lần này phải trệch tay mới được, cho bỏ cái thói xấu ấy đi!_ ông thầy Sơn “hói” kéo tay Sin đi nhưng một bàn tay khác đã kịp thời nắm lấy Sin và kéo cô ra khỏi ông thầy.

-Cái em học sinh nam kia, có đứng lại không?_ ông thầy quát lên, đuổi theo Sin và người ấy.

Bất chấp ông thầy Sơn “hói” có la làng la xóm mà đuổi theo đến cỡ nào Sin và cậu nhóc vẫn chạy cho tới cùng, chạy đến một con hẻm vắng người cậu nhóc ấy lôi Sin vào trong để cắt đuôi ông thầy. Vậy là xong, Sin nhà ta đã được thoát nạn.

Hai người chống tay xuống gối thở hồng hộc, Sin xoay mặt qua nhìn người đã cứu mình. Không ai xa lạ...

-Hải Phong? sao bạn biết mà đến cứu chứ!??

-Hôm nay mình cúp một bữa, vừa mới leo tường ra thì bạn lại leo tường vô thấy bạn bị ông Sơn “hói” lôi đi nên mình chạy đến cứu luôn, hôm nay có người cúp học chung. Vui phết_ Hải Phong mỉm cười.

-Ai nói với bạn là mình trốn tiết với bạn chứ_ Sin tròn mắt.

-Vậy giờ bạn quay về đi nhé, thế nào cũng được uống trà miễn phí.

-Gì thì gì, thế nào giờ mà mình không quay lại cũng bị nêu tên vào thứ hai đầu tuần_ cô bé lo lắng.

-Nếu giờ bạn quay lại vừa bị kỉ luật mà chắc chắn tên bạn thứ hai cũng được “vinh danh” à, thà giờ bạn đi chơi với mình còn hơn là quay lại, cúp có một ngày có sao đâu.

Sin nheo mắt lại suy nghĩ, đường nào cũng chết thà đi chơi rồi hử chết sướng hơn.

-Ok, nể tình bạn bè nên mới cúp đó nha.

-A, yêu Sin nhiều lắm_ Hải Phong cười hạnh phúc định ôm Sin, cô bé nhanh nhảo ngồi xuống tránh cái ôm ấy.

Độc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 25

30. – Chương 25

CHAP 25: Khoảng cách.

Trước khi đi chơi cần phải lót dạ trước cái đã rồi tính gì thì tính ^^!

Không cần cầu kì sang trọng, không xế hộp đưa đi đón về như khi đi cùng Ron, với Sin chỉ cần một ổ bánh mì lề đường lót dạ và phương tiện “căng hải” là quá đủ để đi chơi.

-Giờ đi đâu nè.

-Ừm..._Sin đảo mắt xung quanh suy nghĩ một lát.

Hải Phong búng cái tách, mặt hớn hờ.

-Hay lại công viên trò chơi đi, ăn bánh mì xong chơi trò chơi luôn.

-Ồ, ý kiến hay, ý kiến hay _Sin cười, vỗ vỗ vào vai Hải Phong.

Vậy là Phong và Sin dắt tay nhau tung tăng đi đến công viên trò chơi.

Khi đến tới nơi Sin lựa một địa điểm khá lý tưởng, ngồi ở băng ghế gỗ bên cạnh hồ phun nước.

-Wow, chỗ này được á. Ăn bánh mì xong có gì khát đưa mở vô uống nước hồ cho gọn. Há Sin há _Hải Phong nhe răng cười.

-Nói vậy phải uống nha, à mà quên bạn là gió biển mà uống nước gì mà hôn được _còn Sin lại giả giọng châm chọc ra.

Khi ăn bánh mì xong cô bé và Hải Phong đi nào là tàu lượn, đu quay,... blah blah blah, sau đó là đi dạo quanh phố phường ngó ngách nói chung là đi tắt cả không chừa một chỗ nào. Mang tiếng là đi chơi chứ cậu nhóc khổ sở còn hơn bị đày ải vì Hải Phong tuy cũng có đi bộ nhưng không đi thường xuyên mỗi ngày như cô bé. Tới giờ Hải Phong mới thắc mắc không biết đôi chân của Sin được làm bằng sắt thép hay sao mà đi từ sáng tới tối không biết mỏi là gì ==’

.....

-bé Yum ơi chị về rồi nè, có mua đồ ăn cho em nữa nha.

-....

-Ủa, Yum đâu rồi nhỉ??

Sin nhú mày, không thấy ai trả lời hết chỉ có Mina là quấy đuôi mừng cô bé chứ bé Yum không thấy đâu cả, không biết chuyện gì đã xảy ra lúc Sin đi vắng nữa.. Cô bé tìm vòng vòng trong nhà từ phòng ngủ, nhà bếp, phòng tắm.. nói chung là lục tung cái nhà lên cũng không thấy Yum đâu cả đến nỗi Sin còn qua nhà Thùy Như mà cũng không thấy đâu hết. Bây giờ 7h tối rồi, bé Yum đáng lí ra đã tan học từ lâu rồi cơ mà?

Đầu óc cô bé rối như tơ vò ráng lục trong trí nhớ của mình xem bé Yum có thể đi đâu vào tối thế này. Chẳng lẽ bị bắt cóc? không không, chắc chắn là không phải! Hay lạc đường? cũng không nốt, bình thường chú hàng xóm luôn chở bé Yum đi học và đi về luôn mà?

Nhưng mà...nhắc bác tư mới nhớ, hôm nay bác tư bận rồi có chở Yum đi học đâu. Hay còn ở trường. Khả năng này hoàn toàn có thể!

Sin lập tức chạy ra khỏi nhà.

.....

Trường mẫu giáo bây giờ tắt đèn tối thui không còn ai cả, cô bé đi tới lớp của bé Yum không có Yum ở đó, Sin chạy dọc từ hành lang này tới hành lang khác cũng không nốt. Không lẽ Yum bị bắt cóc thật sao?

Sin ngồi bệt xuống băng đá để nghỉ mệt, đi chơi nguyên ngày về chưa kịp thở nữa đã gặp phải điều không lành. Cô bé thở muốn không ra hơi, trong lòng như lửa đốt, Sin chỉ còn có mỗi bé Yum và dì Trâm là người thân thôi, dì Trâm nay đã đi công tác ít khi điện về nhà nếu mất bé Yum chắc cô bé không sống nổi! Sin quá mệt nằm đạp xuống ghế, đôi mắt từ từ nhắm lại...(chưa xỉu đâu nha ^^)

Chợt có ánh đèn pha của ô tô từ đâu chiếu vào, Sin không mở mắt nhưng nghe được tiếng bước chân chạy về phía mình.

-Sin!_người đó hét vào tai Sin làm cô bé giật mình ngồi bật dậy,tai ù ù đi vì tiếng hét thất thanh khi nãy.
 Nhưng mà...
 Tiếng này quen quen hình như giống ai đó..
 -Ron?cậu làm gì ở đây thế?????????
 -ở đây đưa con ngốc như cô về nè,có nhà không ngủ đi ngủ ngoài đường.Có khùng không??_Ron bực mình.
 -Mà sao cậu biết tôi ở đây mà đến??
 -Tôi đưa bé Yum về rồi,chắc chắn cái đứa ngốc nghếch như cô khi về nhà không thấy bé Yum sẽ hoảng lên sau đó ngồi suy luận và chạy đi tìm chứ gì,biết tổng!_Ron kí vào đầu Sin cái cốp.
 Sin không nói gì sau cái kí đó,chỉ nói nhẹ một câu rồi đi thẳng.
 -Cảm ơn cậu.
 Ron chỉ nhìn theo dáng cô bé khuất dần,dường như khi kết thúc 2 tháng rồi Ron và cô bé có một khoảng cách vô hình gì đó nói chuyện không thoải mái như trước nữa.
 Ron nở một nụ cười nhạt,hàng mi rung bật lên.

31. – Chương 26

CHAP 26:Ngày thi cuối cùng.

Sau 2 tuần bù đầu bù cổ cặm cụi học bài và đã trải qua 1 tuần thi,chỉ còn ngày cuối cùng hôm nay nữa thôi là sẽ kết thúc và được xả stress cho đã.Thùy Như và Sin thi chung một phòng còn Hải Phong lại thi bên phòng khác.

...

Bà cô gác khó đúng khó,mới vào đã đem cái bản mặt “hình sự”,sau đó cứ ngồi ì một chỗ đôi mắt lảo liên cứ đảo quanh lớp học,đến nhúc nhích còn không được.Sin để ý qua Thùy Như,hình như lần này đề hơi bị khó và không ngay “chuyên môn” của Như vì vậy này giờ cô cứ ngồi cặm viết không biết làm thế nào.Sin giỏi đại số trong khi đó Thùy Như giỏi hình học,trời xui đất khiến làm sao mà đại số chiếm tới 80% đề thi,quá trùng tử Sin luôn.

Thời gian làm bài là 90 phút mà giờ đã 70 phút rồi mà Như mới làm được phân nửa còn Sin làm được hết từ lâu rồi,thời gian không đợi ai bao giờ,chỉ còn 20 phút nữa thôi là đã nộp bài rồi.Sin lo lắng nghĩ cách giúp cô bạn của mình,hai người này cứ đưa mắt nhìn nhau làm bà cô để ý này giờ.Tờ giấy nháp giải bài cô bé đã ghi từ này giờ nhưng đưa không được,nhân lúc cô không để ý Sin đã ném qua cho Thùy Như,Như đưa tay chụp lấy rồi hí hoáy ghi,khi ghi xong thì thấy qua trả lại cho Sin vì Thùy Như còn bí một câu nữa.

Không biết vô tình hay cố tình mà Như đá nhằm chân ghế đau điếng càng gây sự chú ý của bà cô hơn,tờ giấy Thùy Như thấy qua Sin đang nằm chình ình ở lối đi đúng tầm mắt bà cô.Bà ta nhướng đôi mắt lên nhìn nhìn,sau đó bước xuống nhặt tờ giấy lên mở ra xem,xui xẻo thế nào mà tờ giấy có tên Sin trong đó.

-Biết ngay mà,này giờ tôi đã nghi lắm rồi_bà cô hét lên rồi tịch thu bài của hai người lại đợi đến chừng nào hết giờ mới đem cả Sin và Thùy Như đi xuống văn phòng.

Trường có qui định rất khắt khe rằng hễ ai gian lận trong các kì thi sẽ bị cấm thi và các môn đã thi khác sẽ bị hủy và tất nhiên cả học kì của người đó coi như học lực yếu và hạnh kiểm cũng yếu nốt.

Thầy hiệu trưởng cho gọi Sin vào nói chuyện trước.

-Dám chỉ bài cho bạn nữa cơ đấy,em cũng gan lắm nhỉ?chẳng lẽ em không biết nội qui của trường sao?_hiệu trưởng gất gổng.

-...

-em đã chỉ cho ai hả?

-...

.....

Mặc kệ thầy hiệu trưởng có hỏi Sin gì đi chẳng nữa cô bé cũng không trả lời câu nào, hỏi đến nỗi hiệu trưởng không còn kiên nhẫn với Sin nữa và cho cô bé ra ngoài, Thùy Như vào.

Ông ta đẩy gọng kính lên nhìn Như sơ qua một cái rồi hỏi.

-Theo lời cô Linh gác thì là em đã chuyển tờ giấy đưa cho bạn, đúng không?

-dạ đúng ạ.

-lí do.

-Tại bạn đó cứ quăng tờ giấy qua cho em kêu em chỉ bài bạn đó, em không dám chỉ_ Thùy Như cúi gầm mặt xuống.

-Nếu em không dám chỉ vậy em đưa tờ giấy lại làm gì?

-Bạn ấy nói với em rằng nếu không chỉ bài cho Sin thì bạn sẽ kêu Dark-thủ lĩnh là bạn trai của Sin qua đánh em. Mà em có tính nhút nhát nhưng thà bị đánh em cũng không dám chỉ bài vì sợ bị phát hiện sẽ bị điểm yếu mất. Trước lúc thi bạn đó cũng có hù dọa em như vậy, em không chịu và năn nỉ bạn đó tự học bài đi đừng có dựa giẫm như vậy thì bạn đó liên tục mắng xối xả em. Em sợ lắm thầy ơi, bạn ấy bị vậy sẽ không tha cho em đâu, thầy cũng thấy tờ giấy rồi mà_ Thùy Như òa lên khóc nức nở.

Thầy hiệu trưởng nghe vậy thì mở tờ giấy ra vì này giờ còn quên chưa mở ra xem, nội dung quả đúng là vậy. Ông ta nhìn Thùy Như tội nghiệp đáng khóc nức nở và xoa đầu Như an ủi.

-Em đừng lo gì cả, em sẽ không bị điểm yếu và thầy sẽ trừng phạt đích đáng cô học sinh kia. Giờ em quay lại thi môn tiếp theo đi, sắp tới giờ rồi.

-Dạ, em cảm ơn thầy lắm ạ_ Thùy Như vui mừng chạy ra khỏi phòng thầy hiệu trưởng.

Mấy ai biết rằng trong lúc Sin đưa tờ giấy qua chỉ bài cho Thùy Như thì cô ta sau khi viết xong bài giải đã đánh tráo tờ giấy có ghi sẵn những chữ sai sự thật 100%, giống y chần chừ của Sin tới từng nét một và đã được chuẩn bị khá công phu từ trước. Thùy Như cố tình gây ra tiếng động để gây sự chú ý và dùng lực yếu để quăng tờ giấy qua ngay tầm mắt của bà cô gác thi.

Thùy Như nở một nụ cười đắc thắng nhìn Sin đang bị thầy hiệu trưởng gọi vào tra khảo một lần nữa.

.....

Vừa bước ra khỏi văn phòng, đôi chân Sin đã run run tưởng chừng như không đứng nổi nữa. Tại sao tờ giấy đó lại có nội dung như vậy?

Kêu chỉ bài nếu không thì hù dọa, đánh đập ư? sợ hãi, khóc ư?

Mặt Sin trắng bệch ra, chẳng lẽ bao công sức đổ vào ngôi trường danh tiếng này mà mới đầu học kì đã bị học lực yếu. Tất cả cố gắng của Sin đã đổ sông đổ biển tất cả rồi sao? Nếu có một học kì bị học lực yếu thì có thể học kì sau nếu cố gắng sẽ được lên lớp, còn hạnh kiểm yếu cũng kéo lên được. Qui định chỉ hạnh kiểm yếu một học kì thôi còn cái này hiệu trưởng khi đọc tờ giấy và nghe những lời mà Thùy Như nói đã đi Sin thẳng xuống hạnh kiểm cả năm sẽ bị yếu thì còn đường nào mà kéo lên được nữa. Mặc dù còn chưa đến học kì 2

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 27

32. – Chương 27

CHAP 27: Sai lầm

Vừa về đến nhà là Sin đã chạy thẳng qua nhà Thùy Như hỏi cho ra lẽ mọi chuyện. Vừa thấy Sin Như đã lao vào ôm cô bé khóc nức nở.

-Sin ơi mình xin lỗi, ngàn lần xin lỗi bạn.

-Chính bạn là người đã dựng lên chuyện đó?

-Bạn cũng biết gia đình mình khó lắm, chịch ý một cái là mình bị đánh ngay. Hôm nay đề thi lại ngay tử của bạn mình ngồi mãi mà làm được có phân nửa, mà lúc mình trả tờ giấy lại cho bạn lại rút ngay tầm mắt của bà cô và dất mình và bạn lên văn phòng. Trong lúc quá sợ hãi mình đã dựng chuyện nên một cách mù quáng mà không biết rằng sẽ hại đến bạn_Thùy Như càng nói càng khóc to hơn nữa.

-Mình nghĩ là bạn đã dựng chuyện quá lỗ rồi đấy, thà bạn lòi một mình mình ra được rồi còn lòi cả Ron vào làm gì? bạn không biết là trường này nghiêm đến nỗi không cho quan hệ trai gái với nhau luôn không?

-Mình biết, mình biết tất cả. Nhưng Sin ơi nếu mình mà bị học lực yếu chắc chắn mình sẽ không sống nổi với ba mẹ đâu, sẽ đánh mình chết mất Sin ơi_Thùy Như nắc lên từng hồi, khuôn mặt tái xanh nhìn Sin.

Cô bé cũng biết nhà Như rất khó, khó đến nỗi còn không cho có bạn vì sợ ảnh hưởng đến chuyện học hành, gia đình Thùy Như toàn là những người có trình độ học vấn cao ngất ngưỡng cho nên việc ba mẹ Sin chèn ép con cái của mình để bằng anh bằng chị cũng không có gì lạ. Nhưng thật sự, lần này Thùy Như đã làm quá lên mọi chuyện.

-Ngay ngày mai tớ sẽ đi nói lại với thầy và xin cho bạn không bị hạnh kiểm yếu. Trong khi đó mình sẽ..._Thùy Như nhìn Sin buồn bã -mình sẽ nhận tất cả lỗi về mình mặc dù biết rằng ba mẹ sẽ không tha ình, có thể là chuyển trường nữa, hoặc chuyển luôn nhà!

-Không thể được, sao lại phải chuyển trường chuyển nhà chứ??_Sin hốt hoảng

-Chứ giờ mình đã gây ra lỗi quá lớn..

Sin ngập ngừng suy nghĩ hồi lâu. Đời người còn dài cô bé có ở lại một năm cũng chỉ đánh mất đi một tuổi. Thùy Như sẽ không may mắn hơn Sin, cô bé hiểu rõ gia đình Như nhất, nếu cô bạn Sin mà bị như vậy sẽ bị gia đình và họ hàng ghê lạnh, xa lánh. Nhớ hồi năm lớp 8, vì tuổi trẻ ham chơi nên Như đã bỏ bê học hành nên cuối năm bị trung bình, mới chỉ có một năm thôi mà ba mẹ cô đã làm ầm lên, những lời mắng nhiếc, đòn roi đêm nào cũng hành Thùy Như nghe đến xót lòng.

Trung bình đã bị như vậy thì ở lại không biết sẽ thế nào.

-Bạn đừng nói ra, coi như chuyện này đã qua rồi đi. Tất cả lỗi mình sẽ nhận.

-Không được, sao lại vậy? mình không đồng ý!

-Mình ở lại một năm sẽ không bị ai mắng nhiếc gì cả, còn bạn khác. Yên tâm đi, mình sẽ không nói với ai chuyện này cả_Sin mỉm cười.

Thùy Như đi theo Sin tới cổng mới chịu quay vào. Cô nhìn theo Sin, môi nhếch lên cười mỉa mai và độc ác.

-Ồn gốc, haha.

Những giọt nước mắt và lời sám hối của Thùy Như đã làm Sin hoang mang và dao động. Làm cô bé không thể nghĩ sâu xa và quyết định đại, tất cả chỉ xuất phát từ tấm lòng quá tin và quá thương người của Sin mà ra. Nhưng cô bé không để ý và tự hỏi rằng: Tờ giấy với nội dung đó ở đâu mà ra, trong khi lúc này Thùy Như đã không dùng tới giấy nháp tập vì trường có phát ột tờ giấy nháp khác bằng giấy A4, Sin thì sợ không đủ nên đã lấy thêm một tờ giấy tập nữa. Trong khi tờ giấy Sin chỉ bài cho Thùy Như lại là tờ ghi bằng giấy nháp tập chứ không phải giấy nháp A4, mà tờ giấy có nội dung sai lại là tờ giấy bằng giấy A4!

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 28

33. – Chương 28

CHAP 28: Hộp phô mai tai hại.

Đồng hồ điểm 6h, chuông báo thức vang lên. Sin còn khuôn buồn tắt nó đi cứ để nó kêu âm ỉ tới chừng nào nghỉ thì thôi.

Sin bây giờ chẳng có tâm trạng nào để đi học cả, suốt đêm qua cô bé không tài nào chợp mắt được cứ trở mình mắt mở thao láo nhìn thẳng lên trần nhà. Hôm nay cô bé sẽ cho riêng mình một ngày ở nhà, tách riêng với bên ngoài chỉ một ngày thôi rồi chắc chắn ngày mai Sin sẽ đi học tiếp, cô bé phải cố gắng chứng tỏ rằng mình không đáng bị hạnh kiểm yếu, Sin tuy không mềm mại như con gái người ta nhưng cũng hiền lắm mà, có gây sự với ai bao giờ đâu.

-sao ông trời lại hại mình vậy chứ?????????????_Sin gào lên, dùng tay đập liên tục vào vách tường đến khi nó bầm tím, chảy máu sưng lên thì thôi. Làm vậy cho bỏ ghét ông hiệu trưởng

Sau nửa tiếng “gào thét” cuối cùng cô bé mới sực nhớ ra còn bé Yum chưa đi học, Sin ngồi bật dậy như lò xo phóng thẳng xuống bếp nấu đồ ăn cho bé Yum để Yum còn đi học, chú hàng xóm thường đi sớm lắm nếu không kịp chuẩn bị chú ấy sẽ đi mất cho tự đi mình ên luôn.

Vừa xuống dưới bếp đã thấy Yum ngồi ở bàn ăn chờ sẵn đó, thấy chị hốt hoảng đi xuống cộng thêm cái tay bầm dập, bé Yum mới ngày thơ hỏi.

-Sao chị vội thế, chắc chị lại té nữa phải không?

-À...ờ chị bị té, mà Yum ăn đỡ mì hén, để chị nấu liền cho_ Sin cười cười, cũng may là bé Yum đã thức sẵn và thay đồ luôn rồi chứ không thôi là phải dắt Yum đi nữa, mà Sin thì không có tâm trạng nào để đi hết.

-chị Sin không cần làm đâu, hồi này Yum lấy bánh mì lát với phô mai ăn rồi.

-Gi?em nói hộp phô mai chị để trên bàn ăn đó hả??_Sin la lên.

Bé Yum gật gật đầu.

-ạ, chỉ chờ chị xuống đưa em ra cổng để chú hàng xóm chở em đi thôi

-Chết rồi, chết thật rồi.

Sin vò đầu bứt tay đi qua đi lại nhà miêng thì lảm bảm, hộp phô mai đó đã bị thiu và hết hạn rồi cho nên hôm qua Sin định vứt đi mà quên bén đi mất đến bữa nay xui xẻo làm sao mà bé Yum lại ăn trúng, có biết bao nhiêu hộp phô mai trong tủ lạnh sao Yum không lấy mà lại đi lấy ngay cái hộp hết hạn đó chứ. Tiêu thật rồi, lần này thì tiêu rồi!

-sao vậy chị??

-này giờ em có cảm thấy đau bụng hay muốn ói gì không??_Sin chạy lại lắc lắc tay bé Yum.

-ạ không ạ_ bé Yum tròn mắt đáp.

-Ồ vậy tốt, lấy ba lô đeo lên rồi đi ra cổng cho chú chở em đi.

Sin vừa mới đưa bé Yum ra cổng cũng vừa lúc chú hàng xóm đi tới.

-chị Sin em đi học, chiều nhớ làm cơm rang cho em ăn nha_ bé Yum cười tươi vẫy tay chào Sin.

Hi vọng là Yum không bị gì!

.....

Đến trưa rồi mà Sin vẫn nằm một đống trên giường, lịch học của bé Yum đã tăng thời gian lên, thay gì Yum về buổi trưa thì sau này đến chiều mới về. Do đó mà cô bé đã chán nay càng chán hơn.

Có lẽ Sin sẽ nằm như vậy cho đến hết ngày đến khi có một cuộc gọi điện đến.

-[có phải phụ huynh của cháu Thiên Ân đấy không ạ?]-một giọng phụ nữ vang lên,tiếng nói khá là lo lắng.

-[phải ạ,nhưng cho hỏi cô là ai thế ạ?]

-[Cô là cô giáo của cháu,Ân không biết làm sao mà đang học lại đau bụng dữ dội và ngất đi,hiện đang được cấp cứu trong bệnh viện X]

Chiếc điện thoại trên tay cô bé rơi xuống,chắc chắn là do phô mai hồi sáng gây ra chứ không gì cả!

Sin nhanh chóng chạy ra khỏi nhà,mặc kệ trên người mình đang mặt bộ đồ ngủ.Hên là bắt taxi nhanh chứ không thôi cô bé lại...cuốc bộ.

Bé Yum hiện đã qua khỏi,do quá mệt mỏi nên Yum đã ngủ thiếp đi,Sin thì ngồi ở ngoài.Bác sĩ cho biết Yum bị ngộ độc thực phẩm dạng nhẹ vì ăn những thứ được làm từ sữa mà bị ôi thiu rất dễ dẫn đến tình trạng này.

Cô bé ngồi một lúc thì ngủ thiếp đi trên băng ghế.Trong lúc mơ mơ màng màng Sin có nghe tiếng ai đó gọi tên mình nhưng mặc kệ,giờ quá buồn ngủ rồi!

.....

Sau hai tiếng đồng hồ chớp mắt,Sin mệt mỏi vương vai nhưng trúng cái “vật” gì đó mềm mềm.

Cô bé giật mình suýt té ghế vì không biết từ đâu Hải Phong ngồi kế bên cô bé,nhe răng cười cái rõ tươi.

-Sao...sao bạn lại ở đây?

-Mình đi khám bệnh thôi,tình cờ gặp bạn ở đây nên ngồi chung cho vui.Mà công nhận bạn hay thiệt chứ,ngủ ngồi mà ngủ được suốt hai tiếng đồng hồ.Khâm phục,khâm phục!

-Lại còn trêu nữa_Sin liếc Hải Phong phát cháy da.

-Mà sao bạn lại ngồi đây?

-Tại đứa em mình bị bệnh nhập viện cho nên mình ngồi ngoài đây không làm phiền nó ngủ_Sin mỉm cười.

-Có nặng không??mà lí do sao mà bị vậy_Hải Phong trợn mắt.

-Bị ngộ độc thực phẩm nhẹ.Tại...mình quên vứt hộp phô mai thiu,em mình lại ăn trúng.Cho nên..._Sin gãi đầu cười cười.

-Vậy lần này là do bạn hại chứ gì,gần noel rồi mà còn hại nhỏ tới nhập viện nữa chứ!_Hải Phong lắc lắc đầu,mắt nheo nheo lại như trách tội.

-Ừ,thì tại mình..

Nói vu vơ một hồi chợt Hải Phong nhất lại vụ hôm qua,cậu nhóc biết vì nghe mấy bà cô “thì thâm to nhỏ” mà Phong lại nghe đến chữ Nhã,Nhã lớp 10A9 gì đó cho nên Hải Phong mới xích lại gần...nghe ké.

Mãi lo cho bé Yum nên Sin đã tạm thời quên đi vụ đó,giờ bị Hải Phong nhắc lại.Ôi sao mà nhói lòng.Nhưng vì nghĩ là bạn bè nên Sin đã kể tất cả cho Hải Phong nghe,không có ý gì là muốn bêu rếu Thùy Như cả,vì lúc này cô bé cần được một người đáng tin cậy để Sin có thể trút hết nỗi buồn.

Hải Phong nghe xong chợt lặng người lại và đứng lên tạm biệt Sin để về nhà.Trước khi đi Phong còn nói thêm một câu nữa.

-Đừng quá tin người,một ngày nào đó rồi bạn sẽ hối hận đấy Sin à..

Sin không hiểu cho lắm hàm ý của cậu bạn mình.Cô bé nhún mày lại.

-Nói thế là ý gì nhĩ!??

Hải Phong biết tất cả mọi chuyện mà Thùy Như đã gây ra với Sin nhưng thật sự là vụ này Phong hoàn toàn không biết,nếu biết thì sẽ không có cơ sự có thể Sin sẽ ở lại lớp.Cậu nhóc không về phe cô bạn độc ác của Sin nhưng Hải Phong cũng không cấm cản chuyện Thùy Như gây ra cho Sin,vì thật sự Phong cũng muốn chia rẽ hai người ấy.Vậy mà tới tận bây giờ Phong chỉ toàn thấy Thùy Như hại Sin thôi chứ

không đụng chạm gì Ron hết,nếu còn như vậy một lần nữa..Nhất định Hải Phong sẽ không tha cho Thùy Như!

34. – Chương 29

CHAP 29: Cuộc ẩu đả tại lớp.

Sin nghỉ một tuần liền nay để ở trong bệnh viện chăm sóc cho bé Yum,hôm nay Yum đã đi học lại và Sin cũng vậy.

Không hiểu sao mà vừa bước vào lớp cô bé đã bị mọi người nhìn chăm chăm,Sin không để ý nên cũng hông biết.Một tuần nay Sin nghỉ học chắc chắn trong trường có chuyện gì đó.Ngay ngày cô bé đi học Thùy Như lại nghỉ,Hải Phong thì tiết 3 mới vô.Tranh thủ lúc chưa vào tiết Sin lôi cuốn sách nấu ăn ra đọc,học mấy món dinh dưỡng để bồi bổ cho bé Yum sau một tuần nằm viện.

Vừa mới đọc chưa được một trang thì Tuyền,con nhỏ nổi tiếng hung dữ lù lù đi tới và giật phăng cuốn sách trên tay Sin.

-Cái gì thế này?sách nấu ăn cơ đấy,bộ bạn biết năm nay ở lại nên học nấu ăn trước để vào cái quán xó xỉnh nào đó làm à??_cái giọng eo ** cất lên.

Sin nhướn mày lên nhìn,rồi giật cuốn sách lại đọc tiếp,chả thèm để ý tới con nhỏ đó làm gì ệt.

-Xem ra cũng thanh thản nhỉ,mà mày ở lại rồi học làm chi nữa ệt,cuốn gối biến khỏi cái lớp học này cho rồi đi.Chứ cái đà đem bạn trai “khét tiếng” ra hăm dọa người khác bắt người ta phải phục tùng mình,chẳng phải hèn lắm hay sao.Tuyền nói có đúng không nè,hả bạn Nhã?_Tuyền đưa cái giọng cay nghiệt nói với Sin.

Lúc này cô bé không thể làm ngơ nữa,gì mà “ở lại” rồi “bạn trai khét tiếng”.

-Mày nói vậy ý là sao?

-Sao thì tự biết đi.Ôi không thể lường trước được lòng người mà,chỉ tội cho Thùy Như thôi_cô ta hất tóc rồi quay người đi,được vài bước thì ngừng lại -À quên,để tao tặng mày cái này!

Tuyền hất nguyên ly sting vào người Sin làm tóc và một bên vai của cô bé ướt sũng rồi mới chịu đi.

Sin đưa mắt nhìn Tuyền,cái nhìn rất đối “hiền hòa”.

1s.

2s..

3s...

Cơn giận đã lên tới đỉnh đầu,Sin không tài nào hiểu được chuyện gì đã xảy ra với mình.Tự nhiên vô lớp cái bị tạt nguyên ly sting vào người.

Sin xông vào nắm đầu Tuyền dứt ngược lại ra đằng sau khi cô ta định đi ra khỏi lớp,Tuyền choáng váng ngã xuống và bị Sin ngồi lên người đánh túi bụi vào cái mặt “đẹp đẽ” của cô ta.Tuyền cũng không vừa,cô ta dùng móng tay quào lấy mặt Sin làm mặt cô bé bị xước đến mấy đường và rỉ máu,sau đó nắm lại tóc Sin nhưng đã bị cô bé nắm được và bẻ ngược tay Tuyền lại làm cô ta la vang vang.Một khi Sin đã tức lên thì ai cũng không cản được(chưa bị bóp cổ là may ==).

Sin cứ đánh Tuyền Như thế đến khi bà cô chủ nhiệm đi vào và thấy “cảnh tượng hùng vĩ” thì mới dùng cái cây thước quất vào lưng Sin một cái rồi bà cô hét lên:

-hai em làm cái gì thế hả?con gái con lừa mà đánh nhau ngay cửa lớp như thế coi sao được.Theo tôi lên văn phòng mau,càng ngày càng quá quắt mà!

Tuyền thấy cô chủ nhiệm như thấy “thiên thần”,cô ta giật mạnh tay khỏi tay Sin rồi chạy đến cô chủ nhiệm khóc um lên.

-Cô ơi,Huyền Nhã tự nhiên không biết làm sao mà xông vào đánh em túi bụi luôn ạ.

-Tại bạn đó tát nước em trước,cô nhìn xem,còn bị bạn đó quào nữa_Sin gân cổ cãi lại.

-Em lúc này quá trời rồi đó Nhã,hết hăm dọa bây giờ lại đánh người nữa á.Trông em còn “lãnh lặn” như thế này chắc chắn em là người gây sự với bạn trước!_bà cô nạt.

Tuyền giở cái trò nước mắt cá sấu ra cứ như thật làm bà cô phải “động lòng” và chỉ dất có mình ên Sin lên văn phòng,Tuyền thì được đưa lên phòng y tế trong khi cô bé tuy đánh nhừ nhưng nhẹ,chưa gây ra vết thương nào nặng hết.Sin thì bị Tuyền quào rách mặt chảy máu vậy mà bà cô chủ nhiệm không thèm quan tâm!

.....

Sau hơn một tiếng bị đưa lên văn phòng “tra hỏi”,rốt cuộc Sin bị ông hiệu trưởng không cần biết lí do vì sao Sin lại đánh lộn và không cần phải tìm hiểu rõ “nguồn gốc” mà đưa thẳng Sin ra hội đồng kỉ luật đình chỉ học một tuần.Vậy thà khỏi đi học còn hơn,vừa mới nghỉ một tuần giờ được nghỉ thêm một tuần nữa.

Cô bé được “thả” ra ngay giờ ra chơi,Sin không vào lớp học mà chạy thẳng đến nhà vệ sinh rửa tóc tai cho sạch sẽ,với lại cũng cần “giải quyết nỗi buồn”.

-Ê,mày biết tin gì chưa_giọng một nữ sinh ở ngoài bồn rửa tay vang lên.

-Tin gì?

-Tao mới lên web trường coi,có tin Huyền Nhã ở lớp 10A9 nói rằng cô ta có bạn trai là anh Ron trên khối 11,thủ lĩnh của Dark đó,bữa thi nó còn hù dọa con bạn thân nhất phải chỉ bài cho nó không thôi nó kêu bạn trai nó đến đánh.

-Cái gì?anh Ron mà thêm quen với nó,Đúng là trèo cao!_một giọng nữ khác “bức xúc” la lên.

-Thì đó,không biết là thật hay giả đây.

-Ôi nó mà quen với anh Ron chắc giờ tao quen với Binladen rồi quá.Nổ vừa phải thôi chứ_cái giọng vang lên đầy khinh miệt -Hèn gì hồi sáng tao nghe loáng thoáng đám con gái nói chuyện với nhau.

-Mà thôi đi mày ơi,ai mà tin cho được.Con Quyên,nhỏ học chung lớp với nó cũng nói rằng một tuần lễ nay nó mất dạng mà hôm nay lại mò tới lớp,mới đến thôi đã đánh con người ta tới bởi bị đuổi thêm một tuần nữa,haha.

Sin đẩy cửa bước ra và nhìn chăm chăm vào hai con nhỏ “bà tám” đó,hai đứa ấy cũng lờ đi chỗ khác.

-Thôi đi mày ơi,ai ngờ này giờ có đứa nghe lén.

.....

Sin bồn thần bước ra khỏi wc,có người đăng chuyện đó lên web nhà trường ư?chuyện này chỉ có hiệu trưởng,Sin,Thùy Như và Hải Phong biết thôi mà.Rốt cuộc là ai lại chơi xấu đăng lên vậy chứ!

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 30

35. – Chương 30

CHAP 30: Believe you..

Gần như 2/3 trường đã biết chuyện của Sin “nhờ” bài đăng trên trang web của trường ấy,chỉ còn số ít những người không rảnh rang mà đi lo chuyện người khác mà thôi,trong số đó có cả Ron.Cậu nhóc giờ này vẫn ngồi nghe nhạc đến khi Long-“thông tấn xã” của Dark chạy vào nói nhỏ vào tai Ron cậu nhóc mới biết.

Ron suýt bật ngựa khi nghe cái tin “động trời” ấy!

-mày nói gì??Sin bị ông già hiệu trưởng đi tới cùng luôn á???

-dạ,nghe đầu hồi sáng này mới bị đưa ra hội đồng kỉ luật nữa!

-kêu Đình Quân dắt con nhỏ ra sau bãi cỏ của trường đi.Nhanh

Long gật gật đầu rồi chạy đi một nước.

Đình Quân đang ngồi ăn trong căn tin cùng bạn,thấy long hốt ha hốt hã chạy vào thì nhúu mày khó hiểu.

-làm gì chạy như ma rượt vậy?

-anh Ron kêu anh dắt chị hai đến bãi cỏ.

-Ồ,còn ổ bánh mì ngọt đó ăn luôn đi_Đình Quân thấy ổ bánh mì đưa cho Long.

.....

Sin đang nằm dài trên bàn mắt nhìn lơ đãng đầu đó ngoài cửa sổ,đây dường như đã là thói quen của cô bé mỗi khi buồn chán.Đình Quân đi vào và ngồi trước Sin.

-way,đi đây với em cái.

Sin giật mình ngẩng đầu lên.

-đi đâu??

-đi gặp anh Ron,yên tâm đi có ít cho chị chứ không có hại đâu mà lo!_Đình Quân mỉm cười.

1 phút chần chờ..Sin đồng ý đi.

Đình Quân dắt cô bé đi trên hành lang đến bãi cỏ trước những cái nhìn tò mò và khá tức giận.

.....

Bãi cỏ sau trường vốn thuộc một trong số những “lãnh địa” của Dark cho nên không quá bất ngờ khi ở đây toàn những người thuộc băng đảng ấy.Khi Sin vừa bước đến có vài người đã kêu lên “chị hai bồ cũ thủ lĩnh kìa đây”,tuy Dark là một băng hùng mạnh nhưng những người thuộc Dark không nói tục hoặc c h ữ i thề,có c h ữ i cũng toàn nói những câu nhẹ nhàng và ít dụng chạm,đó cũng là một nội qui trong Dark!

~ Nơi Ron ngồi là một chỗ khá mát mẻ,Ron đưa hiệu cho Đình Quân đi ra.Thấy Sin cứ đứng mãi ở đó không chịu ngồi,cậu nhóc thở nhẹ một cái rồi nói.

-Ngồi xuống đi,ai làm gì cô đâu mà sợ_Ron kéo tay Sin ngồi xuống,nhưng cô bé hơi nhích ra một vài tấc

-có gì không?

-có,nghe nói cô lấy danh tôi để hăm dọa đứa bạn phải chỉ bài cho cô à??

Sin xoay qua nhìn Ron chăm chăm,sau đó là hét thẳng vào mặt cậu nhóc:

-sao ai cũng không tin tôi hết vậy?cậu nghĩ tôi học dở đến mức phải lòi tên cậu ra để mà hù sao??nói à biết nhé,tôi không phải thứ ăn bám đến mức sống dưới ụ của người ta đâu!

Ron và những đàn em đưa đôi mắt đầy kinh ngạc nhìn Sin,hình như..cô bé hơi quá lố ==

-nói vậy thôi làm gì bức xúc dữ vậy??tôi biết khả năng học của cô.

Sin thở mạnh trấn tĩnh lại mình rồi đứng lên.

-nếu cậu kêu tôi đến chỉ để hỏi vậy thì tôi đi đây_và Sin quay đi.

-tôi tin cô!

Sin quay lại nhìn Ron hai giây rồi đi tiếp.Vậy là đã có một người tin Sin,như vậy đã là quá đủ để cô bé có thể vượt qua được chuyện này.

.....

Hiệu trưởng đang cặm cụi thống kê lại một số chuyện, vừa thấy Ron ông ta đã đứng dậy đưa cái ghế mình đang ngồi ra cho cậu nhóc ngồi, lại còn rót trà mời nữa.

-Nghe nói ông đang đi cô nữ sinh Kim Huyền Nhã có đúng không??

-Tại học sinh Nhã làm sai luật nên mới bị phạt, con bé ấy dám đem đứa bạn trai đầu đường xó chợ cu hôn các đảng ra mà hù dọa phải chỉ bài, nghỉ một tuần không xin phép và còn mới vừa vô học đã đánh bạn rồi ạ. Thiếu gia nói đi hơi quá.

-Ồ vậy sao? vậy ông có biết đứa bạn trai ĐẦU ĐƯỜNG XÓ CHỢ CU HÔN CÁC ĐẢNG đó là ai không? hả hiệu trưởng_ Ron đưa tách trà lên miệng, nhưng chưa uống.

-không biết ạ, thiếu gia biết sao??_ ông hiệu trưởng đẩy gọng kính lên, nhìn Ron với ánh mắt tò mò.

-Là thằng này nè_ Ron quăng thẳng tách trà vào tường, cổ tình quăng trật đúng 1 cm nữa không thôi là đã trúng đầu ông hiệu trưởng, với lực quăng vậy nếu trúng có nước mà vô nhà thương bằng bó =]]

-dạ, là thiếu gia ạ??

-ngày mai nếu tôi quay lại mà ông còn để học lực và hạnh kiểm của Huyền Nhã là yếu và còn đình chỉ học cô ấy 7 ngày nữa thì Ron này sẽ làm cho 7 đời nhà ông “yếu” y chan như vậy, lo mà cuốn gói đi ra khỏi ngôi trường này đi và cả gia đình ông cũng chuẩn bị nhập hội với cái bang là vừa!_ Ron quát lớn rồi đứng dậy đi thẳng ra cửa văn phòng.

Ông hiệu trưởng tái xanh mặt mày đưa mắt nhìn xuống tách trà đã vỡ tan tành. Ba của Ron là người đã đưa ông ta lên chức hiệu trưởng của ngôi trường danh tiếng này thì chỉ cần cậu nhóc nói một tiếng là ông hiệu trưởng sẽ từ “chín tầng mây phi thẳng xuống địa ngục”.

Hiệu trưởng vuốt mặt nói trong “đau khổ”.

-Đụng ai không đụng lại đụng trúng ngay bạn gái thằng này, đời mình đúng là tiêu thật rồi!!

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 31

36. – Chương 31

CHAP 31: Người trợ giúp

Sin đang đánh trứng định chiên cho buổi cơm chiều thì điện thoại vang lên, bé Yum nhanh nhẩu lấy điện thoại và lon ton đưa cho Sin nghe máy.

-[cháu yêu, mấy tháng nay có khỏe không con??]

-dì Trâm á?? Yum ơi là dì Trâm nè_ Sin nhảy cẫng lên sung sướng quên bém đi rằng mình đang cầm tờ trứng đánh dở, vì thế mà tờ trứng bị hất đổ đầy ra sàn.

-chị bắt loa lên cho Yum nghe với.

-[được dì gọi mừng thế cơ à? thế dạo này Yum và Sin học hành sao rồi??]

-bé Yum ổn ạ, tháng này Yum còn được phiếu bé ngoan nữa nhé_ bé Yum toe toét cười.

Riêng Sin thì thở dài, giọng nhẹ đi hẳn.

-con cũng ổn ạ.

-[Ồn cái gì mà ổn, nghe giọng con là biết sao rồi, sao thế kể dì nghe có được không??]

-kể ở đây không tiện lắm đâu dì, mà khoảng chừng nào dì về??

-[Ờ...khoảng chừng một hai tháng nữa dì về,dì mới gửi tiền về cho hai chị em đó.Nếu không đủ thì nói dì gửi thêm]

-không cần đâu ạ,nhiều tiền đây rồi thêm tiền dì gửi nữa là đủ rồi.

-[Ừ,thôi dì cúp máy.Hai cháu yêu của dì nhớ giữ gìn sức khỏe nhé,nữa dì về sẽ mua đồ nhiều thiệt nhiều cho cả hai]Tút...tút..tút..

Sin để điện thoại lên bàn,nhìn xuống tô trứng mà rầu.Đồ linh lảng khắp cả sàn nhà.

-Yum ra ngồi coi ti vi đi đợi chị chút.

-ạ_ bé Yum gặt đầu rồi đi ra ngoài,sẵn mượn điện thoại Sin chơi game luôn.

Cô bé lấy miếng vải lau tới lau lui rồi lại dùng cây lau nhà nhúng nước lau sàn thêm một lần nữa.Mùi trứng tuy không nồng nặc nhưng hơi tanh và khó chịu.

Nhà hết trứng,hết mì,hết luôn đồ hộp nốt.Cô bé thở dài ngao ngán vì một giây bất cẩn đã phải nhịn đói cả buổi chiều.Chợt nhớ lại câu nói của của Ron lúc trước.

“chừng nào đói thì cứ phone cho tôi,tôi sẽ dắt cô cùng bé Yum đi ăn,chứ ăn mấy cái đồ hộp ăn liền không mấy tốt cho bé Yum đâu.Cả cô nữa...”

Sin bật cười vì lúc đó cô bé thấy mặt Ron đỏ đỏ.

Tự nhiên vui vẻ hẳn ra.Hôm nay không ăn nhà nữa,cô bé quyết định sẽ dắt bé Yum đi ăn tiệm.

Yum nghe đến hai từ “ăn tiệm” thì mắt sáng hẳn ra,vội vã mang dép vào,hai chị em cùng tung tăng đi đến tiệm ăn nhưng trước hết,phải vào siêu thị mua chút đồ cái đã.

.....

Tại siêu thị..

Siêu thị hôm nay khá đông người nhưng vẫn có chỗ thở,không như mấy ngày cuối tuần hoặc vào những giờ cao điểm.

Bé Yum tíu tít ngồi trên cái ghế be bé trên chiếc xe đẩy hàng,Yum thích nhất là ngồi như vậy tuy đã quá 15kg.

Sin đi hết gang hàng này đến gang hàng kia và rớt cuộc là đầy xe,đa số là mì và nước ngọt,còn số kia là mấy bịch bột giặt và nước xả.

Cô bé khệ nệ rinh đồ ra khi đã tính tiền xong,bạn đi thì nhẹ te mà tới bạn về sẽ cực nhọc đây.Sin phải chia ra hai bịch,một bịch lớn và một bịch nhỏ,bịch nhỏ cho bé Yum xách còn bịch lớn thì cô bé xách.Sin đang tự trách mình rằng biết vậy đi ăn trước cho khỏe,sao mình khùng vậy ta!??

Đang khổ sở với đồ ăn nặng trĩu thì có ai đó đập vai Sin làm cô bé hết hồn quay người lại.

-Có cần xách tiếp không??_Đình Quân mỉm cười.

-cần cần,quá cần luôn ấy chứ!_Sin gật gật đầu lia lịa,đúng là vị cứu tinh mà.

Đình Quân đón lấy cái bịch,dừng dừng xách đi trước ánh nhìn ngưỡng mộ của Sin.

“sao cậu ta có thể xách cái bịch đồ đó nhẹ nhàng vậy nhỉ?????????”

-đi ăn không,tôi bao.

-Đi,ăn phở nha

Sin quay sang bé Yum nói:

-Ok,không thành vấn đề.Bé Yum cũng đi ăn phở luôn nha.

-Dạ.

.....

Sin, Đình Quân và bé Yum đến một quán phở gần đó, phở ở đây nổi tiếng vừa ngon vừa rẻ nên khách ra vào nườm nượp, ba người phải đứng đợi một chút mới có bàn mà ăn.

Vừa đem tô phở ra bé Yum đã cầm cúi ăn lấy ăn để vì quá đói, một tuần nay Yum có ăn thả ga như vậy bữa nào đâu, hôm nay tất nhiên phải ăn chùng nào đã thôi.

-em chị dễ thương quá nhỉ!

-Tất nhiên, em tôi mà. Hehe

-dễ thương hơn chị luôn_ Đình Quân nhe răng cười ha hả.

Sin khá tức tối nhưng phải công nhận là Yum dễ thương thiệt.

-Mà chị hai này, sắp Noel rồi có dự tính gì không??

-Chắc là ở nhà cùng bé Yum, không có đi đâu cả.

-Ừm..

-mai một đùng kêu tôi bằng chị hai nữa, tôi và cậu bằng tuổi mà. Với lại.. tôi có còn quen với Ron nữa đâu, kêu vậy ngại lắm!_ Sin cười cười.

Đình Quân không nói gì, chỉ nhìn Sin. Lần đầu tiên Đình Quân thấy có một người như vậy, biết nhiều cô gái mơ ước được những người trong Dark kêu bằng chị hai nhưng làm gì được, còn đằng này Sin lại từ chối. Mặc dù không kêu chị hai thì cũng đúng đi vì giờ Ron và Sin đâu còn quen nhau nữa, nhưng Đình Quân và những người trong Dark kêu quen vậy rồi cũng có người không biết tên của Sin nữa chỉ biết kêu bằng chị hai thôi. Đó là hai từ Ron không bắt buộc họ phải nói, họ tự nguyện kêu vậy và trong Dark không ai ghét Sin cả nên cho dù Ron không còn quen cô bé nữa thì vẫn kêu bằng hai từ ấy!

Mà chưa chắc rằng cô bé sẽ không làm chị hai của Dark nữa, đời còn dài, lắm chuyện bất ngờ cơ mà ^^!

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 32

37. – Chương 32

CHAP 32: Bình minh quay trở lại.

Hôm nay chính thức là ngày Sin bị đuổi thêm một tuần nữa. Bé Yum đi học rồi nên Sin không phải làm gì nữa cho nên cô bé nằm cuộn tròn trong chăn mà ngủ, ngủ tới chừng nào chán thì thôi, chứ giờ ra đường hay xem ti vi thì cũng chán như nhau vì vậy ngủ là tốt nhất. Bữa nay cô bé thức khuya lác khuya lơ.

Chưa ngủ được nửa tiếng điện thoại đã réo um lên. Sin lấy tay mò khắp giường tìm vị trí của cái điện thoại và bấm nghe.

-[chị hai ơi vào trường đi]_ tiếng Đình Quân vang lên bên đầu dây.

-Tôi bị đuổi rồi vào trống làm gì??]

-[thì chị vào đi, chắc chắn sẽ có trò vui đó! Nhanh vào nha chị]_ tiếng Quân hối thúc.

-Ờ..._ Sin đáp cắt máy.

Cô bé có một cái tật không thể nào bỏ là quá nghe lời người khác. Giống lúc này đây thực sự Sin không hiểu gì và không biết vì sao Đình Quân lại kêu mình vô trường, vậy mà Sin vẫn đứng lên thay bộ đồ ngủ ra và mặc bộ đồ bình thường hàng ngày, chẳng cần phải thay đồng phục làm gì. Lỡ có bị đuổi ra ngoài còn đỡ quê hơn là mặc bộ đồng phục vào.

.....

Long đã đứng đón cô bé trước cổng khi thấy Sin đến thì cúi vào tay cô bé tờ giấy gấp tư và dặn rằng đến mai hãy mở ra và nói Sin đi vào văn phòng hiệu trưởng, cô bé ngỡ ngơ và khó hiểu. Vào đó để làm gì nhỉ!!!?

Vừa bước tới cửa văn phòng hiệu trưởng thì ông ta bắt ngờ quì xuống.

-Xin em hãy tha thứ cho tôi, tôi có mắt mà như mù không biết em là bạn gái của Ron cho nên đã xúc phạm em. Ngay bây giờ tôi sẽ sửa hạnh kiểm và học lực của em trở lại như cũ và sẽ không đình chỉ em nghỉ học một tuần nữa. Chỉ xin em hãy nói với thiếu gia đừng đuổi tôi ra khỏi ngôi trường này, nếu không chắc gia đình tôi có nước ra đường mà ở hiệu trưởng van xin, nhìn bộ dạng ông ta bây giờ thậm còn hơn chữ thậm. Khuôn mặt thất thần, đôi mắt mệt mỏi và bộ dạng thảm thương này làm cô bé khá bất ngờ. Mới hôm bữa Sin còn thấy ông ta tươi tỉnh lắm mà?

-Hiệu trưởng đứng dậy đi, có gì từ từ nói_ cô bé đỡ hiệu trưởng đứng dậy.

-vậy là em tha thứ cho tôi rồi sao?

-Hiệu trưởng nói gì em không hiểu, tha thứ là sao???_Sin nhúm mày lại.

-Nhưng em tha thứ cho tôi rồi sao??

-Tha thứ cái gì mới được. Em thật sự không hiểu gì hết, lí do gì mà thầy lại van xin em như vậy???????????_Sin bắt đầu bực mình.

-Chuyện này tôi không nói ra được.

-Vậy thôi, chỉ cần thầy sửa hạnh kiểm và học lực cho em thì em sẵn sàng tha thứ cho hiệu trưởng!

-Cám ơn, cảm ơn em nhiều lắm. Năm nay tôi sẽ cho em học sinh giỏi luôn, không cần học hành gì hết!_ông hiệu trưởng mừng như bắt được vàng.

Sin lắc đầu nguầy nguậy.

-Không cần đâu ạ, em nghỉ học theo sức mình thì hơn.

-Vậy giờ em ra về nhà đi hôm nay không cần học nữa. Chừng nào em thấy thích thì vào học, thầy không ép.

Hiệu trưởng tiễn Sin ra tới cổng trường trước biết bao lời xì xầm to nhỏ, lời lẽ không tốt đẹp gì đều dành cho cô bé hết!

Và có một người đứng ở hành lang trên lầu nhìn xuống, đưa ánh mắt không mấy thiện cảm dành cho Sin..

.....

Sin vui cực kì vui, nói chung là vui rất rất vui. Đang đi trên đường mà cô bé cứ nhảy dựng dựng đôi khi là cười ha hả làm mọi người xung quanh sợ hãi, có người còn tưởng cô bé bị “điên” và bảo con họ tránh xa ra.

Cô bé rất muốn chia sẻ niềm vui này với hai người bạn thân của mình dù không biết người mà hiệu trưởng kêu bằng thiếu gia ấy là ai, nhưng chắc chắn đó là một người tốt và là ân nhân cứu một bàn thua trông thấy cho cô bé.

-Sin..

Một tiếng gọi từ đằng sau làm Sin quay lại nhìn, là Thùy Như. Thùy Như đang mỉm cười chào cô bé.

-Hồi sáng mình có vô trường và nghe rằng bạn đã tai qua nạn khỏi. Mừng cho bạn.

-Ừ, chắc là ai đó giúp mình, nếu mình biết đó là ai mình sẽ yêu người đó nhất thế giới!!

-Nhìn bạn vui mình cũng nhẹ nhõm trong người. Chứ thấy bạn cứ ủ rũ suốt ngày còn gì vui nữa..

-Đi ăn kem nha, hôm nay mình sẽ bao tất. Ăn bao nhiêu cũng được.

-Ok, gì chứ bao là Như này khoái lắm, hehe.

Sin cùng Thùy Như đi đến quán kem thường hay ăn, ăn đến nổi biết mặt và trở thành khách quen luôn. Nên chẳng cần nói mà người ta vẫn hiểu ý, nhưng hôm nay không phải 2 ly nữa mà đến tận 8 ly!

-Chùng nào bạn mới nói người bạn thích là ai hả??tò mò quá đi.

-Mai đi biết liền chứ gì.Mình đã nói là đúng ngày noel mình sẽ nói cơ mà.Tò mò quá không hay đâu nha__Thùy Như lè lưỡi trêu cô bạn mình.

-Vậy tả ngoại hình cũng được,nói chút gì đi lỡ mình biết người đó rồi sao!!Đi nha.

-Ừm...người đó đẹp lắm,dáng cao cao,đôi mắt buồn nhưng đẹp.Nói chung đúng mẫu hình lí tưởng của con gái thời nay đó__Thùy Như mơ mộng về tình yêu đơn phương của mình.

-Woa,nếu vậy nói luôn đi,dù sao mai cũng là noel rồi mà.Nói đi nói đi nói đi nói đi!!!!__Sin lắc lắc tay Thùy Như.

-Không là không,mai khắc biết.Chắc chắn bạn sẽ rất bất ngờ luôn đó nha__Thùy Như nở nụ cười ranh mãnh.

Sin phụng phịu không năn nỉ nữa,mai noel rồi.Mai biết luôn,không tò mò nữa..

38. – Chương 33

CHAP 33: Suy nghĩ về một tình cảm...

Đêm qua Sin chính báo thức nhằm nên mặt trời chưa ló dạng cái đồng hồ đã reo vang khắp cả phòng,Sin mò mẫm đưa tay lên đầu giường lấy cái đồng hồ ném thẳng vào tường,vậy mà nó vẫn reo như thường thậm chí còn lớn hơn lúc này! ==’

Cô bé bực mình ngồi bật dậy,mở điện thoại ra xem mấy giờ.

-Mới 4h30 thôi á????sao mới sớm ra đã xúi quẩy thế này??bữa nay nghỉ học cũng không để yên ột bữa mà ngủ nữa!_Sin gào lên đau khổ.

Giờ còn khuya nên Sin quyết định nằm xuống ngủ tiếp..Nhưng chắc ông trời không thương Sin nên không cho cô bé ngủ.Sin dùng mọi cách để ngủ,từ đếm cừu,bật ti vi nghe vọng cổ rồi từ vọng cổ bay sang cải lương...Nói chung là dùng mọi cách vẫn không tài nào ngủ được.Mắt cô bé cứ mở thao láo,bình thường Sin rất dễ ngủ vậy mà bây giờ lại khó ngủ hơn những người khó ngủ.

Cô bé nằm một chút chợt nhớ ra là Hải Phong thức rất sớm,có khi mới 5,6 giờ sáng thôi mà Phong đã gọi điện rủ Sin đi tập thể dục cùng,vì lười nên chẳng bao giờ Sin chịu đi cả.Sin vội bấm ngay số Hải Phong gọi,vừa mới đổ hồi chuông thứ nhất đã có người bắt máy.

-[Sin?có chuyện gì không?]._giọng ngáy ngủ của Hải Phong ở đầu dây bên kia cất lên.

-Ồ,bạn còn ngủ hả?mình định rủ bạn...à mà thôi không có gì.

Khi nghe câu “mình định rủ bạn” Hải Phong đã tỉnh hẳn,hỏi liên tiếp.

-[Đâu có đâu mình đâu có ngủ,mình thức rồi,mà bạn định rủ mình đi đâu??]

-Tính rủ bạn đi tập thể dục cùng,còn nếu bạn ngủ thì mình không làm phiền bạn..

-[Tập thể dục hả?đi,đi chứ.Vậy mình chạy lại đón bạn trước cổng nha]

Tút...Tút....

Sin phấn khởi hẳn ra,may là có cậu bạn thức sớm và rất nhiệt tình về mấy chuyện đi chơi.Cô bé phóng ngay xuống giường làm VSCN.Sin lục tung tủ đồ ra tìm bộ đồ thể thao mà dì Trâm đã mua cho cô bé hồi năm lớp 8,tưởng rằng bộ đồ ấy giờ Sin đã không mặt vừa,ai ngờ khi tìm ra mặt vào thử thì ôi...thậm chí nó còn rộng hơn hồi lớp 8.Chứng tỏ là Sin ngày càng “teo” đi chứ không lớn ra được tí nào!

Cô bé vừa mới bước ra cổng Hải Phong đúng lúc cũng đi tới.Mắt Sin sáng hẳn ra khi cậu nhóc đi xe đạp,mà Sin thì cực thích cái loại xe “năng lượng con người” ấy nữa chứ.

-Ngồi sau đi,mình chờ cho__Sin cười tươi rồi phóng lên yên trước ngồi.

-Được không đó??_Hải Phong tỏ vẻ nghi ngờ,nào giờ cậu chưa từng thấy Sin đi xe đạp lần nào hết,không biết có ổn không đây!?!?

Trực giác của Hải Phong quả chính xác,vừa mới đạp được vài bước khi Phong còn để chân dưới đất thì vừa gác chân lên Sin đã mất thăng bằng làm cả hai chúi xuống đất!(tác giả đã nói Sin không biết đi xe đạp trước rồi nhé)

-Eo ơi,bạn có biết chạy không đó?_Hải Phong xoa xoa đầu gối mình.

Sin ngại ngùng nói:

-Mình...không biết.

-Hả?không biết sao đòi chạy trời??

-Nhưng mình rất muốn tập nên mới thử xem sao,ai ngờ té đau ê cả đầu rát cả tay!

Hải Phong trở mắt nhìn Sin,có ai ngờ cô bé không biết chạy xe đạp đâu.Bấy giờ Hải Phong mới để ý rằng trán Sin có gì đó đỏ đỏ.Cậu liền đưa tay lên nâng mặt Sin lên ra chỗ bóng đèn cho dễ nhìn thấy.Do hồi này cả hai cùng té chúi xuống nên đầu Sin đã bị đập vào nền xi măng và...chảy máu.

-Té bể trán luôn rồi kìa,đến bệnh viện băng lại đi,còn chỗ nào bị nữa không??_Hải Phong nhìn xuống hai tay hai chân cô bé,đôi mắt đã cho kết quả:ngoài đầu ra thì không còn chỗ nào khác cả.

Sin giật mình đưa tay sờ thử trán và thấy gì đó ướt ướt,nhưng đầu Sin chỉ bị ê thôi nên Sin từ chối đi bệnh viện.Vừa mất tiền vừa mất thời gian (định nghĩa của Sin là vậy),nhưng Hải Phong đã phán bác lại và nhất quyết đòi đưa đi.

-Thôi vậy vào nhà mình đi,mình có bông băng với lại sát trùng vết thương,làm sơ sơ thôi rồi đi thể dục,5h mấy rồi kìa.

-Vậy giờ làm đỡ nhưng phải đến bệnh viện kiểm tra đấy nhé!

-Ừa,biết rồi,biết rồi.

Hải Phong cùng Sin đi vào nhà,tủ thuốc của cô bé có đầy đủ dụng cụ cả nên không cần phải mua.Đúng là lúc đầu cô bé ê ê nhưng Hải Phong vừa đưa miếng bông gòn sát trùng vết thương thì đau buốt.

-Ráng chịu đau đi,ai biểu ham chạy làm gì__Hải Phong vừa nói vừa lấy miếng băng keo cá nhân ra dán vào trán Sin.

Khi đã hoàn tất thì trời đã sáng trưng,nhìn vậy chứ thời gian trôi nhanh quá,gì 6h30 rồi nên không đi tập thể dục nữa mà ở lại ăn cơm.

.....

Hải Phong khá kinh ngạc vì tài nấu ăn của Sin,nhìn Sin con nít vậy chứ nấu ăn cực ổn.Tương lai làm đầu bếp được đây,hehe.Vừa mới dọn thức ăn ra thì bé Yum lật đật chạy xuống.

-Yum chuẩn bị xong hết rồi à,sớm thế.May là chị có nấu thức ăn sẵn rồi đây.

-Ai thế ạ??_bé Yum tròn mắt.

-Bạn chị,bữa nay định đi tập thể dục nhưng không đi nên mới nấu đồ ăn sớm thế đó__Sin mỉm cười.

-Chị Sin vô cơm vào hộp cho em được không?hôm nay lớp em phải đi sớm lao động.

-Ừ,vậy mang giày vào đi rồi chị để hộp cơm vào cặp em nhé.

-Dạ.

Nhà cô bé có đầy đủ “dụng cụ” cần thiết khi đi trễ,gióng như Sin mua cả lọ hộp cơm về để khi nào trễ giờ không kịp ăn thì sẽ vô hộp rồi mang đến trường ăn.

-Sin này,hôm nay noel rồi vậy đi chơi nhé__Hải Phong nói.

-Bạn nói có hẹn rồi mà, không đi nữa à?_Sin ngạc nhiên.

-Ừ không đi nữa. Mà cậu cũng chưa đi cùng ai đúng không??

-Ừm.

-Vậy tối nay gặp ở quán trà sữa Z nhé. Giờ mình có việc phải về, tạm biệt tối gặp lại.

Sin mỉm cười chào Hải Phong rồi vọt ngay qua nhà Thùy Như để hỏi rõ cái tên nào đã được cô bạn “để mắt” tới.

May là nhà Thùy Như đã mở cửa và cô đang ngồi ở ghế xích đu trước sân. Biết ý Sin thích ngồi xích đu nên Thùy Như nhường chỗ cho cô bé ngồi còn cô thì ngồi sang cái ghế cây bên cạnh.

-Sáng mình mới ra thì thấy Hải Phong đạp xe ra từ nhà bạn, có chuyện gì sao??_Thùy Như hỏi.

-Mình rủ Phong ăn cơm cùng mà thôi. Mà Như này, Hải Phong mới rủ mình đi chơi nhé_Sin cười tươi.

-Thật sao? vậy thì tuyệt còn gì bằng, mình cứ tưởng Noel năm nay cậu ở nhà rồi chứ_Thùy Như reo lên.

-Mà nè, người cậu thích là ai đó. Khai mau, đến hạn rồi_Sin cười đêu nhìn Như.

Thùy Như thở mạnh một cái rồi lấy hết sức can đảm ra (giả vờ thôi) nhắm tịt mắt lại và nói:

-Người mình thích là Ron!

Sin suýt đứng tim vì câu nói của Thùy Như, rõ ràng Như chưa từng tiếp xúc với Ron mà sao lại thích chứ??

-Cái gì? bạn thích tên ấy à??

-Ừ, mình thích còn trước khi bạn quen Ron nữa. Bạn có còn nhớ hè năm lớp 9 mình có nói là mình thích Ron không? Và sau đó mình đã đi tỏ tình với cậu ta và bị từ chối thẳng thừng. Vậy mà bạn nở lòng nào xem thường lời nói của mình và ngay năm sau khi học lớp 10 bạn lại nhắn tâm đi quen với cậu ấy lại còn về khoe với mình nữa. Bạn ác lắm, bạn ác lắm Sin ơi, sao bạn có thể làm vậy với người lúc nào cũng yêu thương và tin tưởng bạn thế hả? huhuhu_Thùy Như chua xót nói trong nghẹn ngào.

Còn Sin, cô bé như hóa đá vì những lời mà Như nói, đúng thật là Thùy Như lúc trước có nói thích một người nhưng Sin chắc chắn rằng không hề nói tên tuổi gì hết, chỉ nói là bắt đầu bằng chữ K mà thôi, từ đó về sau Sin không nghe Thùy Như nhắc gì về người tên K ấy cả, càng không biết vụ tỏ tình của Thùy Như. Thật sự, thật sự Sin không hề biết gì hết. Và giờ Sin mới nhớ ra tên thật của Ron là Hạo Khang, chữ K của tên Khang.

-Mình xin lỗi, thật sự là mình không nhớ. Nếu mình biết mình đã không quen với cậu ta làm gì.

-Bạn về đi, mình muốn được yên tĩnh_Thùy Như cúi gằm mặt xuống chạy thẳng vào nhà.

Sin cũng rất muốn được yên tĩnh nên cũng đi về, thật sự lúc này cô bé cảm thấy tội lỗi chồng chất (chất thành núi còn được). Đang ngồi ngơ ra suy nghĩ thì cô bé nhớ đến tờ giấy mà Long đưa cho Sin hôm qua. Sin vội chạy lên phòng lấy tờ giấy gấp tư xuống và ngồi lên giường đọc.

“7h ở sông Sonus, tôi có chuyện muốn nói”

Sin ngả hẳn xuống giường vắt tay lên trán mà nghĩ. Bây giờ là lúc cô bé suy nghĩ và phải suy cho thật sáng suốt, Sin bắt đầu nghĩ về tình cảm mình dành cho Ron, Hải Phong và Thùy Như. Đối với Hải Phong Sin chỉ coi Phong như một người bạn, không hơn không kém, với Thùy Như, cô như một người bạn tri kỷ với Sin, đã cùng Sin qua biết bao nhiêu nỗi buồn niềm vui.

Còn với Ron.....

Tình cảm Sin dành cho cậu nhóc ấy thật khó tả, lúc gần Ron Sin cảm thấy vui vui, khi Ron cười trái tim cô bé như muốn nhảy khỏi lồng ngực, như một luồng điện chạy dọc người cô bé. Và một tháng nay không gặp Ron, Sin cảm thấy trong đó có sự nhớ thương, mong đợi...

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 34

39. – Chương 34

CHAP 34: Đêm giáng sinh định mệnh (p1)

Cô bé mệt mỏi nằm xuống giường, bây giờ Sin đang kẹt không những hai mà đến ba lần đạn. Phải chi Sin đừng mở tờ giấy đó ra xem thì có lẽ cô bé sẽ vui vẻ mà đi với Hải Phong, còn bây giờ đã mở ra xem rồi Sin lại cảm thấy nếu bỏ Ron mà đi chung với Hải Phong lại cảm thấy có lỗi với Ron, mà đi với Ron lại cảm thấy có lỗi với Thùy Như, đi với Hải Phong lại cảm thấy có lỗi với Ron. Ôi sao mà rắc rối thế này!!

Đầu cô bé như muốn nổ tung ra, thật sự lúc này nơi Sin muốn đến nhất đó chính là bờ sông Sonus chứ không phải quán trà sữa.....!!!

Cô bé ngồi buồn bực suốt mấy tiếng đồng hồ rồi cuộc Sin quyết định sẽ gọi cho dì Trâm nhờ tư vấn giúp, dì Trâm vốn rất tâm lý và hiểu chuyện, nhất định sẽ cho cô bé lời khuyên đúng nhất.

-[Alo, có chuyện gì không cháu gái?]

-Dì ơi tối nay Noel dì có đi đâu không ạ?

-[Có, dì đi với bạn, còn cháu gái có đi đâu không nè]

-[Con... cũng không biết nữa..]

-[Sao vậy, chắc là đang bận khoản gì đúng không? nói với dì xem có giải quyết được gì không?]

Đúng là dì Trâm, chưa nói câu nào đã hiểu hết tất cả ý, Sin thấy vậy nên nói luôn.

-Ví dụ dì có ba người bạn ABCD đi, mà A là bạn rất thân của dì, B chỉ mới biết đầu năm nay thôi nhưng cũng thân lắm còn C là... không phải bạn cũng không phải thù nữa, con cũng không biết giải thích sao. B và C hẹn cùng một lúc hẹn D đi chơi, D được B hẹn đi trước nhưng C còn trước hơn thế nữa tại D chưa mở giấy ra xem mà thôi. Cũng cùng lúc đó A nói với D rằng A thích C, mà D thì lại hơi có cảm giác với C, mà nếu D đi cùng C A sẽ buồn và giận, còn nếu đi cùng B D lại thấy có lỗi với B. Vậy dì nghĩ D nên đi với ai cho xứng đáng bây giờ??_Sin tuôn ra một tràng, cho dù có thông minh đến cỡ nào cũng khó mà hiểu được lời cô bé nói!

-[Rắc rối quá đi, để xem nào. A là Thùy Như, B và C là hai người con trai, D là con. Có đúng không??]_vậy mà dì Trâm lại hiểu mới kinh chứ

-Sao dì biết ạ?_Sin thốt lên ngạc nhiên.

-[Ồ chung với con lâu vậy mà còn không biết cái lối “văn chương từa lư” của con làm sao mà sống chung và hiểu nổi chứ! hehe]

-....

-[Sin bé nhỏ nghe gì nói này, cái này con không thể nghe người khác giúp và quyết định cho con được. Con hãy tự giải quyết lấy, làm theo lời mách bảo của trái tim mình cộng thêm lí trí nữa nhé. Theo dì nghĩ chắc con đã thích ai đó mà con chưa biết thôi, nếu lần này con quyết định đúng đắn thì nghĩ cuộc sống của con sẽ được lật sang một trang mới đấy! còn nếu quyết định sai thì chắc con sẽ buồn và khóc đấy. Hãy nghĩ cho bản thân mình trước sau đó hãy nghĩ đến người khác. Đừng làm cho cuộc sống cháu biến thành màu đen nhé, có thể cháu sẽ tìm được một nửa của mình đấy!]_dì Trâm ôn tồn nói.

-Dạ....

Sin tắt máy và vào bồn rửa, rửa mặt cho thật sạch mong rằng lúc “mát mẻ” có thể nghĩ “sâu” hơn.

Cô bé lại nằm phịch xuống giường, chưa bao giờ Sin phải nghĩ nhiều như thế này nhưng Sin chỉ nghĩ về Ron nhiều. Sin một lần nữa lại nghĩ về tình cảm cô bé dành cho cậu nhóc, không biết là thích thật sự hay chỉ là một trận “cảm nắng” nhất thời mà con gái hay gặp phải, khi nghĩ về Ron, trái tim cô bé lại rạo rực lên và đập nhanh hơn bình thường. Đây liệu có phải là tình yêu??

Nhưng cảm giác tội lỗi lại ùa về, đối với cô bé Thùy Như là một người bạn rất quan trọng mà Sin không muốn mất đi. Sợ dĩ Sin chịu đi với Hải Phong là vì tình bạn, hai người bạn đi chơi cùng nhau trong ngày Noel, suy nghĩ chỉ đơn giản vậy thôi..

.....

8h tối...

Sin đã trễ hẹn với Ron và Đình Quân một tiếng đồng hồ. Bé Yum được ban tổ chức trong nhà thiếu nhi dắt đi phát quà cùng ấy em nhỏ. Giờ Sin lại ước trở thành con nít để vô lo vô nghĩ như bé Yum thì hay biết mấy!

Sin đã quyết định sẽ không đi cùng ai cả, mặc dù đó là một quyết định không “thông” tí nào, lủi vào đường nào cũng chết, đường tình cảm cũng chết mà đường tình bạn cũng chết! Thà lủi vào giường... cho khỏi chết! ==’

Cô bé muốn quên đi đêm Noel ngày hôm nay. Xin lỗi Ron, xin lỗi Hải Phong..

Cùng lúc tại sông Sonus....

-Con bé này sao giờ chưa tới nhỉ?_Ron lo lắng ngược nhìn đồng hồ, trên tay cậu đang cầm một bó bông hồng đỏ thắm.

Thật sự là Ron không muốn làm theo cái cách sến rện tặng bông hồng sau đó lại tỏ tình như trong phim, nhưng Đình Quân và đám đàn em khi biết Ron định “tĩnh tò” với chị hai lại kì kèo mãi nói rằng đem theo bó bông hồng mới có tác dụng và chỉ số phần trăm “chấp nhận” sẽ lớn hơn nhiều so với đi tay không, ban đầu Ron phản đối quyết liệt nhưng được dịp thủ lĩnh mình đang “mềm lòng” nên cứ sấn tới nhất quyết bắt thủ lĩnh phải đem theo bó bông hồng mới chịu “tha” cho cậu nhóc! Đúng là vì Ron đang “mềm lòng” và con người vui vẻ hẳn ra nên không thềm chấp đám đàn em làm gì, chứ bình thường là cái đám loi nhoi ấy đã bị bum ột trận như đòn rồi.

Đang cười vui vẻ khi nghĩ đến cái cảnh lát nữa đây sẽ tới thì có một tiếng nói phát ra từ sau lưng Ron, cậu nhóc nhìn theo những cái bóng in dưới ánh sáng hắt ra từ cây cột điện, chắc chắn là trên 10 thằng chứ chẳng chơi!

-Ôi, thủ lĩnh Dark đang làm gì khó coi thế nhỉ??

-Biến đi trước khi tao đập gãy xương mày_Ron đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn tên mới nói, lại là tụi JC, đứa nào đứa nấy vát theo nào là mã tấu, cây sắt dài ngoằng... Nói chung là đủ cả. Cái tên to béo ấy nhìn mặt hung tợn vậy nhưng thật chất chỉ là tép riu mà thôi.

-Mày tính giờ cái trò tĩnh tò với con nào mà ôm nguyên bó bông tổ bà cha thế này? hay định ngồi tự kỉ mình ên??_tên ấy cùng cả đám giở giọng cười khà ồ ra, cái miệng cười tưởng chừng nhét đủ nguyên tố ong vò vẽ vào ấy chứ!

-Chết tiệt, lũ chó tụi bây lại được chủ sai khiến đến để cản anh đấy à?? Mà mắc mở gì phải đem theo nhiều đồ thế, không đối phó với anh nổi nên mới làm vậy hả?_Ron nhếch mép cười khinh bỉ.

Tên to béo ấy nghe câu ấy xong đã tắt hẳn nụ cười, mặt bắt đầu đỏ lên tức giận. Hắn ta hét lên.

-Tụi bây xông vào đập nó như tử cho tao! để xem mày còn láo toét đến cỡ nào!!!!

Vậy là tất cả 10 tên xông vào, nhưng Ron đã né được mấy nhát dao “chết người” ấy, dù cho thể lực mạnh cách mấy mà bị mấy tên này dí dao thẳng vào người, nội lo né thôi cũng đủ mệt còn đằng này một mình Ron xoay sở đến 10 tên có trâu còn chịu không nổi huống chi người. Một lúc lâu sau Ron bắt đầu có dấu hiệu chịu không nổi vì những nhát dao trên người càng ngày càng nhiều mà Ron chỉ mới xử được có 7 tên còn 3 tên kia là “nặng kí” nhất, tên to béo khi này bị cậu nhóc nắm lấy đầu bẻ sang một bên sau đó dùng chân đạp thẳng vào mặt hắn một cú trời giáng và sau đó quật xuống, hên sao là hai tên còn lại “tài lanh” xông tới nên cũng bị tên béo ấy đè lên người nằm sải lai. Ron cười khẩy rồi đứng lên, những tưởng đã xong thì tên béo ấy lại lồm cồm đứng dậy, hắn lấy cây dao găm của tên bị hắn đè khi này trên tay rồi thừa lúc Ron không để ý đã chạy đến, Ron nghe tiếng động thì quay lại nhưng đã muộn.. Tên béo ấy đã đâm thẳng một nhát vào bụng Ron..

-Khốn kiếp_Ron gồng giọng rồi tung một cước vào “chỗ ấy” của tên béo,hắn ta đau điếng hồn ngã lăn quay ra đất và “bất tỉnh nhân sự”

Ron dùng chút sức lực cuối cùng của mình lão đảo cầm lấy bó bông hồng đã bị dập nát rồi đi tới một băng đá gần đó ngồi xuống..

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 35

40. – Chương 35

CHAP 35:Đêm giáng sinh định mệnh (p2)

Sin giật mình thức giấc,trong giấc mơ cô bé thấy đôi mắt Ron nhìn chăm chăm vào Sin,ánh mắt trách móc pha chút buồn bã..

Không biết Sin đã ngủ từ khi nào nhưng có lẽ cũng lâu rồi.Sin ngược nhìn lên đồng hồ.

-Gần 11 giờ rồi ư??_cô bé hét toáng lên.Vội chạy lấy cái điện thoại để xác định giờ một lần nữa,bữa bị Sin ném thẳng vào tường liệu nó mát mát mà chạy sai giờ thì sao?

Sin suýt té giường khi nhìn thấy số cuộc gọi nhỡ và tin nhắn.71 cuộc gọi nhỡ và 49 tin nhắn chỉ trong vòng 2 tiếng mấy đồng hồ.Tính khùng bố điện thoại luôn hay sao??!!?

Tất cả những cuộc gọi ấy đều xuất phát từ 2 số điện thoại mà thôi.Một của Ron và một của Hải Phong trong đó của Ron là nhiều hơn cả!

Sin mở cửa sổ ra cho thoáng một chút,đột nhiên hôm nay lạnh buốt,gió thổi vào mặt Sin từng đợt.Cô bé vội đóng cửa sổ lại và lấy cái áo khoác mặc vào,Sin vốn bị lạnh một chút sẽ bệnh ngay nên không thể mặt phong phanh thế này được

Cô bé xuống bếp pha ly ca cao nóng uống,trước khi bé Yum đi cùng những người trong nhà thiếu nhi Sin đã đưa cho cậu bé chìa khóa cửa phòng hờ những lúc Sin không có ở nhà,Yum đã về từ khi nào và đang ngủ say sưa trong phòng.

Ngồi nhớ bâng quơ về mấy câu chuyện về đêm giáng sinh mà hồi nhỏ mẹ thường kể cho Sin nghe,khi nhớ lại câu chuyện cô bé bán diêm ngồi bán giữa đêm đông lạnh giá chợt cô bé nhớ đến Ron.Có khi nào nào Ron vẫn ngồi ở sông Sonus đợi cô bé đến không nhỉ?

-Làm gì có chứ,giờ này chắc cậu ta về lâu rồi.

Sin lập tức xua đi ý nghĩ ấy và nằm phịch xuống giường nhưng cái ánh nhìn trách móc và buồn bã như xoáy vào tâm can con người ấy của cậu nhóc Sin không muốn nghĩ tới nhưng nó cứ ám ảnh lấy đầu cô bé.Lòng Sin cảm thấy bất an,tim đập nhanh hơn bình thường và cô bé cảm thấy rất khó chịu.Đầu cô bé dâng lên một suy nghĩ:Liệu Ron có còn đợi mình ở đó hay không??

Có,linh cảm mách bảo với Sin rằng cậu nhóc vẫn ở đó,đợi Sin..Và cũng mách bảo rằng nếu cô bé không đến cậu nhóc sẽ gặp nguy...

Ly ca cao trên tay cô bé tuột xuống.Đôi chân,lí trí và trái tim đã bắt buộc Sin phải đến gặp Ron.

Cô bé xông ra khỏi nhà và chạy với tốc độ nhanh nhất có thể lúc này.Sin cần xác định là Ron còn ở đó hay không.Nếu Ron đã về thì Sin cũng an tâm phần nào..

.....

Đôi mắt Sin đảo dáo nhìn xung quanh,sông Sonus không nhỏ nên không thể xác định đúng vị trí của Ron lúc này.Ráng nhìn nhưng Sin cũng không thấy cậu nhóc đâu.

-Vậy là cậu ấy đã về_Sin thở phào nhẹ nhõm, quay người bước đi nhưng đập vào mắt Sin là dáng người quen thuộc đang ngồi trên băng đá. Vì Ron ngồi ở một góc khuất nên khó có thể nhìn thấy được!

Sin lập tức chạy đến bên Ron. Và cô bé cảm thấy tim mình nhói đau như bị ai đó cứa vào khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mình..

Khắp người Ron bây giờ đầy rẫy những vết dao chém dọc chém ngang, cái áo sơ mi đen đã bị rách tả tơi và nhuốm một màu đỏ. Đôi mắt cậu nhóc nhắm nghiền lại. Mệt mỏi, đau đớn..

Sin ngã khụy xuống đất, nước mắt đã bắt đầu trào ra.

-Ron, Ron ơi_cô bé lay lay người cậu.

Bất ngờ là Ron từ từ hé đôi mắt ra nhìn Sin, giọng thều thào nói.

-Cuối cùng...em cũng đến...

Và Ron lịm đi trên tay Sin...

-Ron!!!_Sin ôm chầm lấy cậu nhóc khóc òa lên.

Nhưng nhận ra rằng lúc này không phải là lúc hoảng hốt và khóc lóc, cô bé ráng giữ cho thật bình tĩnh và rút điện thoại từ trong túi quần Ron ra điện cho đàn em của cậu nhóc (vì Sin không biết số của họ chứ không phải tiết tiền đâu nhé ^^) để đưa Ron tới bệnh viện, chứ giờ này đợi cấp cứu chắc người ta chết rồi mới lại =='. Ngạc nhiên là trong danh bạ của Ron chỉ có duy nhất một số của cô bé chứ không còn số nào khác cả!

Sin vò đầu bứt tóc một hồi mới nhớ ra Sin có số của Đình Quân. Cô bé vội lấy ra và điện cho cậu.

-[Đình Quân ơi đến bờ sông Sonus đi, Ron đang gặp nguy hiểm. Nhanh lên nha, chết người đó!_] Sin gần như hét lên trong điện thoại.

Người Ron bây giờ lạnh ngắt, Sin cởi áo khoác của mình ra và đắp lên lên người cậu nhóc, mong rằng sẽ đem lại một chút ấm áp giữa trời lạnh giá từ áo khoác và cái ôm thật chặt

.....

5 phút sau một chiếc ô tô đen chạy đến, Sin liền đứng lên mở màn hình điện thoại ra quơ quơ để cho dễ nhận biết. Đình Quân lập tức chạy đến.

Cậu và hai ba người khác dìu Ron đứng dậy đi vào xe, toàn thân Ron như rời ra vì những vết dao trên người cậu nhóc. Máu cứ tuôn ra không ngừng.

Trên xe.....

-Chị yên tâm đi không sao đâu, anh ấy phước lớn mạng lớn lắm!_ Đình Quân lên tiếng trấn an Sin, người cô bé bây giờ run lập cập vì sợ hãi, đôi mắt lúc nào cũng nhìn theo Ron không rời. Tuy nói vậy thôi nhưng Đình Quân vẫn rất lo lắng.

Sin thấp thỏm ngồi ngoài băng ghế chờ cùng với Đình Quân và những người khác, lâu lâu lại đứng lên nhìn vào phóng cấp cứu. Ron trong đó này giờ đã mấy tiếng rồi mà không có động tĩnh gì từ bác sĩ hết. Thấy vậy Quân mới lên tiếng:

-Hay chị về nhà đi mai hãy lên.

-Nhưng...

-Chứ giờ chị ở đây tới lúc anh Ron tỉnh mà thấy khắp người chị dính đầy máu me vậy ảnh không thích đâu. Chừng nào tỉnh rồi em điện cho chị nha_ Đình Quân mỉm cười rồi quay sang người ngồi kế, cũng trong Dark -Mày với Long đưa chị hai về đi.

Sin đành chấp nhận, chứ giờ khuya lác khuya lơ gần 3h sáng rồi chứ ít! Với lại Sin cũng cần về nhà để mai còn lo cho bé Yum đi học.

.....

Trên xe.....

-Chị hai sướng quá_Long reo lên.

-Hả?

-Anh Ron mua tặng chị cả bó bông hồng bụi chẳng luận.Nào giờ anh ấy ít khi thể hiện tình cảm với người khác giới lắm.Chị là người đầu tiên đó!_Long cười toe toét,đôi mắt ánh lên sự ngưỡng mộ.

Có lẽ Long là người thứ hai sau Đình Quân “dám” nói chuyện với Sin,những người khác tuy họ không ghét bỏ gì thậm chí là còn có cảm tình với cô bé nữa nhưng vì Ron quá “dữ” nên họ ít tiếp xúc với cô bé..

Sin chỉ mỉm cười thay ột câu nói.Rồi cô bé nhìn xuống bó bông hồng đỏ thắm đang cầm trên tay,tuy nó đã bị dập nát..nhưng đó là tấm lòng của Ron.

Long khá cẩn thận,khi đã đưa Sin về tới nhà rồi Long còn đợi tới lúc cô bé vào tận nhà và khóa cửa lại luôn cậu mới chịu quay lại bệnh viện.

.....

Sin khi thay đồ xong lập tức đem bộ đồ dính máu ngâm liềm,chứ để đến ngày mai khó mà giặt ra.Nhìn cái màu đỏ quét của máu khi bộ quần áo vừa mới để vào nước mà Sin thấy xót.Sao lúc đó Ron không chịu đi bệnh viện ngay mà đợi Sin làm gì chứ?!

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 36

41. – Chương 36

CHAP 36:Hố!...

Sin rầu rĩ ngồi chống cằm nhìn ra cửa sổ,cả tiết học bữa nay Hải Phong và Sin cứ như “người đứng nước lã” không nói chuyện với nhau một câu nào.Nếu có Thùy Như ở đây chắc chắn Như sẽ tìm cách giúp hai người “sắp xếp” ổn thỏa vậy mà cô lại nghỉ học đúng hôm nay...

-Đi ăn không?

Tiếng nói làm Sin ngược lên nhìn,Phong đang đứng trước mặt cô bé với nụ cười tỏa nắng thường ngày.

-Đi đi_cô bé mừng rỡ hẳn lên.Lon ton đi theo sau Hải Phong.

Vẫn như thường lệ Hải Phong và Sin ngồi ở cái bàn quen thuộc ở một góc khuất trong căn tin và vẫn món ăn quen thuộc.Sin hamburger,một đĩa khoai tây chiên kèm theo một ly coca mát lạnh.Hải Phong đơn giản hơn,chỉ một tô mì hoành thánh thôi ^^.

-Mình xin lỗi_Sin ngại ngừng cất tiếng.

-Lỗi gì mà phải xin??

-Hôm qua...

-Trời tưởng gì,hôm qua thấy cậu không đến mình đã về rồi.Chắc lại ngủ quên nữa rồi phải không_Hải Phong cười xòa.

Sin cũng toe toét cười,may mắn là Hải Phong không đợi tới khuya lác khuya lơ như Ron.Nhưng cô bé không để ý đến Hải Phong lúc nói câu ấy,ánh mắt cậu buồn rười rượi.Có ai biết rằng lúc ấy Hải Phong đã đợi đến 11h mấy khuya,ráng nắn nỉ chủ quán để cho cậu ở lại thêm một chút,một chút,rồi một chút nữa.Cuối cùng,Sin vẫn không đến...

Đầu tiết cuối Hải Phong có việc gấp phải về,nên lúc ra về Sin chỉ đi có một mình.Trên đường về cô bé ghé qua siêu thị tậu về nguyên một con gà nhỏ nhỏ để về hầm bồi bổ cho...ai đó (cưng dữ=]])

.....

Hì hục nấu cả buổi chiều mới ra được nồi canh gà hầm ưng í. Món này Sin đã “đổ mồ hôi sôi nước mắt” mới làm được, tốn cả tiếng đồng hồ năn nỉ bà hàng xóm kêu Sin bằng Sinnosuke chỉ làm gà hầm, rốt cuộc bả cũng chịu. Vì tài nấu ăn của cô bé chưa ra tới “phạm vi” nấu đồ ăn bổ dưỡng phức tạp và khó nhằn này, “phạm vi” của Sin mới có mấy món ăn gia đình thường ngày mà thôi. Khi làm xong mệt muốn đứt hơi, ráng “bò” ra ghế sofa nằm cho đỡ mệt, giờ đã tối mà chưa thấy “động tĩnh” gì từ Đình Quân hết. Có khi Sin mở ra mở vô điện thoại mà cũng không thấy chút tin nhắn hay cuộc gọi nào cả. Sin bắt đầu cảm thấy chú lo lắng..

Giấc ngủ mau chóng đến với Sin, quá mệt nên hai mí mắt cô bé đã sụp xuống hết. Không còn khả năng “chống cự” nữa, dù sao cũng đã tối rồi, có gì mai nếu chưa thấy Đình Quân phản hồi thì Sin sẽ tới bệnh viện xem tình hình thế nào.

.....

6h sáng hôm sau...

Đang ngon giấc trên ghế sofa bỗng dưng điện thoại réo inh ỏi cả lên làm Sin giật mình té lăn quay xuống sàn nhà đập đầu xuống đất, ngay cái vết thương hôm bữa mới đau chứ! ==’

Đầu cô bé choáng váng cả lên, đau tới xương chứ chẳng chơi. Sin *** cồm ngời dậy và nghe điện thoại với giọng ngáy ngủ.

-Ai đó?

-[Chị ơi, anh Ron tỉnh thì em...]_tiếng Đình Quân vang lên.

-Ron tỉnh rồi hả? Ờ ờ, để vào liền!_Sin tỉnh hẳn, cô bé phi nhanh lên phòng mình làm vsen với vận tốc ánh sáng.

Cô bé nhanh nhẩu phóng ngay lên bệnh viện, Sin không biết rằng Đình Quân còn nói câu sau, chưa kịp nói hết câu thì Sin đã cắt máy.

.....

-Sao...rồi...?_Sin vừa nói vừa thở hồng hộc, ngồi xuống cái ghế gần đó để tìm chút sức lực.

-Sao chị không đợi người đến rước?_Đình Quân trở mặt, sẵn tay đang cầm chai nước suối chưa uống, cậu đưa luôn cho Sin.

-Cám ơn.

-Hình như, chị nhầm lẫn thì phải...hồi nãy chị nói anh Ron tỉnh rồi sau đó cắt máy luôn em chưa kịp nói gì hết, thật ra anh chưa có tỉnh. Em điện cho chị tính nói với chị chừng nào anh Ron tỉnh em mới điện, giờ thì chưa tỉnh nên em không có điện_Đình Quân gãi gãi đầu về khó nói.

-Trời ạ!

Sin vỗ đầu mình một cái rồi thở hắt ra. Cũng tại cái tật nghe ba chớp ba nhoáng không nghe người ta nói hết câu mới hổ như vậy. Làm xấu hổ chết được!

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 37

42. – Chương 37

CHAP 37: Ngọt ngào.

Khi biết Ron chưa tỉnh, cơn buồn ngủ lại ập đến Sin, mà giờ này lại sắp đi học..

Đấu tranh tư tưởng một hồi,cuối cùng “con buồn ngủ” đã thắng,”lí trí” thì thua thảm hại.Giờ là lúc để cô bé dùng cái quyền “muốn học giờ nào cũng được” của ông hiệu trưởng “đặc ân” cho từ trước.Ngủ ngoài ghế nhìn không hay lắm,với lại con gái,người ta nhìn vào sẽ đánh giá là...vô ý vô tứ.Đình Quân cũng biết thế,cậu ngấm ngấm một hồi rồi chỉ thẳng vào phòng bệnh của Ron.

-Hay chị vào phòng anh Ron mà nằm,phòng này phòng VIP nên có giường rộng lắm.Nhưng khổ nỗi...có một giường thôi à.

-Dưới đất hay trên giường gì cũng được tất.Giờ “bổn cô nương” buồn ngủ quá rồi!!!!

Sin nói rồi đi thẳng vào phòng bệnh Ron trước ánh mắt tròn trợn của Đình Quân..

Tuy biết họ là một đôi nhưng về việc nằm chung thì Sin hơi...bạo,nhưng kệ,miễn sao không đụng chạm gì nhau là được rồi!

Phân nửa “hiền thực” của Sin đã “lên tiếng” (còn được gọi là thiên thần nhỏ):diên hay sao mà lại nằm kế trai chứ?không biết câu “nam nữ thọ thọ bất thân” hay sao!!!!!!

Phân nửa “hun dữ” của Sin cũng “lên tiếng” (còn gọi là ác quỷ nhỏ):con thiên thần đó lúá thế,thời này còn câu nói đó.Mây sinh ra trong thế kỉ nào vậy?cái thời lương sơn bá trúc anh dài đấy à?há há há.

Thiên thần nhỏ:tao đánh cho rụng răng nanh hết nhé!

Ác quỷ nhỏ:giỏi lại đây.Mà Sin nhớ nằm luôn cho khỏe nhé,nghe nói giường ở phòng VIP êm dữ lắm!

Vậy là một cuộc “hỗn chiến” giữa hai lương tâm của Sin xảy ra.Cô bé giờ hoàn toàn bị giấc ngủ kiểm soát,cộng thêm “lời khuyên” của con ác quỷ nhỏ nữa.

Nhưng vừa mới ngồi lên giường thôi Sin đã khựng lại.Lỡ mà Ron thức giấc thì thế nào nhỉ?Thôi mặc kệ,cứ ngủ rồi hẵng tính!

Vậy là cô bé nằm phịch xuống giường.Đúng như “lời” của ác quỷ nhỏ nói,giường ở phòng VIP êm thật,còn có điều hòa nữa chứ.Sướng phải biết!hehe.

.....

Sin choàng tỉnh dậy.Liếc nhìn đồng hồ treo trên tường,2h chiều rồi ư?vậy là Sin đã ngủ...để xem nào...1,2,3...8 tiếng đồng hồ!

Vậy còn ít chán,mấy ngày hè hoặc ngày nghỉ Sin còn ngủ dữ hơn nữa.Toàn tới trưa chiều gì mới thức thôi!

Cô bé vươn vai ngáp một cái.Nhưng đụng phải “vật” gì đó mềm mềm,mịn mịn.Sin nhúm mày.Quay mặt qua nhìn thì...má ơi,cô bé (lại) giật mình và suýt té xuống giường.Ron đang mở thao láo đôi mắt nhìn Sin chăm chăm.May là có bàn tay cậu nhóc nắm lại chứ không có nước mà đo đất.

-Còn không mau nằm lại đàng quàng,sắp đứt nguyên cánh tay rồi đây này!_Ron nạt lên.Đúng là khắp người Ron chỗ nào cũng bị thương cả,cậu nhóc tuy tay đau vẫn nín Sin lại,vậy mà mặt Sin vẫn ngơ ngơ,não bộ chưa “định hình” được chuyện gì!

-Nhanh!_Ron nạt lên một lần nữa (lần này lớn hơn khi nãy).

Sin mới hốt hoảng nhích nửa người vào trong giường.Lúc này sắp té,giống kiểu “nửa ngoài nửa trong” í.

-Á,cậu tỉnh rồi à.Cảm ơn trời phật_Sin hét toáng lên ôm chầm lấy người Ron,lúc này não bộ mới từ từ “định hình” và “hoạt động” lại.

-Nhẹ...nhẹ,thôi...đau!_Ron nhăn mặt.

-Ồ...xin lỗi.

Sin quên mất rằng Ron đang bị thương khắp người,cô bé lập tức thả ra ngay.

-Kêu nhẹ thôi chứ có phải là buông luôn đâu nhỉ.Ngố thế không biết!_Ron lằm bằm đủ để Sin nghe.

-vậy ôm lại nhé_cô bé giả giọng trêu chọc ra,và biết chắc rằng Ron sẽ nạt lên và “tổng cổ” thẳng cô bé ra khỏi phòng bệnh.

-Ừ!

-Hả??_Sin tròn mắt nhìn cậu nhóc,chẳng lẽ lần này “tiên đoán” của cô bé lại sai nhỉ?

-Mệt quá,không thôi_Ron liếc liếc Sin một cái rồi quay mặt sang chỗ khác (người thì không quay được vì vết thương)

...

Một cái ôm nhẹ nhưng ngọt ngào được Sin trao cho Ron,Ron không biết hôm qua đến giờ Sin đã lo lắng thế nào đâu.Mất ăn nhưng ngủ được =]].Ron quay mặt lại,mỉm cười và khó nhọc đưa cánh tay lên xoa xoa đầu Sin.Lúc này Ron không ngồi lên được,vì nếu muốn ngồi lên phải nhờ người đỡ.Cho nên ôm theo kiểu nằm cũng...hạnh phúc chán! Hehe.

Bất ngờ cánh cửa phòng bật tung ra.Đình Quân và đám đàn em lù lù bước vào.

-Hả?_một tên đàn em kinh ngạc,không phải một tên mà nguyên một đám cùng kinh ngạc.Ai nấy mắt chữ A mồm chữ O hướng thẳng đôi mắt đang mở hết cỡ ấy mà nhìn chăm chăm hai người họ.

Ron nhìn đám đàn em của mình đầy phần nộ và ức chế.Đưa đôi mắt đầy “uất ức” kiểu: “biến ngay cái bọn phá đám!”

-Xin lỗi đã phá vỡ “giây phút” của hai người.Đi thôi tụi mày ơi,chỗ người ta đang “tâm sự”,mình vào phá đám làm gì!_Đình Quân đẩy bọn người kia ra.Tỏ ra “lịch sự” thế nhưng khi đã đóng cửa lại thì tiếng cười hô hố,ha há rần rần ngoài cửa.

Cái đám người “thất đức” đó cắt ngang cái hạnh phúc ngọt ngào đang “tuôn trào” của người ta. Sin ngượng chín cả mặt.Ron thì tủm tỉm cười,ai ngờ lúc Sin ngượng dễ thương thế cơ chứ!

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 38

43. – Chương 38

Một lúc sau thì bác sĩ cùng hai người y tá vào thay băng cho Ron,cô y tá bên phải trông còn trẻ phết,vừa mới bước vào đã lườm cho Sin phát cháy mặt mà không rõ lí do(chắc ganh tị đây mà).Cậu nhóc kêu Sin đi ra ngoài nhưng Sin nhất quyết không chịu ra phải ngồi coi thay băng mới chịu.Cậu nhóc dùng từ lời nhỏ nhẹ tới bất nạt tới luôn hăm dọa,Sin vẫn ở lì trong phòng!Rốt cuộc đành phải bó tay với cái tính bướng bỉnh của cô bé mà thôi.

Ron nhìn có vẻ đau lắm,tuy không hé môi ra lời nào nhưng mặt cậu nhóc nhăn cứ như khi.Đang chăm chú nhìn thì chợt cô bé hét toáng lên.

-Chết,quên rồi..

-Gì vậy??

-Tôi quên đồ,để chạy về nhà lấy cái.Đội đó không đi đâu nhé! (có đi được đâu đâu,ngốc thật).

-Khoan,đi đâu kêu tụi nó chờ đi_Ron nói.

-Ờ,đi chút quay lại nhé.Chị y tá mang đôi guốc cao chót vót kia nhớ thay băng cẩn thận nhé,kéo thay làm sao đau quá hần ta lại búp vô mặt là tui đòi đấy.Có khi té chổng cổ không chừng,lêu lêu_Sin lè lưỡi trêu bà y tá khi này,ai kêu “đắc tội” với cô bé để bị shock làm chi,hehe.Rồi Sin hớn hả đi ra.

Còn nhỏ y tá ấy tức giận đến run người,miệng lẩm bẩm những từ ngữ không hay ho mấy dành cho cô bé.Sin không nghe nhưng bạn trai Sin lại nghe.

-Lầm bầm nói gì trong họng đó?

Nhỏ y tá giật mình,đầu lắc lia lắc lia.

-Đâu,đâu có nói gì đâu.

.....

Ồ mà cô bé quên chính là cái nồi canh gà hầm,sáng quên đem theo mà tới bây giờ mới nhớ.Xem ra vẫn chưa có “triệu chứng” của thiu,hâm lại là được.

Sin múc canh gà ra cà mên rồi xách ra ngoài,nhờ một cậu đi cùng cầm dùm để cô bé chốt cửa lại.

.....

Ron đã thay băng xong và đang nằm xem tivi,nói chính xác hơn là xem phim hành động.Vừa bước vào cô bé đã chói tai cả lên vì tiếng đánh lộn và bắn súng ì xèo trên cái tivi màn hình phẳng bị tổ chẳng ấy.

-Xách gì theo thế??_Ron đưa mắt nhìn xuống cái vật cô bé đang cầm trên tay.

-Canh gà đấy,ngồi dậy qua đây ăn đi_Sin mỉm cười đưa cà mên để lên bàn.

-Sao qua?_Ron buông một câu rồi tiếp tục dán mắt vào màn hình.

Sin liếc liếc Ron,bao công sức của cô bé lại bị cậu nhóc thờ ơ đến vậy.Ngồi ầm ỨC một hồi cô bé mới nhớ ra Ron đến ngồi còn phải nhờ người đỡ hướng chỉ là đi qua tới tận bàn bên đây.Cô bé mới cầm cái cà mên bước đến giường,đưa đôi mắt đầy hồi lỗi nhìn Ron.

-Đến giờ mới biết à.Đúng là ngốc hết biết_Ron lầm rầm.

-Quên mà,xin lỗi_Sin phụng phịu.

-Cái vật thể bằng inox đó chứa cái gì vậy??

-Canh gà hầm_Sin cười toe toét -Tôi đã bỏ công sức ra làm nên phải ăn cho bằng hết nhé!

Ron tròn mắt nhìn cô bé.Khá nghi ngờ cái “tài nghệ” nấu bếp của Sin.

-Khỏi nhìn,tôi nấu ngon lắm.

Rồi Sin mở cái nắp cà mên ra đưa cho Ron.Mùi canh gà thơm phức,Sin còn phải thềm nhưng không thể ăn được.Hi sinh hết cả nước lã cái cho Ron,nhất quyết không ăn miếng nào!

Cậu nhóc hí hoáy cầm muống lên,mút thử một miếng vào miệng xem có...chết hay không rồi mới ăn tiếp.Từ bữa tới giờ Ron toàn “ngủ” chứ có cho gì vào bụng đâu,hôm nay cần phải nạp đầy đủ năng lượng.

-Sao,được không?

-Hừm...cũng ngon phết đấy chứ,sau này về làm vợ cũng được đây!_Cậu nhóc nói tỉnh bơ.

-Vợ gì mà vợ,đúng là khùng_Sin bặm môi tròn mắt lên nhìn cậu nhóc.

-Đừng có dọa tôi bằng cái mặt đó nhé,không sợ đâu!

-Ai mượn cậu sợ,hứ_Sin giận lấy quay mặt chỗ khác.

Ron thì cười hã hê vì đã chọc được cô bé,cậu nhóc biết này giờ Sin muốn ăn canh gà lắm rồi mà tại cổ “nén lòng” lại mà thôi.Chắc chắn lí do của việc giận lấy là đây,đói quá không làm chủ được mình chứ gì.Tuy Ron nhìn hơn Sin về mặt...đói một chút nhưng Sin sáng giờ cũng chưa có gì bỏ vào bụng.

-Ăn không?

-Không thềm,ăn đi.

-Tự nhiên giận,có làm gì cô đâu mà giận nhỉ?đúng là đồ con gái lúc nắng lúc mưa,khó hiểu thật_Ron nhún mày.

-Nói ai lúc nắng lúc mưa hả?_Sin quay qua đánh thẳng vào vai Ron một cái.

-Ấy da_Ron nhăn mặt.

-Sao vậy,trúng ngay chỗ đau hả?_cô bé lo lắng lấy tay xoa xoa vào vết thương trên vai cậu nhóc.

Ron tằm tằm đưa tay xoa đầu Sin, không ngờ Sin dễ dụ thật. Cứ đánh nhẹ hìu ấy không đáng phải đau điếng hồn đâu.

-Sao xoa đầu quái vậy? có phải đầu tôi có để cho cậu xoa đâu.

-Giờ có ăn không, không ăn thì đây ăn hết nhé! lúc đó đừng trách à.

-Ăn

Cậu nhóc phì cười, múc một muống canh lên đúc cho cô bé, ai đời bệnh nhân lại đi đút cho người khỏe ăn chứ. Ngược ngạo quá đi thôi..

Ron đút cho Sin ăn hết phần còn lại, nhường cho cô bé cái đùi gà ngon lành luôn. Nhưng Sin không chịu và bắt cậu nhóc phải ăn cái đùi gà ấy, nếu không sẽ đánh vào ngay vết thương bị đâm ngay bụng (máu dử =]]).

Có lẽ Sin ăn vẫn còn chưa no nên Ron kêu Sin xuống căn tin bệnh viện ăn thêm cái gì đó đi. Thực chất là để cho cậu nhóc và Đình Quân nói chuyện.

-Xử xong đám đó rồi à?

-Dạ, ngay tối hôm qua em đã dẹp hết rồi. Hôm nay em sẽ đưa người sang bằng nguyên đám JC luôn thể, cái bọn hèn ấy chỉ biết đánh lén sau lưng thôi.

-Tốt, nếu có gì trục trặc cứ điện cho Phan, nó sẽ huy động người đến.

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 39

44. – Chương 39

CHAP 39: Đêm...

3h khuya...

Sin cứ ngồi run cầm cập vì...sợ ma, Sin đêm nay chợt nổi hứng đòi coi phim kinh dị-ma mà Ron thì nhất quyết không chịu, cậu nhóc bảo rằng thể nào đang xem cũng hết ầm lên làm phiền người khác cộng thêm làm phiền Ron nữa, có gì mai Ron kêu người mua đĩa về tha hồ mà coi cả ngày (phòng VIP trong bệnh viện này cũng có đầu đĩa nữa). Vậy mà cô bé nhất quyết không chịu, một mực đòi phải coi với Ron vào giờ này và không cho cậu nhóc ngủ chừng nào hết phim thì thôi (tội nghiệp)!

Ron cũng đành bó tay và chiều theo ý của cô bé, mới vô đầu phim thôi mà Sin đã bắt đầu “phát huy” công sức của cái volume rồi. Vậy là nấn nỉ Ron ra nằm ra ngoài để cho Sin nằm trong. ==’

Ron buồn ngủ quá nên không chiều theo ý của Sin nữa, vậy là cậu bé lăn quay ra ngủ..

Tưởng đâu đã “êm xuôi” hết mọi chuyện khi Sin không la nữa đã gần một tiếng. Ai ngờ còn “dữ dội” hơn, cô bé cứ nắm cứng ghế tay Ron không buông ra, càng nắm càng chặt. Lâu lâu đến cảnh hãi hùng thì lại bầu vào chặt hơn.

...

Ron đã bị “hành hạ” quá sức chịu đựng của con người (chịu tới hơn 3 tiếng cơ mà). Vậy là “tức nước vỡ bờ”, cậu nhóc với tay lấy cục remote bấm tắt rồi nạt lên.

-Có yên cho người ta ngủ không hả? sao cứ hét la hét rồi tới bầu tay mãi thế, phiền chết được!!

Sin nhìn Ron chăm chăm, rồi cô bé bước ra giường chạy ra khỏi phòng. Cậu nhóc do tức quá nên không thèm ngăn lại hay làm gì hết, chỉ trơ ra đó như tượng rồi nhắm mắt lại ngủ.

2 phút sau....

-Cái con bé này,tức chết mất_Ron vò đầu bứt tóc rồi cố gắng dùng hết sức bình sinh ngồi dậy.Cậu nhóc nghĩ lại thấy mình quá đáng thật.

Tuy rất rất đau nhưng Ron cũng phải cố mà tìm cho ra cô bé.Cái tin Ron bị thương nằm trong bệnh viện đã truyền đến tai các băng nhóm giang hồ.Họ có thể đến tìm cậu nhóc bất cứ lúc nào,hôm nay Đình Quân và đám đàn em không túc trực ở đây,chỉ có mình Ron và Sin mà thôi.Đi ngang qua khuôn viên bệnh viện thì nghe tiếng thút thít,biết chắc là Sin đang ở đó nên Ron đi tới.

Sin đang ngồi co giò trên băng đá,mặt úp xuống đầu gối nhưng bờ vai run run cũng biết chắc chắn rằng Sin đang khóc.Ron đi đến gần,ngồi xuống bên cạnh.

-Xin lỗi,khi này tôi có hơi quá đáng...

Lời xin lỗi vụng về của Ron được cất lên.Sin cũng ngược lên nhìn,rồi cô bé lại òa lên khóc lớn hơn khi này.

-Ồ,tôi có nói gì đâu mà khóc hả?xin lỗi rồi cơ mà_Ron lúng túng.

-Tôi mới phải là người xin lỗi nè,tại tính cố chấp mà bắt cậu phải thức cùng với tôi_Sin vừa nói vừa nấc nghẹn.

Bất giác Ron ôm chầm lấy Sin và đặt một nụ hôn nhẹ trên trán cô bé,miệng thì thầm:

-Đừng khóc nữa,khóc trông xấu lắm.Tôi không thích đâu.

Sin sụt sịt mũi rồi lại nở nụ cười tươi rói,giống như chưa từng khóc vậy.

-Đồ ngốc_Ron phì cười đưa tay xoa đầu Sin.

Cô bé liếc Ron một cái rồi chu miệng lên nói.

-Sao xoa đầu tôi quài thế hả??tôi xoa lại thì đừng trách nhé!

Rồi Sin đưa tay lên xoa lại đầu cậu nhóc.

-Dám xoa đầu bạn trai luôn hả?gan nhỉ?!

-Ừ,vậy đó,hehe_Sin le lưỡi trêu chọc.

Bầu trời đêm nay có rất nhiều sao,trăng thì lại tròn ươm và sáng trưng.Gió vu vơ thổi nhẹ nhẹ.Sin ngược nhìn lên bầu trời,mỉm cười vu vơ.

-Sao cười vậy_Ron hỏi.

-Thấy hai ngôi sao sáng nhất và đẹp nhất không?_Sin chỉ lên bầu trời.

-Ừ,thấy.

-Ba và mẹ tôi là hai ngôi sao ấy đấy,nhìn đẹp há.

Ron ngạc nhiên nhìn Sin,từ lúc quen biết cô bé đến giờ Sin chưa từng than thở hay buồn bã gì về gia đình mình cả,cô bé lúc nào cũng hồn nhiên và nụ cười luôn châu trực trên môi.Đến nỗi khi đến nhà Sin không thấy ai ở nhà chỉ có bé Yum và Sin thôi làm Ron cứ tưởng ba mẹ Sin đi công tác xa gì đó.Không ngờ là mất rồi.Vậy mà hôm nay khi ngược nhìn lên bầu trời huyền ảo và thơ mộng này Sin lại nói ra.

-Họ mất khi tôi 11 tuổi..

Rồi một giọt nước mắt rơi ra từ khóe mi cô bé.Không phải là kể ra rồi khóc để cho người ta thương hại.Chỉ là Sin đã rất cố gắng kìm nén cảm xúc này quá lâu và hôm nay nó lại tuôn trào ra một cách vô tình.

Sin đưa tay quạt nước mắt.Ron im lặng.Đôi khi im lặng là cách an ủi tốt nhất..

Những vì sao sáng thật đấy,đẹp thật đấy,lung linh thật đấy.Nhưng con người đều có thể nhìn thấy chứ không bao giờ với tới được,cũng như ước mơ nhỏ nhoi Sin chỉ muốn gặp cha mẹ lại một lần nữa thôi nhưng điều ước ấy sẽ không bao giờ thành hiện thực.Có đêm cô bé ngồi vu vơ đưa tay lên trời cao nắm lấy vì sao ấy vào lòng bàn tay như tìm một điểm tựa hơi ấm ỉn ỉn vậy.Đó là cách mà Sin đã làm để người ngoại đi phần

nào sự nhớ thương cha mẹ mình.Tuy rằng chỉ là ảo tưởng nhưng mình cảm thấy hạnh phúc và mãn nguyện là được rồi.

-Đừng khóc,nếu em cảm thấy cô đơn hay buồn bã gì cũng đừng khóc.Tôi sẽ cho em mượn bờ vai này để làm điểm tựa những lúc em cần.Vì vậy xin đừng khóc.

Ron vẫn nhìn lên bầu trời.Sin thì khẽ quay qua nhìn Ron rồi mỉm cười.Tựa đầu vào bờ vai ấm áp.

Hãy cảm nhận sự yêu thương từ chính con tim mình!

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 40

45. – Chương 40

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Tình Yêu Của Thiếu Gia (12) – Truyện Tình Cảm Tuổi Teen – Truyện Teen Full – Diễn Đàn Kênh Truyện [kenhtruyen /forum/4-355-12#ixzz3GbLTbl2K](#)

Vậy là gần hai tuần nay Sin nghỉ học để ở bệnh viện,tất nhiên đối với một người học giỏi như Sin mà nghỉ hai tuần thì thật là một chuyện lạ.Cô bé cũng muốn đi học lại vì nghỉ đã lâu,sợ không kịp theo bài trên lớp vậy mà Ron nhất quyết không cho,bắt cô bé phải ở đây cùng mình dù cho có nghỉ đến cuối năm đi chăng nữa hiệu trưởng cũng không dám...cho ở lại.Nếu ông hiệu trưởng cuối năm nay mà “cương” với Ron thêm một lần nữa cho Sin ở lại thì Ron sẽ tìm “tối ồ” mà tính sổ với ông ta!

Bữa nay Sin thức sớm hơn mọi bữa để mà...trốn Ron đi học,nhưng cậu nhóc đã kịp phát hiện ra khi mà Sin đã đi được gần ra tới cửa.

-Đi đâu?

Cô bé giật mình,quay lại cười trừ.

-Ồ...à...đi về nhà chứ đâu.

-Về nhà làm gì?bé Yum đã được gửi cho ** nuôi chăm sóc rồi mà.Tính đi học đấy à??

-Ừ,chứ ở bệnh viện quai chán lắm!!!!lại không gặp được bạn bè_Sin phụng phịu.

-..._Ron nhúu mày lại rồi nhanh chóng giãn ra -Đi đi

-Thật á,vậy tôi đi nhá_Sin mừng rỡ liền đi đẩy cửa bước ra.

-Đứng lại đó,kêu Đình Quân chờ đi.

-Thôi mắc công quá đi,với lại hôm nay Đình Quân hình như không có đi học.

-còn Long.

-Hôm nay cũng không đi học nốt_Sin nhún vai.

-Vậy sao?_Ron cười cười rồi lấy điện thoại ra điện cho ai đó.

-Phan à,đến dắt con nhỏ đi học_cậu nhóc nói ngắn gọn rồi cắt máy.

Nghe đến Phan thì Sin hoảng lên lắc đầu nguầy nguậy.

-Thôi,thôi.Đình Quân hôm nay có đi học,đừng kêu Phan mà_Sin meo máo.

Sở dĩ cô bé rất rất là sợ Phan (người đã khiêng Sin ngay giữa đường hồi trước),nhìn mặt mày Phan bặm trợn,mặt lại lăm lăm lì lì ít nói.Tuy Phan không làm gì Sin cả nhưng cô bé vẫn sợ.Ron biết điều đó nên lần nào cũng...đem Phan ra hù khi cô bé cãi bướng đến Ron còn phải bó tay.

-Vậy ra là nghĩ tôi không làm gì được em (đổi cách xưng hô chút rồi nhé ^^)nên em xem thường tôi hơn cả Phan à?

-Làm gì có _Sin cười cười.

-Ra cổng bệnh viện đi,Đình Quân đang ngoài đó đấy.

-Ừ,trưa gặp lại nhá.Bái bai _Sin cười tươi rồi bước ra.

Trong đây có một kẻ ngồi cười rất chi là đều vì đã dụ được cô bé,thật ra cậu nhóc không gọi cho Phan,chỉ là giả bộ mà thôi.Vậy mà Sin cũng tin là thật.

.....

Ron ra lệnh phải bảo vệ Sin trong trường.Vì cái tin Ron và Sin quen nhau đã được JC biết,đang ôm mối hận với Dark nên có thể JC sẽ “giận cá chém thớt” mà kiếm tới Sin là một.Vì Đình Quân hôm nay bận nên đúp học,cậu kêu mấy người có “máu mặt” và đàn em trong trường đi theo và bảo vệ Sin dùm.Vậy là sáng giờ hể Sin đi đâu là họ đi theo đến đó,nhưng giữ khoảng cách để Sin không phát hiện,mắc công lại làm cô bé thấy không thoải mái.

Giờ thể dục.....

Lớp Sin tiết 4 có thể dục nhưng hôm nay được tự do.Nên trong lớp rủ nhau chơi bóng chuyền chia ra hai đội.Một Đội nam và một đội nữ.Thấy giờ thể dục nên họ cũng lo vào lớp vì giờ thể dục chả có gì nguy hiểm cho lắm,với lại cũng không ai làm gì.

...

Đội nữ đánh hăng quá đến đội nam còn phải chào thua,mà đa số những bàn thắng người ghi điểm cho đội nữ là Thùy Như.Quì định là đội thua sẽ đi mua nước cho đội thắng uống ,còn bên đội thắng sẽ “bầu chọn” ra một người đánh dở nhất để đi cất lưới và bóng.Lúc đó Sin phản đối kịch liệt vì chạy thì cô bé chạy rất giỏi còn bóng chuyền thì đành...bó tay.

Không ngoài dự đoán của Sin,lúc kết thúc cô bé “vinh dự” được cất bóng và lưới trong kho dụng cụ thể thao của trường.

Thùy Như cũng chạy đến giúp Sin khinh tiếp.Còn Hải Phong mắc đi mua nước nên không đi chung được (có mỗi này mà kéo biết nhiều người đi

.....

Vừa bước vào kho dụng cụ thể dục Thùy Như đã đóng sầm cửa lại,Sin thấy vậy nên ngạc nhiên hỏi.

-Bạn đóng cửa làm gì?mình đi ra liền mà??

Như chỉ cười khinh khỉnh rồi nói.

-Chúng ta nói chuyện chút đi.

46. – Chương 41

Thùy Như tiến lại gần Sin và đẩy cô bé ngã xuống sàn.Sin khó hiểu cộng thêm 1% giận dữ trong người nói:

-Bạn làm gì vậy?tự nhiên đẩy mình ngã?

-Làm gì à?câu đó tôi nên hỏi bạn mới đúng đấy.Suốt hai tuần nay bạn đã làm gì và ở đâu mà đến mặt mũi ở lớp hay một lần về nhà cũng không thấy?

-Mình...mình đến nhà thím ở.

-Vậy sao?vậy mà tôi lại thấy bạn bước ra từ cổng bệnh viện đấy,nhà thím bạn ở đấy à.Ai mà chẳng biết bạn và bà thím ấy nghịch nhau.Đừng có giấu tôi nữa,bạn đã ở cạnh Ron đúng không??_Thùy Như hét lên.

Sin chột dạ,khuôn mặt có chút hoảng.

-Mình...

-Tôi đã nói thế nào hả?bạn đã xem thường tôi một cách quá đáng đến vậy sao?tôi đã năn nỉ cầu xin bạn đừng làm tôi tuyệt vọng thêm nữa khi phải chứng kiến cảnh bạn và Ron vui vẻ bên nhau.Vậy mà bạn vẫn coi thường lời cầu xin ấy và ở bệnh viện chăm sóc cho cậu ta suốt hai tuần nay.

-Bạn,sao bạn biết??

-Hôm kia tôi vào bệnh viện thăm đứa em bà con bị bệnh trong đó.Vô tình đi ngang qua phòng VIP và tôi đã nhìn thấy cái cảnh mà tôi không muốn thấy chút nào_Thùy Như bắt đầu khóc sướt mướt -Tôi đã tin tưởng bạn thế nào,vậy mà bây giờ bạn lại làm vậy với tôi.Nếu bạn cảm thấy không thể xa cậu ta giây phút nào thì coi như tình bạn của chúng ta cũng coi như kết thúc.Không còn gì nữa hết!_Như càng khóc lớn hơn nữa,nước mắt đã ướt cả khuôn mặt.

-Mình xin lỗi,trong phút chốc mình đã vì bản thân mà quên bạn_Sin đi đến gần Thùy Như,vỗ vỗ vai cô bạn.

-Tránh ra đi,tôi và cậu bây giờ coi như không bạn bè gì cả!_Thùy Như quát lên rồi đẩy cô bé ra.

Sin đứng lặng người,Sin giờ đang chìm trong mớ cảm xúc hỗn độn.Mà buồn và đau là hơn cả,cô bé giờ đã nhận ra tình cảm thật sự của mình.Chỉ mới đây thôi mà nó đã bị bắt buộc phải chấm dứt.

-Đừng khóc nữa,mình....mình...mình hứa sẽ không gặp cậu ấy nữa.Mình xin lỗi..

-Đừng xạo nữa,bạn đã hứa với tôi một lần và bạn đã thất hứa.Tôi bây giờ không tin bạn được nữa_Thùy Như nói trong tiếng nấc.

-Lần này là thật sự.Từ đây về sau mình sẽ không gặp Ron nữa!

Thùy Như bắt đầu nín khóc,sụt sịt nói.

-Thật...thật chứ?

-Ừ..thôi mình đi rửa mặt,mặt đầy mồ hôi rồi.

Và Sin chạy đi.

-Kích động đến vậy sao?xem ra cũng dễ dàng bỏ cuộc nhỉ??

Thùy Như nở một nụ cười khinh miệt rồi cũng bước ra..

.....

Sin chạy vào bồn rửa mặt,rửa khuôn mặt thật sạch.Và cũng cố che đi những giọt nước mắt,để cho nước mắt hòa vào nước mà trôi sạch đi.Lúc này đây Sin không thể xem thường tình cảm của Thùy Như dành cho Ron được nữa,cô bé không thể để cho Như buồn thêm vì mình.

Sin bước ra khỏi nhà wc.Cô bé xin được về sớm vì không được khỏe.

-Về nhớ đi khám bệnh liền đó nha,mà hồi nãy mình thấy bạn khỏe như trâu vậy mà,tự nhiên không khỏe là sao?_Hải Phong nói trong khi Sin đang cất tập sách vào ba lô.

-Tự nhiên nó bệnh thì nó bệnh thôi,sao mình biết chứ_Sin cười.Nhưng ánh mắt không vui tí nào.

-Có cần...bác sĩ Phong đến nhà chăm sóc luôn không?

-Không đâu,bác sĩ Phong mà chăm sóc chắc die luôn quá.

-Phong nói đúng đấy,hay để mình và bạn ấy đến nhà chăm sóc bạn_Thùy Như lên tiếng,nhìn xuống ngăn bàn giúp Sin xem có để quên thứ gì không.

Sin lắc đầu rồi đeo ba lô vào ra khỏi lớp.Hải Phong cũng cố gắng nói với theo.

-Có gì nhớ điện cho bọn mình đấy nhé Sin!

.....

Sin muốn về một cách thầm lặng và tránh khỏi đám người đi theo cô bé suốt từ sáng đến giờ. Sin biết từ lâu vì không nói mà thôi.

Cô bé nhìn xung quanh xem có ai không..Rất may là giờ này họ đang học nên không đi theo Sin.

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 42

47. – Chương 42

CHAP 42: Mất tích.

Khi ra về mấy người đi theo Sin sáng giờ kiểm Sin mãi mà không thấy,một người trong đó đã điện thoại cho Long xem cô bé có ở trong bệnh viện không nhưng Long nói là chưa thấy..

Tuy là những tay có “máu mặt” trong trường nhưng họ cũng phải lo sót vó kêu người đi lục tung cả trường hoặc những quán gần đó xem có thấy không.Để cô bé mất tích có nước mà vào viện!

Cùng lúc đó Đình Quân cũng đến trường khi nhận được cuộc gọi.

-Tìm thấy chưa?

-Chưa,không biết đi đâu mất rồi.Sai người đi tìm cũng chẳng thấy__Quang nhún vai.

-Đừng có đại đột mà điện ấy đưa đàn em đang trong bệnh viện cùng anh Ron nhé.Tụi nó mà nói cho anh ấy biết là coi như tụi và các người tiêu đó__Đình Quân nói.

-Lỡ điện cho thằng Long rồi,sao bây giờ?_Quang và những người còn lại bắt đầu tái mặt.

-Trời ă,sao không điện cho tụi__Đình Quân bắt đầu rồi như tơ vò.Cậu mới lấy điện thoại ra điện cho Long.

-[Alo,có gì không anh]

-Chuyện không thấy chị hai ở trường nhớ là không được nói với anh Ron đó,cẩn thận cái miệng không tao dấn ột trận!

Rồi Đình Quân cắt máy,cậu vò đầu bức tóc “khổ sở”.Khi này khi nghe tin đó Quân cũng chạy đến nhà Sin nhưng không thấy cô bé đâu cả,nhà cửa vắng hoe vắng hoắt.

Đình Quân đắn đo suy nghĩ.Nhờ mấy người này chắc chắn họ sẽ đồng ý,nhưng Đình Quân không muốn phiền người ta.Mà kêu mấy đứa đàn em tụi nó mà sợ rớt nói hớ một cái để Ron biết là coi như “tiêu đời cô lự”.Đành nhờ một phen vậy,Đình Quân thở mạnh một cái rồi nói:

-Mọi người kêu người tìm giúp.Tôi cũng sẽ đi tìm,có gì liên lạc với nhau.

-Ok,nếu gặp cô bé ấy trên đường tụi tôi sẽ đưa thẳng đến bệnh viện được không?

-Ừ.

.....

Sau nhiều tiếng đồng hồ nỗ lực tìm kiếm,câu trả lời mà Đình Quân nhận được chỉ toàn là không thấy gì hết!

-Đừng tìm nữa,phiền mọi người rồi.

Quân thở dài đưa tay nhìn đồng hồ.Kim ngắn đã chỉ tới số 7,đã 7h tối rồi mà chẳng thấy cô bé đâu.Cậu nói dối với Ron rằng Sin tính về nhà lấy đồ,một lúc sau thì chẳng thấy Sin bước ra nên Quân vào trong thì thấy đã ngủ,vì không muốn phá giấc ngủ ngon của cô bé nên Đình Quân chạy xe đi.Ron cũng tin là thật,cậu nhóc rất hiểu và thông cảm cho Sin,hai tuần nay Ron biết cô bé tuy ngủ trong phòng Vip,có điều hòa...Sướng hơn phòng ở nhà nhiều nhưng cô bé chẳng ngủ được tí nào cả,trần trọc mãi xoay người qua rồi lại xoay lại đến sáng.Mặt mũi hốc hác thấy rõ.

Đang ngẫm nghĩ xem những chỗ Sin có thể đi được thì chuông tin nhắn điện thoại trong túi quần reo lên. Là Long.

{Anh Quân ơi,thủ lĩnh kêu đến bệnh viện gấp!***

.....

Tại bệnh viện...

-Sin thức chưa?sao giờ này chưa đến?

Nghe giọng rất chi là bình thường của Ron thì Đình Quân mới thở phào nhẹ nhõm.

-Chị hai vẫn chưa thức ạ.Sao anh lại mặc đồ này?

-Định xuất viện mặc luôn bộ đồ bệnh nhân về à??

-Nhưng vết thương...

-Sin đang ở đâu?

Ron chuyển giọng từ bình thường qua tới cái giọng lạnh lùng sắt đá mà từ lúc gặp cô bé cho đến giờ cậu nhóc rất ít khi “sử dụng” đến nó.

Đình Quân chột dạ nhưng vẫn cố bình thản hết mức có thể để trả lời.

-Đang ở nhà ạ.

Đột ngột Ron đứng phắt dậy và nắm lấy cổ áo Quân.Ánh mắt sắc lẹm chứa đầy giận giữ.

-Đừng giả vờ nữa.Con bé mất tích rồi phải không?

Đình Quân sau một hồi im lặng,rốt cuộc cậu cũng gật đầu..

-Có một con bé mà cũng coi không xong?Mất đuôi hết rồi à?kêu cái bọn vô tích sự ấy lại đây_cậu nhóc nạt lên.

-Anh đừng kêu,đang giờ học người ta cũng phải học chứ.Ai biết được là chị hai mất tích lúc đang ở trường đâu chứ,chuyện đó là ngoài tầm kiểm soát rồi ạ!

Ron nhú mày rồi thả tay ra,đúng là không thể trách được.

-Cho người lục tung hết cái thành phố này lên,nhất định phải tìm cho ra con bé.

Ron phán một câu rồi đi thẳng ra ra ga xe.

Đình Quân biết cậu nhóc sẽ đi tìm tụi JC nên chặn lại.Lúc này vết thương Ron vẫn chưa lành hẳn.Ron thì đang mất bình tĩnh có thể một mình “thăm hỏi” JC sẽ rất nguy hiểm,làm vết thương rách ra lần nữa thì toi.

-Em đi cùng được chứ?

-Không cần.Một mình tôi đến đó được rồi!

-Nếu anh bị nguy hiểm gì chị hai sẽ buồn lắm_Đình Quân không còn cách nào để “trị” được Ron nên đành lôi Sin ra,gióng như lúc cậu nhóc lôi Phan ra để hù Sin vậy.

....

Chiếc Lexus phóng nhanh trên đường.Cả tối hôm nay thể nào tất cả mọi ngõ ngách dù lớn nhỏ,phức tạp đến đâu cũng sẽ được Dark lục tung lên cả.Sẽ là một đêm không yên bình đây!

48. – Chương 43

Chap 43: Tìm kiếm.

Thủ lĩnh của JC đang nằm vắt vẻo đầu tựa vào đùi của mấy nhỏ con gái trong bar,vừa thấy Ron và Đình Quân đang tiến vào chỗ hắt thì hắt lập tức ngồi bật dậy.

-Kiểm tao có ch...

Chưa kịp nói dứt câu thì Ron đã bóp cổ hắt và đưa lên cao làm chân của thủ lĩnh JC lơ lửng cách mặt đất vài cm.

-Tụi mày đã nhốt con nhỏ ở đâu?_Ron gặng lên từng tiếng đáng sợ làm mấy đứa con gái xung quanh hét toáng lên chạy cả.

-Ý mày nói nhỏ bạn gái của mày đó à?bạn gái mày sao hỏi tao,tao làm sao mà biết được!_hắt trợn tròn mắt tỏ vẻ ngạc nhiên.

-Không phải mày thì là ai,chẳng phải chỉ có mình cái bọn chết tiệt tụi mày là biết con nhỏ hay sao!

-Tao nói thật,tao thề là tao không có bắt nó.Từ trước bữa mày cho thằng Quân đến sang bằng JC thì tao đã không còn là thủ lĩnh cái đám đó nữa,chuyện mày làm sao trách tao được!Thả ra coi,muốn giết người hay sao hả thằng điên?_hắt bực mình gất lên.

Đình Quân nãy giờ đứng đó “nghiêm”.Bây giờ mới lên tiếng.

-Thả nó ra đi anh Ron,nhìn mặt nó chắc không nói dối đâu.Nếu nó có nói không đúng thì mình sẽ xử nó sau.

Hắt gật đầu lia lịa,miệng cũng tán thành.

-Thằng Quân nói đúng đó,tao mà nói dối tao ày chặt đầu tao làm ghế ngồi cũng được.

Ron chùng một phút sau mới chịu thả ra,hắt ta ngồi phịch xuống ghế.Ho sặc sụa.

-Mày nói không còn làm thủ lĩnh JC nữa là sao?nhường cho người khác rồi à _Đình Quân hỏi.

-Tao không nhường,mà là trả lại cho nó.Trước lúc Dark của tụi mày lên cầm quyền làm thủ lĩnh của thủ lĩnh mấy băng nhóm (gọi là linh vương) bây giờ thì chắc tụi mày cũng biết trước đó linh vương là JC,thủ lĩnh JC không phải tao mà là thằng nhóc ấy.Lúc tụi mày soán ngôi linh vương của nó nó cũng không hề lộ mặt ra ngoài hay có ý định giành lại ngôi linh vương gì cả.Bằng đi một năm sau thì nó ra nước ngoài và nó tìm tới tao để thay nó lên làm thủ lĩnh JC.Thời gian gần đây nó đã quay lại,và cũng là lúc tao phải trả lại cái danh thủ lĩnh cho nó!_hắt tuôn một hơi.

Đình Quân và Ron khá là ngỡ ngàng.Vì JC vốn là một băng nhóm rất hèn nhát và hay chơi sau lưng người khác luôn bị các băng nhóm khác xem thường,vậy mà thủ lĩnh JC đã từng làm linh vương một thời.Điều bí ẩn nhất chính là chưa một ai thấy mặt tên linh vương ấy cả...ngay cả tên được trao cho chức thủ lĩnh JC còn chưa một lần được gặp,hình thức thay thủ lĩnh theo hắt ta kể thêm thì chỉ giao dịch qua loa vài câu nói chuyện từ điện thoại..

-Hay để tao giúp mày kiếm con bé ấy,dù sao tao cũng đang rảnh rồi không có chuyện gì làm_hắt lại trở về cái vẻ láo lếu thường ngày,khác hẳn với cái mặt xanh lè không còn giọt máu lúc bị Ron bóp cổ khi nãy.

-Không cần tới lượt mày phải giúp_Ron phán một câu rồi cùng Đình Quân quay đi.

Vậy mà hắt ta vẫn chưa chịu im miệng lại,còn nói với theo thêm một chút nữa.

-Tốt nhất thì thằng linh vương như mày không nên quen bạn gái làm gì.Chỉ làm khổ người ta mà thôi,mày mà để mấy đứa thủ lĩnh khác biết mày có bạn gái nhất định nó sẽ điều tra ra tung tích cho xem.Tới lúc đó có kêu người bảo vệ theo sát 24/24 cũng bị mấy đứa khác bắt về làm thịt,nghe lời thằng lớn hơn mày 10 tuổi này đi.Không sai đâu!

.....

6h45' sáng...

Tung tích của Sin bây giờ đang ở đâu vẫn chưa biết được,đám đàn em cũng bối tung cả thành phố lên thậm chí là mấy quán bar,khách sạn...để mà tìm bù đầu bù cổ khắp nơi nhưng vẫn không thấy.

-[Em đã tìm khắp nơi rồi ạ,đến tận ổ của mấy đứa thủ lĩnh băng nhóm khác nó cũng đều lắc đầu không biết.Em sợ nó giấu nên cũng vào luôn mấy địa bàn của nó nhưng vẫn không thấy đâu cả]_tiếng Long vang lên khá mệt mỏi bên đầu dây kia.

-Chắc chứ?

-[101%,địa bàn vốn là nơi cấm kị những băng nhóm khác bất khả xâm phạm vào vậy mà tụi nó còn cho vào để mà lật tung lên tìm là chắc chắn nó không bắt chị hai đâu]

-Kêu tụi nó đừng tìm nữa_Ron lên tiếng.

Đình Quân trợn mắt hỏi:

-Là sao ạ?

-Cả cậu cũng về nhà,đi học hay đi chơi gì đó tùy.Nói chung là không làm gì nữa hết.

-Nhưng...

-Không nhưng nhì gì hết,bảo đừng tìm thì đừng tìm đi!_Ron gắt.

-Dạ..

Đình Quân mở điện thoại lên và gọi lại cho Long.

-Tụi mày đừng kiếm nữa.

-[O...Sao thế?_]_Long ngạc nhiên.

-Anh Ron ra lệnh thế thì làm vậy đi.

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 44

49. – Chương 44

Sin đã nghe thấy tất cả.

Vì Sin muốn Hải Phong chỉ ỉnh cách làm bánh bông lan nên cô bé đã đến nhà Phong.Vì vậy Ron có kiểm hết cái thành phố lên cũng chẳng tìm được!

Lúc cô bé vừa về,mới mở ổ khóa cổng mà chưa mở cửa cái để vào nhà thì đã thấy Ron từ đâu lù lù chạy xe đến.Do hoảng quá không biết trốn đi đâu nên Sin đã nép đại vào góc tường,và đã tình cờ nghe mọi chuyện..

Cô bé như thấy trời đất chao đảo ngã nghiêng.Tay bấu vào thành tường để đứng cho vững,không Sin sẽ té bệch xuống đất mất.

.....

Sin ngồi thờ thẩn trên ghế sofa,bật tivi lên để xem nhưng cô bé cũng chẳng biết là mình đang coi gì.Cuộc đối thoại của hai người họ...phải chăng là sự thật?

Ron chỉ coi Sin là vật thể thân để có thể mau chóng quên Thùy Như đi hay Ron thích cô bé thật sự?

Tại sao trước giờ chưa một lần nghe Thùy Như nhắc đến Ron trước mặt Sin,lâu lâu Sin có nói tới cậu nhóc thì Như cũng phớt đánh trống lảng sang chuyện khác?chẳng lẽ hai người họ trước đây có quen biết và thích nhau ư?ngay cả hai bên gia đình cũng đều biết nhau cả!

Cô bé cảm thấy choáng váng cả lên, đầu óc cứ quay mòng mòng chưa định hình được chuyện gì đâu vào đâu. Những hình ảnh trước mắt cứ mờ nhạt dần, và cô bé cảm thấy khuôn mặt mình đã ướt nhem. Vì cái gì chứ?!

Bất giác Sin chạy khắp nhà tắt hết tất cả đèn đóm trong nhà. Cô bé không muốn ai biết là mình đang ở trong nhà hết. Thùy Như cũng không và Ron càng không muốn hơn nữa, Sin biết chiều giờ Dark đã lục tung cả thành phố lên để tìm Sin, cô bé muốn Hải Phong dạy cho bánh bông lan chỉ là cái cớ, thật sự là cô bé muốn trốn tránh những người đang tìm kiếm mình. Tại Sin đã hứa với Như như vậy..

.....

Sáng sớm Sin định làm VSCN, vừa mới nhìn vào kiếng thôi cô bé đã hốt hoảng té lăn xuống sàn nhà. Trông cô bé bây giờ chẳng khác gì... một con ma!

Đầu tóc rũ rượi, khuôn mặt bơ phờ mệt mỏi, đôi mắt thì được quàng thêm “trang trí tỉ mỉ”. Chỉ mới một đêm buồn bực không ngủ mà đã biến thành như thế này sao? à quên, thêm đôi mắt đỏ đỏ nữa, đích thị là ma nữ chính hiệu!

...

Khi đã mặt quần áo tươm tất, đầu đã được chải gọn gàng thì bây giờ nhìn cô bé đã khá khảm hơn hẳn khi sáng.

Sin mệt mỏi bước xuống nhà, bé Yum vẫn được cho v ú nuôi chăm sóc. Di Trâm bảo cứ để bà ấy lo cho bé Yum tại nhà, vì di quen với bà ấy nên chắc sẽ không có chuyện gì xảy ra. Cuối tuần hay vài ngày có thể đến thăm, bất cứ lúc nào cũng được.

...

Đang ngồi ăn tô mì gói thì có tiếng ai đó kêu tên Sin phát ra từ nhà sau, cô bé tò mò đi ra sau thì bắt gặp Hải Phong đang cười toe.

-Sao không bấm chuông đằng trước mà phải đi ra sau nhà mình rồi kêu oang oang vậy trời?

-Tại mình thấy nguyên đám mặt mày hình sự đang đứng ngay trước nhà cậu không biết để làm gì. Do... sợ nó đánh nên mình mới vòng ra đường sau! _Hải Phong gãi gãi đầu, mặt có chút ngại ngùng.

-Hôm nay không đi học hả? sao giờ này bạn lại ở đây _Sin tròn mắt.

-Cúp một bữa cũng chẳng hại ai, với lại không có bạn đi học cũng buồn. Nên mình không học luôn.

-Ờo, vậy vào nhà đi.

.....

Nghe Hải Phong nói có người đứng trước cửa nhà nên Sin mới chạy đến he hé cửa sổ ra nhìn. Không ai khác, chính là Dark, trong đám đó có cả Long!

Lờ mờ đoán ra được chuyện gì đó nên Sin mới ra hiệu cho Phong nói nhỏ nhỏ, cũng may là sáng giờ Sin chưa gây ra “động tĩnh” lạ nào để bọn họ phải phát hiện là có người trong nhà cả.

Thấy mặt cô bé lo lắng như vậy Hải Phong cũng cảm thấy khó hiểu và lên tiếng hỏi:

-Chuyện gì vậy, nhìn cậu giống sợ gì quá vậy?

-Đám người trước cửa là Dark đó, họ đang theo dõi mình xem mình có ở nhà không để còn thông báo với Ron.

-Chẳng phải cậu và hần quen nhau à? vậy sao phải trốn chứ!?

-Chuyện dài lắm, có dịp mình nói tóm tắt cho.

Hải Phong gục gặt cái đầu. Thấy Sin nói gì cũng không dám nói lớn, đi cũng đi nhẹ nhẹ thì Hải Phong bắt đầu cảm thấy khó chịu.

-Hay mình đi chơi đi. Ở trong nhà ngột ngạt quá.

-Ừm...nhưng mà đi đâu được.Bọn họ cứ canh ở đó quài rồi đường nào mà đi bây giờ_Sin nhúu mày.Vì muốn đi đâu trước tiên phải ra nhà trước thì mới đi được.

Hải Phong suy nghĩ một chút thì lên tiếng vì đã có một ý tưởng hay ho và...quái lạ.

-Hay bạn giả là...có thai đi.Còn mình sẽ làm chồng bạn.Lúc ra ngoài bạn sẽ bịt khẩu trang và đeo kiếng bích cả mặt mày,đội thêm cái nón bảo hiểm nữa là ok.Hôm nay mình đi xe máy mà_Hải Phong nháy mắt cười cười.

Sin suýt phun hết mì trong họng ra vì câu nói ấy.Cô bé rất muốn la lên (nhưng không la được)

-Cái gì?nghĩ sao vậy.Không không được,ý kiến này bất bỏ!

-Chứ sao nữa bây giờ,dáng cậu quá quen thuộc với bọn họ rồi.Chỉ có cách này thôi.Hay cậu muốn chui rúc trong nhà mãi không dám đi đâu?

Cô bé nhúu mày lại không thích lắm,ai đời lại giả làm bà bầu.

Tưởng tượng tới cảnh mà nhét gì đó vào bụng làm nó to tướng thì quê chết được! @@

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 45

50. – Chương 45

CHAP 45: Tìnhhuống thót tim.

Hải Phong nhìn cô bé chờ đợi,đúng là tính huốngnày khó xử thật đây.Cô bé vò đầu bứt tóc suy nghĩ.Rốt cuộc cũng gật đầu cáirụp,thà một lần quê đỡ hơn phải chui rúc nguyên ngày trong nhà!

-Vậy bạn đi giả dạng đi.

-Nhưng mình đâu có biết làm sao_Sin ỉu xiu.

-Ừm,để xem...._Hải Phong gãi cằm ngẫm nghĩ,ròicậu bún tay cái tách -Có rồi,nhà bạn có con rùa bông không?

-Có,mà chi vậy?

-Lấy con đó nhét vô,cái mai con rùa bông trònlại à.Khó nhận ra hơn là cái gối,mà nhà cậu có đầm nào rộng rộng thì càng tốtthơn nữa!

Sin đành chấp nhận làm theo,trong tủ đồ Sin chỉcó độc mỗi một cái đầm lâu lâu trời nóng thì cô bé mới lôi ra mặc lúc điđứng.Không ngờ hôm nay cũng có ngày cô bé đem nó mặc ra đường.

Mặc xong rồi Sin kiểm con rùa bông nhét đạivô,trước khi nhét còn tạ lỗi tới tấp trước với nó.

-Xin lỗi cưng nhé,chị không có cố ý đâu vì tình hình bắt buộc thôi!

.....

Hải Phong vừa mới đưa ly nước vào miệng uống mộtngụm,nước chưa kịp trôi vào cuốn họng đã chạy tọt ra ngoài.

“Phụt”

-Mắc cười chết mất,hahahahaha_Hải Phong cười lắnlộn trên sàn nhà khi thấy Sin vừa mới bước xuống.

Làm cô bé ngượng chín cả mặt,toang đi lên thìPhong mới nín cười và nói:

-Xin...xin lỗi.Tại mắc cười quá xá,mà cậu đeo cáikhẩu trang và mắt kiếng cộng thêm cái nón bảo hiểm vào đi.Rồi mình đi.

-Khỏi,có sẵn rồi_Sin móc trong cái túi ra những“dụng cụ cần thiết”

Đã giả dạng thì phải cho thật là giống.Cô bémượn cả cái túi khá “dù” mà đi Trâm ít khi nào dùng đến nó để mà đeo.

.....

Hải Phong dắt chiếc nouvo của mình ra (cậu nhóc cũng đeo mắt kiếng luôn),vì bên hong nhà Sin có một đường queo nhỏ nhưng không có lối ra,lối vào thì có.Chỉ cần chạy xe queo qua cái cửa đó thì sẽ đến cửa sau nhà Sin.Vì lúc này biết chuyện không ổn khi đi ngang cổng trước thấy đám Dark đang ngồi đó nên Hải Phong mới chạy ra cửa sau.Không ngờ là có chuyện không ổn thật.

Sin từ từ bước ra ngoài,bụng bự cũng mệt thật,đến leo lên xe cũng khá bất tiện!

Lúc đi ngang cổng trước nhà mình tim cô bé đập thành thịch vì sợ bị phát hiện.Khi qua rồi cả hai mới thở phào nhẹ nhõm.Nhìn Sin và Hải Phong bây giờ giống y như vợ chồng thật vậy,và Long cùng những người khác đã không nhận ra.

Tưởng rằng khi đi qua “ái” rồi thì sẽ bình yên vô sự.Không ngờ từ đâu một tên say rượu chạy xe bán sống bán chết trong khu phố và đâm sầm vào xe của Hải Phong,làm xe của cả hai bên đều ngã lăn queo ra đất.Chỉ cách nhà cô bé có 2 căn.

-Chết bà bầu rồi mà ới,té thể thì còn con cái gì nữa!~_Long và một tên nữa đứng phát dậy,định chạy đến đỡ cả hai và chiếc xe đứng dậy nhưng Hải Phong đã kịp thời đứng dậy và chặn lại.

-Không cần đâu,tôi tự đỡ vợ và chiếc xe của mình được!

Long và tên ấy có lòng thành như vậy mà bị từ chối.Nên Long nhún vai rồi quay đi,nhưng chưa đầy một giây sau thì cậu quay lại,nhìn chằm chằm “bà bầu” đang được “chồng” đỡ đứng lên.

Sin cùng Hải Phong toát cả mồ hôi hột vì lỡ có bị phát hiện thì tiu,nhưng hên là Phong nhanh đỡ Sin lên xe rồi phóng vèo đi.

Long nhíu mày nhìn mãi,rồi cậu quay sang nói với tên đứng bên cạnh:

-Mày có thấy “bà bầu” đó quen quen không,thằng chồng đó cũng quen nữa.Tao chắc chắn là đã gặp ở đâu đó rồi!

-Mày mà cũng quen những người có gia đình nữa à? làm gì mà quen được chứ,khùng thế!

-Ừ,chắc không quen_Long gật đầu đồng tình.

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 46

51. – Chương 46

CHAP 46:Cuộc đi chơi toàn trốn chạy.

Hải Phong tấp vào quán trà sữa để cả hai lấy lại...nhịp tim như bình thường.Vừa vào quán Sin đã ngồi phịch xuống,mồ hôi vã ra như tắm,tim thì đập thành thịch mặc dù hôm nay đã “nâng cấp” phương tiện đi lại nhưng cái kiểu này thà đi bộ còn khỏe hơn.

-Anh chị dùng gì ạ?_chị tiếp viên đưa cho họ hai cái menu.

Sin đưa mắt nhìn menu rồi nói:

-Cho em trà bạc hà.

-Em giống vậy luôn đi_Hải Phong mỉm cười.

Một lúc sau thì một người khác nữa đem ra hai ly trà bạc hà.Chị tiếp viên trước khi đi còn nhìn nhìn cái bụng cô bé một cái mới chịu.Chị ta thầm nghĩ:

“Còn trẻ thế mà cái bụng đã to tướng,nhìn là biết chưa được 18 tuổi,Con nít bây giờ quỉ thật!”

Sin cũng nhận ra ngay rồi ngược xuống nhìn xem bụng mình có “ vật thể lạ” gì không mà nãy giờ cái đám tiếp viên ấy lại nhìn đăm đăm vào.Và cô bé suýt phun cả ngụm nước vừa mới đưa vào miệng,nãy giờ còn chưa lọt con rùa ra nữa hèn chi người ta nhìn cũng phải. ==’

-Sao mặt khó coi vậy?_Hải Phong nhíu mày.

-À...ừ...con rùa...

-À,hiểu_Hải Phong gật gù rồi quay mặt đi chỗ khác.

-Bạn tưởng tôi “lột” ra ngay tại đây luôn hả?wc ở đâu để tớ còn đi “giải quyết” cái bụng nữa này_Sin khẽ nói.

-Đi thẳng rồi rẽ trái là tới.

Rồi cô bé chạy ngay đi.

.....

Đây là lần thứ hai Sin gặp sự cố liên quan tới chuyện con cái,một lần đi cùng Ron với bé Yum còn lần này lại đi cùng Hải Phong.Không hiểu nổi trời xui đất khiến gì mà phải gặp mấy cái chuyện “tế nhị” này mãi!

Nhẹ cả người,nhét con rùa vào nóng kinh khủng.Cô bé thở phào rồi bước ra ngoài,nhưng ngay lập tức vội lại vào ngay vì cả Ron,Đình Quân và vài nhân vật “nổi” khác ngồi cùng nhau tụ cả đám ở đó và đang ngồi chễm chệ gần bàn Sin và Hải Phong đang ngồi.

Cô bé lập tức lấy điện lấy điện thoại ra gọi cho Hải Phong.

-[Sao ra lâu vậy?]

-Ron đang ngồi ở gần bàn mình kìa,sao bây giờ?

-[Hả?đâu?À,thấy rồi]

-Rồi sao mình ra được,cậu ta mà thấy sẽ lòi xềnh xệch mình đi mất!

-[...]

-Alo,nói gì đi chứ.

-[Bây giờ mình sẽ nhờ vài anh tiếp viên đứng phục vụ để che tầm mắt bọn họ,rồi bạn chuồng ra thật nhanh nhé.Mình sẽ ra lấy xe trước,rồi bạn chạy ra thì phóng lên luôn.Cố gắng phát huy đôi chân giải nhất 2000 mét đi,không thì bị tóm cả lũ!]

-Ok,chờng nào rồi nhá ình nhé,mình chạy ra liền.

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 47

52. – Chương 47

Sin ráng đứng trên bồn cầu nhìn ra cái lỗ thông hơi nhỏ nhỏ,thấy Hải Phong đeo cái mắt kiếng lại rồi đi thông thả nhẹ nhàng đến mấy anh nhân viên khác để tránh gây sự chú ý.Vài anh nhân viên gật đầu rồi đem mấy cái menu và tiến lại bàn của bọn họ.Có lẽ Hải Phong quen với chỗ này nên mới nhận được sự giúp đỡ nhiệt tình như vậy,mấy anh nhân viên đứng vây kín che hết cả tầm mắt bọn họ.Lúc này Hải Phong mới đi ra ngoài cửa bấm nhá cho Sin.

Cô bé thở hắt ra một cái.

-Chuẩn bị chuẩn lẹ,1...2...3.Go!!

Sin đẩy cửa phòng wc phóng cái vèo ra ngoài.

-Hình như tao thấy mát mát_một tên trong bọn họ ngơ ngơ mặt.

-Ồ,gió luồn vào từ đâu thế nhỉ?chắc chắn là gió chứ không phải hơi của máy lạnh_một tên khác nữa cũng đồng tình.

Ron nhíu mày,Đình Quân như biết điều gì đó vội đứng lên nhưng đã bị cậu nhóc nắm lại.

-Đừng đuổi theo.

-Sao vậy ạ?_Đình Quân ngạc nhiên.

-Nếu muốn tìm ắt sẽ tìm được,nhưng không phải bây giờ.Ngồi xuống đó đi và kêu thằng Long với mấy đứa khác đừng có đứng chầu chực ở đó nữa_Ron khoanh tay trước ngực nói đều đều,khuôn mặt chẳng hề thể hiện một chút cảm xúc nào cả.

Đình Quân cũng ngồi xuống,cậu khó hiểu vì chẳng phải mấy hôm nay Ron tìm tung tích Sin ở khắp mọi nơi hay sao?Sao hôm nay gặp lại bảo là đừng đuổi theo?

.....

Hải Phong vọt nhanh khi Sin đã leo lên xe.Chạy được khoảng 1km mà chẳng thấy ai đuổi theo cả nên cậu cũng ngừng xe lại.Ngay tại một con đường ít người.

-Ngồi xuống xả hơi đi,coi bộ sáng giờ mình và bạn lo trốn mãi mà chẳng được phút yên ổn nào cả nhỉ?

-...

-Sao bạn lại trốn cậu ta?_Hải Phong bắt giác hỏi.

-Mình...không nói được,xin lỗi.

-...Không sao,chuyện cá nhân của cậu mà_Phong cười cười.

...

Hai người cứ ngồi mãi không nói gì với nhau cả,lâu lâu cô bé lại thở dài một tiếng.

-Hay bạn đừng ở nhà nữa,dọn đến nơi khác sống đi_Hải Phong nói.

Cô bé tròn mắt ngược qua nhìn Phong,nheo mắt khó hiểu.

-Ý bạn là sao?không ở nhà đó chứ chẳng lẽ ra đường ở!

-Không,thấy bạn trốn mãi vậy mà mỗi lần thấy cậu ta là bạn lại rơi vào trạng thái “hóa đá” không nói năng gì cả nên mình mới có ý tưởng này.

-Vậy theo bạn mình phải đi đâu ở?

-Ừm...hay bạn lại nhà cô mình ở đi,cô tốt bụng lắm mà lại thương người nữa.Nhưng cô sống có mình ên à,có bạn lại bầu bạn cũng vui đấy_Phong cười toe.

-Thôi,phiền lắm.Mình ở nhà cũ được rồi_Sin lắc đầu.

-Ừ,vậy giờ mình về đi.Hôm nay chẳng đi chơi được tí nào,để hôm khác đi tiếp nhé.

Nói rồi cậu đứng lên.

.....

Lúc về tới nhà thì không còn ai đứng trước nhà cô bé nữa.Sin bước xuống xe và lấy trong túi ra cái chìa khóa tra vào ổ để mở cổng.

-Nếu đổi ý thì điện ỳnh.

Rồi Hải Phong quay xe đi.

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 48

53. – Chương 48

CHAP 48: Chạm mắt.

Sáng nay Sin đi học lại sau hơn tuần lễ nghỉ nằm ì trong nhà không vác mặt ra đường, cô bé thở một hơi mạnh vì...chưa đủ dũng khí bước vào cổng trường, lỡ như gặp Ron thì không biết làm thế nào cho đúng...

Đúng là người không muốn gặp nhất lúc này lại xuất hiện, chiếc ô tô đen bóng loáng lù lù xuất hiện, cô bé có thể nhận ra ngay chủ nhân của nó là ai. Sin trốn sau một gốc cây to gần đó, chỗ khuất nhất có thể để tránh mặt Ron.

Về bình thần cùng khuôn mặt lạnh lùng, Ron lại trở về cái dáng vẻ uy quyền của thủ lĩnh Dark như ngày nào, cô bé lúc còn quen với Ron đã được mọi người bảo rằng nhờ cô bé mà tính tình của Ron đã “nguội” phần nào, ít ra là không đi đánh lộn như hồi trước nữa!

...

Khi cậu nhóc đã đi qua thì Sin mới thở phào đi vào, nhém tí nữa ông bảo vệ đã đóng cổng may là Sin chạy vào kịp.

...

Lớp Sin hôm nay lại vắng tiết, thầy dạy hóa đã già gần tới tuổi nghỉ hưu nên bệnh quai, lâu lâu lại vắng một tiết. Cho nên nhà trường đang có quyết định thay thế giáo viên mới nhưng đến bây giờ chưa có ai thích hợp cả.

Thùy Như thấy Sin thì đặt cuốn sách đang đọc xuống rồi mỉm cười chào.

-Chào Sin, lúc này bạn hay nghỉ học thế?

-Tại mình...

-Chuyện người ta bạn hỏi làm gì, lo dữ lắm à?! _Hải Phong chen ngang.

Thùy Như ném ánh mắt khó chịu nhìn Hải Phong, sau đó nhanh chóng giữ nét tươi cười ban nãy và cũng móc lại Phong:

-Mình chưa nói đến bạn thì phải, mà sao bạn phải biện hộ cho Sin? nghỉ học thì mình hỏi vậy thôi, làm gì nóng vậy!

-Thôi thôi, mình làm biếng học nên nghỉ được chưa, đừng có cãi nhau nữa _Sin nhả nhả mặt.

Cô bé để ý thấy rằng hình như Hải Phong và Thùy Như đang xích mích cái gì đó, điển hình là mỗi khi Sin muốn cả ba cùng đi chung với nhau thì cả hai người ấy luôn kiếm cớ lảng sang chuyện khác hoặc diện lí do bạn không đi được, mà học sinh thì có gì phải bận bịu đâu cơ chứ. Rồi lại tới hôm nay hai người lại nói móc nhau mà chuyện chẳng có gì to tát đáng phải suốt cãi như vậy!

Phong và Như thấy vậy cũng không nói nhau câu nào nữa, Như giữ cuốn sách khi nãy đọc dở ra đọc tiếp, còn Phong thì rủ Sin trốn xuống căn tin ngồi chơi, trên lớp mãi không có chuyện gì làm nên cô bé cũng đồng ý.

.....

-Sao lúc này hai bạn lại tránh mặt nhau vậy? lâu nay tớ nghỉ học nên không biết gì cả _cô bé vừa ăn vừa nói, mắt hướng lên đợi câu trả lời.

-...Xích mích nhỏ thôi, chẳng đáng để bận tâm đâu.

-Này mới là ngộ à nha?tính Thùy Như rất dễ chịu lại hiền queo và chẳng gây sự với ai,vậy mà cũng xích mích với người khác nữa hả?_Sin trở mắt ngạc nhiên.

-Lúc này bạn chưa hiểu đâu nhưng sau này sẽ hiểu,có nhiều điều ta không thể ngờ trước được..._Hải Phong mỉm cười,một nụ cười kiểu cảnh báo như chứa bao ẩn ý trong ấy vậy.

Sin nghiêng đầu nhìn cậu khó hiểu,ý vậy là sao?càng ngày càng không thể hiểu nổi Thùy Như và Hải Phong muốn gì,đôi khi là nói mấy câu vu vơ đầy ẩn ý..

...

Ngồi đó được nửa tiếng thì cả hai đứng dậy về lớp,đâu đó có tiếng nói chuyện rôm rả,có lẽ là rất nhiều người sẽ đi vào đây.

Sin khựng lại,một lần nữa người Sin không muốn gặp lại xuất hiện,lần này không phải một mình mà rất là nhiều mình,khi đám Ron đi vào đụng độ cô bé và Phong thì cả hai bên đều im bật.

Một tên đàn em trong đó định mở miệng chào Sin nhưng Long đã huých nhẹ vào bụng tên ấy rồi lắc đầu ý kêu đừng nói.

Hải Phong kéo cô bé đi tiếp để giải vây.Hai người đi nhanh và khuất dần sau hành lang..

Ron nhìn theo,đôi mắt run run.Cậu nhóc rất muốn kéo Sin lại về phía mình,rất trót muốn,nhưng trước khi xách định được rõ ràng tình cảm của mình thì Ron chẳng thể nín bần tay ấy lại.Ron không muốn phải gây ra bất cứ tổn thương nào,cho Sin,cho Thùy Như và cho chính bản thân mình...

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 49

54. – Chương 49

Cô bé giờ hết tinh thần học hành nữa rồi nhưng phải ráng lên lớp để mà thu thập kiến thức mà Sin gần đây đã lơ nó đi.

Hồi sáng tâm trạng Sin còn khá tốt,bây giờ chẳng tốt chút nào nữa từ lúc này đụng mặt Ron ở căn tin,cậu nhóc nhìn chằm chằm vào Sin nhưng theo suy nghĩ của Sin:”cậu ta chẳng còn để ý mình tí nào!”

Thử hỏi tâm trạng như vậy thì còn thiết tha gì nói chuyện hướng chỉ là học hành?vậy là cô bé lại tự hứa với lòng mình mai sẽ học lại đàng hoàng hơn,không lo nghĩ vớ vẩn nữa.Nhất định là thế! (chưa chắc đã làm được ==')

.....

Buổi học trôi đi một cách nhàm chán nặng nề...

Sin đeo ba lô trên vai lững thững đi về một hướng vô định nào đó,có lẽ đây là ngày chán nhất từ đầu năm tới giờ.Lời của mấy giáo viên dạy cô bé chẳng tiếp thu được bao nhiêu,nghĩ vẩn vơ là nhiều.

Cuối cùng cô bé quyết định đến bờ sông Sonus hóng gió.

Gió thổi từng cơn mát lạnh như muốn trút bỏ phần nào đó tâm trạng nặng nề của Sin,cô bé ngồi co lại,cầm chống lên đầu gối nhìn mấy làn nước trong vắt chuyển động theo từng cơn gió.Bất giác Sin ngân nga vài điệu ballad nhẹ nhàng,bài hát này mẹ đã dạy cho cô bé khi còn nhỏ.

Nhắc đến mới nhớ,sắp tới là sinh nhật của bé Yum đồng thời cũng là ngày giỗ cha mẹ.Sin suy nghĩ thì quên mất chuyện quan trọng này,lâu nay cứ lo “yêu đương” mà không nhớ trăng sao gì cả!

Đang định đeo ba lô lại về thì điện thoại vang lên.

-[Cháu yêu,một tháng nữa đi sẽ về]

-Thật ạ?

-Ừ,có nhiều quà cho hai cháu cưng của dì lắmnhé.Bánh kẹo,quần áo,...đủ cả những gì cháu và bé Yum thích luôn nhé]_dì Trâm cười tươi trong điện thoại.

-Nhưng một tháng nữa,lâu lắm!!!!!!

-[Kêu ca gì,lo mà học hành cho tốt đấy nhé,dì vềmà nghe giáo viên phàn nàn là chết dưới tay dì nhé]

-Cháu biết rồi mà.

-[Thôi nhé cháu yêu,dì phải làm việc tiếp]

-Dạ,chào dì ạ.

.....

Trong bar G.Blue...

-Tối giờ em thật không hiểu nổi anh muốn gì_Đình Quân nhăn nhó kêu lên -Em biết anh muốn gặp chị hai nhưng lúc đó thấy sao khôngkéo người ta lại?em biết anh mấy năm trời rồi,đây là lần đầu tiên em thấy anh lạ lùng như vậy đó!

-...

Ron vẫn nhắm mắt nằm dài trên ghế sofa,tay gác lên trán mặc kệ Đình Quân đang “bốc hỏa”.

-Anh nói gì đi chứ!

-...Đủ chưa,im miệng lại đi.Tôi thấy cậu mới lạ người lạ lùng lúc này đấy,đang tức dùm Sin à?_Ron lên tiếng,đôi mắt vẫn không mở ra.

Đình Quân lấy ly rượu trên bàn nốc cạn,cậu không thể nào hiểu nổi Ron đang nghĩ gì và muốn gì,Ron là vậy.Chẳng bao giờ cậu chia sẻ với ai về một chuyện nào cả,nên chẳng biết đường đâu mà lần!

-Giữa anh và chị hai,thật sự hai người đã...

-Ra ngoài đi,tôi muốn yên tĩnh_Ron cất giọng.

Đình Quân thở dài rồi bước ra,đám đàn em biết hôm nay tâm trạng Ron tồi tệ (giống ai đó rồi đấy) nên chẳng đứa nào dám đến gần cả,duy nhất mình Đình Quân là đến bar “quấy rầy” Ron để hỏi chuyện của Sin vàRon hiện giờ để còn biết mà giải rối cho họ (Đình Quân là nhà tâm lý của Darkmà lị).Nhưng vô ích,chắc phải đợi một thời gian mới hỏi được.

Ron bây giờ rối rắm cả lên,theo cậu nhóc nghĩ Sinchẳng biết gì về chuyện trước kia của Thùy Như và cậu nhóc vậy lí do gì mà Sinlại tránh mặt?

Chẳng lẽ Thùy Như lại đi nói ra,không,cô ta không đến nỗi lắm chuyện mà đi kể chuyện chẳng mấy tốt lành gì về mình và gia đình.Lí do vì sao Sin tránh mặt vẫn là một dấu hỏi lớn với Ron.

Mà cũng tốt,thời gian này sẽ là thời gian để Ron suy nghĩ sáng suốt và biết được tình cảm thật của mình.

Thật ra lí do Ron đòi quen với Sin là vì muốn quên Thùy Như đi,thật sự lúc đầu...Ron cũng chẳng biết lí do vì sao mình làm vậythật.

Và Ron đã thích Sin,thật sự là vậy!

Nhưng chỉ đến khi Thùy Như hét lên rằng Sin chỉ là một vật thể thân thay thế cho cô thì Ron mới như tỉnh ra,chẳng lẽ vị trí bandầu của Sin là như vậy ư?chợt Ron thấy nhen nhóm đâu đó một cảm xúc hỗn độn khó tả,tình cảm đối với Thùy Như đã tắt ngấm hoàn toàn trong tim cậu nhóc,nhưng bây giờ nó lại trỗi dậy.

Giữa hai người con gái,Ron chỉ được chọn một...

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 50

55. – Chương 50

CHAP 50: Bắt cóc.

-Họ đã chia tay nhau thật sao?

-Ừ.

-Vậy chừng nào cô giúp tôi và anh Ron đến với nhau?_ Uyên Nhi mắt sáng rực lên, miệng toét cười.

-Không lâu đâu, cô cứ yên tâm_ Thùy Như nở nụ cười nửa miệng.

-Tôi thật tình rất ghét con bé ấy, nó có gì hơn tôi chứ? Nhan sắc không bằng, gia thế cũng không bì kịp, vậy mà anh Ron có thể thích nó đến vậy!_ Uyên Nhi quay ngoắt 180 độ, thái độ căm phẫn hơn hẳn khi nhắc đến Sin.

-Tôi sẽ cho người đánh chết con bé, đúng là ma nữ dám quyến rũ cả anh Ron của mình.

Thùy Như đang cười hả hê cầm ly rượu thì suýt nữa làm rớt. Cô nhăn mặt và quát tháo lên:

-Đừng có làm bừa khi chưa có sự đồng ý của tôi, cô mà làm càng khéo Ron và cô ta quay lại lúc đó là mệ.

-Cô là gì mà tôi phải nghe lời cô chứ? Tôi muốn làm sao tôi làm, giờ tôi đánh chết cô còn được hưởng chi là con bé đó!_ Uyên Nhi cũng gân cổ lên cãi lại.

-Nên nhớ bây giờ tôi là người giúp cô.

-Thì đã sao, tôi không cần đến cô cũng giành được Ron như thường_ Uyên Nhi hất càm.

Mặc dù giận muốn sôi máu nhưng Thùy Như ráng nén lại, ngậm bồ hòn làm ngọt chuyển sang nói nhỏ nhẹ với Nhi:

-Tôi nói là cô cứ chờ đi, cần gì phải gấp. Nếu bây giờ cô mà ra tay khéo tất cả bao công sức đồ sông đồ biển hết thì sao? ráng đợi một thời gian đi, Ron bắt đầu chán nó rồi đến mặt còn chẳng thèm nhìn.

-Vậy sao?_ Uyên Nhi nhướn mày.

“Tính đồ ngọt mình à, tưởng dễ xơi lắm hả? đợi đến khi Uyên Nhi này có được anh Ron trong tay thì tôi sẽ triệt để cả cô và con bé kia nốt một lần”

Rồi Uyên Nhi đeo bóp lên vai và đi ra khỏi quán.

-Con nhỏ điên đó, thật tức chết được. Đúng là chẳng dễ dàng gì “thu phục” được một đứa tiểu thư chảnh chệch như vậy_ Thùy Như lầm rầm.

.....

Sin lững thững bước đi, những bóng đèn đường đã được mở lên. Mới đó mà đã tối rồi, ngày qua ngày trôi nhanh thật. Mới ngồi ở bờ sông hóng mát và đến nhà vú nuôi chơi với bé Yum thì mặt trời đã lặn mất.

Cô bé đi gần đến nhà, chỉ cách bốn năm căn gì nữa là tới, khi đi ngang qua một con đường hẹp, đi hết con đường này là ra một con đường vắng ít người khác, nhưng rất ít ai đi vì nó khá hẹp và dơ, chỉ vừa cho tầm hai người đi mới được lại còn dẫn đến con đường vắng nữa. Bất chợt Sin bị ai đó dùng gậy đập vào đầu và kéo vào góc đường hẹp ấy.

Hải Phong đang chờ cô bé ở trước cổng nhà và thấy, cậu chạy nhanh hết sức có thể để giúp Sin, nhưng khi cậu vừa chạy ra thì chiếc xe đã nổ máy chạy mất. Phong nghiêng răng, tay nắm lại thành hình nắm đấm.

-Chết tiệt!

Cậu chạy ra đầu phố vẫy taxi mãi nhưng chẳng thấy có chiếc nào ngừng lại cả nên đành lấy điện thoại ra và bấm gọi. Xui xẻo thế nào mà Phong hôm nay lại đi xe đạp tới nhà Sin, nếu đi xe máy đã đuổi kịp theo được.

-[Alo, gì thế anh?]

-Mày đi kiểm chiếc xe có biển số xx-xxxx,càng nhanh càng tốt!Và đem một chiếc ô tô đến đây,khu phố Y đường Z,tao đang đứng ở trước.

...

Chừng 5' sau thì một chiếc ô tô ngừng lại trước mặt Hải Phong.

Trên xe...

-Tìm được chưa?

-Thưa thiếu gia vẫn chưa ạ,có một chiếc xe mà tìm cả cái thành phố rộng lớn này thì khó lòng mà kiếm nhanh chóng được.

-Huy động tất cả đi tìm càng sớm càng tốt_Hải Phong quát lên.

Chợt trong đầu cậu lóe lên một suy nghĩ.

-[Gì?]-tiếng Ron vang lên cụt ngắn.

-Sin bị bắt cóc rồi,nhờ cậu cho người tìm giúp vậy!

-[Cái gì?ở đâu??]

-Biển số xe là xx-xxxx,tôi chỉ biết có vậy!

.....

Sin bất tỉnh đã suốt 3 tiếng đồng hồ,đến khi có một tên nào đó tạt cả xô nước vào người thì Sin mới bắt đầu hé hé mở đôi mắt của mình ra.Xung quanh mờ mờ ảo ảo,chắc có lẽ đã bất tỉnh lâu nên mới bị vậy,cô bé đưa tay định dụi dụi mắt mình nhưng...

Sao không cử động được gì thế này?

Cô bé nhú mày lắc lắc đầu,nhắm vào rồi lại mở mắt mới hết bị mờ.

-Đang làm cái trò quái gì thế này?-tiếng một đứa con gái chanh chua vang lên.

Sin ngược nhìn,cô ta đang ngồi vắt chéo chân trên cái ghế gỗ bự chẳng,đưa đôi mắt nhìn cô bé mĩa mai.

Sin khẽ nhú mày.

-Cô muốn gì?

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 51

56. – Chương 51

CHAP 51: Vì đó là tình yêu.

-Muốn một thứ mà mày đang sở hữu_Uyên Nhi nhếch môi.

Sin nhú mày,chẳng lẽ người cô ta nói là...

-Ý mày là Ron?

-Bingo,tiết là con bé chẳng có gì tốt đẹp như mày lại đi quyến rũ anh ấy.

-Ê,nói cho đàng hoàng nha_Sin bực bội.

-À xém nữa là quên,chuyện ở G.Blue hồi trước chưa tính sổ với mày,giờ tới chuyện mày giành anh Ron từ tay tao.Xem ra mày cũng gan lì lắm mới dám đụng đến Uyên Nhi này.

-Chuyện đó do mày kiếm chuyện trước.

-Còn dám nói hả?_ Uyên Nhi quát lên,rút từ trong túi mình ra một con dao sắc lẹm kề vào mặt cô bé -Ngày hôm nay trên mặt mày sẽ xuất hiện vài cái sẹo,để rồi xem anh Ron có thèm đến xía tới mày nữa không,đồ xấu xí!

Sin thoáng giật mình,nhưng cố giữ giọng bình tĩnh.Cô bé bị trói chặt cả tay,chân đến cử động còn không được,tình hình không ổn rồi đây.

Uyên Nhi đặt cây dao lên má Sin,từ từ...từ từ...

Những đường dao sắc lẹm chạy dọc theo khuôn mặt xinh xắn ấy,Sin nhăn mặt đau đớn.Cô ta rạch một cách chậm chạp,vừa rạch vừa cất tiếng cười đáng sợ.Nhìn cô ta lúc này không khác gì một kẻ...mới trốn viện.

Chợt Uyên Nhi dừng lại.

-Sao chỉ có mặt mày là bị thôi nhỉ?phải “chia đều”cho từng “phần” chứ.Cả đám tội mày lên đánh nó đi,đánh chết cũng được!_ Uyên Nhi ra lệnh.

Một đám người cao to lực lưỡng hăm hăm tiến lên,mặt tên nào tên nấy bặm trợn còn hơn cả...Phan.

Sin không sợ,một chút cũng không.Cứ để bọn họ đánh chết thì Sin cũng chẳng màng tới dù sao nếu cô bé chết đi,sẽ không cô đơn vớì đó,có ba mẹ.Sin chưa từng làm điều gì sai trái cả nên có lẽ sẽ được lên thiên đường mà...

Cô bé nhắm mắt lại.Mặc kệ điều gì đáng sợ sẽ xảy ra tiếp tục..

-Không phản ứng gì luôn sao?mày cũng biết chấp nhận số phận gớm nhỉ con nhóc_một tên nói rồi cả bọn ấy cùng cất những tiếng cười man rợ.

Hắn ta đập vào cái ghế cô bé đang ngồi làm cả người lẫn ghế ngã nhào xuống đất,những cú đánh,đập như trời giáng,không chỉ làm một người thôi mà tất cả,hàng chục cái chân cùng lúc hành hạ người con gái bé nhỏ.Sin đau,đau lắm nhưng cô bé nhất quyết không hé ra một lời than hay khóc lóc,lúc này không phải là lúc để mà yếu đuối.Càng than la khóc lóc thì cái bọn ác nhân ác đức đó càng hả hê.

...

Một lúc sau thì bọn đó bắt đầu thấm mệt,ngừng lại thở hổn hển.Vậy mà cô bé vẫn trụ lại nổi,Sin hướng đôi mắt lên nhìn Uyên Nhi,nhìn bọn đó và cười khẩy,nói:

-Hèn hạ,ngu dốt,điên cuồng.Đó là tất cả để trả về đám tội mày khi phục vụ một đứa con gái chẳng ra gì,còn Uyên Nhi,cô còn hơn vậy nữa.

-Mày nói cái gì đó con khốn!Tội mày ngừng làm gì,đánh nó tiếp_Uyên Nhi hét lên giận dữ.

Chỉ một giây sau,cánh cửa gỗ cũ nát ấy đã bị đập tung.Dark xông thẳng vào đánh cho cả bọn ấy tơi tả.

Ron ngược nhìn Sin,tìm cậu nhóc thất ngen như bại đó bóp chặt khi nhìn thấy người con gái mình yêu thương nằm trên sàn nhà lạnh cóng,khắp người đầy rẫy những vết thương chằng chịt,khuôn mặt đầm đìa máu.

-Bọn chó má!!

Uyên Nhi hoảng sợ lên đi,nhưng Ron đã biết.Cậu nhóc tiến gần đến,Uyên Nhi sợ sệt thục lùi lại,cuối cùng thì bị ép vào một góc tường.

Ron đưa ánh mắt lạnh lẽo đáng sợ hướng về Uyên Nhi,cậu nhóc giơ tay bóp mạnh cổ cô ta lại (với con gái chỉ xài được cách này==')

Cô ta xanh mặt.

-Ron,Ron ơi em xin lỗi,thả tay ra đi anh_Uyên Nhi van nài.

-Cô dám làm chuyện động trời này luôn sao?lâu rồi không gặp xem ra cô cũng ăn phải gan hùm nên mới dám đụng đến người của tôi!

Uyên Nhi khóc rống lên,khắp người run như cây sậy.

-Em xin lỗi mà,không phải do em làm đâu.Là...làcon nhỏ Thùy Như kêu em làm đó,nó bảo em phải đánh chết Sin để anh phải thuộcvề nó,chính nó sai khiến em chứ không phải em chủ mưu đâu anh Ron,anh thả em radi em ngạt thở chết mất!

Ron trợn mắt,là do cô ta làm ư??

-Từ khi nào cô trở thành con chó để chủ sai khiếnvậy?_Ron cười khinh miệt.

-Thả...e...em ra đi,ng...ngạt quá_Uyên Nhi khôngthể chịu nổi,giọng nói đã đứt quãng.

Và cậu nhóc buông cổ cô ta ra.Ron thấy dưới đất cócây dao sắc lẹm trong bóng tối.

-Hôm nay tôi sẽ cho cô biết thế nào là địa ngục!!!

Ron đưa con dao lên,rạch thẳng vào mặt cô ta haidường.

-Á Á Á Á Á_Uyên Nhi hét lên đau đớn.

Ron tiếp tục “tặng” thêm mấy đường trên khuôn mặtcả “ký phần” của Nhi,khuôn mặt Nhi bây giờ máu tuôn ra từng đợt chảy xuống cáccái áo trắng trên người.

Con dao bị quăng xuống đất tạo ra một tiếng “keng”nhỏ nhỏ.

Ron đến chỗ Sin bế cô bé lên,đôi mắt run lên nhìnngười con gái mình yêu thương đau đớn.Bây giờ,Ron mới nhận ra tình cảm củamình.Từ hôm gặp Sin ở căn tin,cô bé chỉ nhìn cậu nhóc bằng ánh mắt xa lạ rồi đi thẳng luôn với người con trai khác,Ron đã không chịu nổi,trái tim cậu nhóc nhưvỡ vụn ra thành từng mảnh.Khi nghe tin Sin bị bắt cóc,Ron đã hoảng lên..

Và Ron đã chọn Sin,trái tim Ron không còn thuộc vềThùy Như nữa.Chính cái tính cách hồn nhiên ngốc nghếch của cô bé đã chinh phụchoàn toàn trái tim sắt đá của cậu nhóc!

Khi ra ngoài,cùng lúc đám người của Hải Phong vàcậu đi vào.

-Không cần tới cậu đâu,người của tôi lo được.

Rồi Ron bế Sin đi phớt qua Hải Phong và đứng vàovai của cậu.Lúc Sin bị bắt cóc,đáng lẽ Phong đã không gọi cho Ron...

Nhưng cậu muốn tự thách đố bản thân mình vàRon,xem ai sẽ tìm được Sin trước nên mới điện cho cậu nhóc,nếu Phong tìm đượctrước,cậu sẽ bằng mọi giá để kéo được tình cảm của cô bé về phía mình.Còn nếuRon trước,cậu sẽ ra đi xem như thần cupid đã lựa chọn Ron.Tuy biết tỉ lệ giữahai người là quá chênh lệch (Ron lời hơn) vì Sin và Ron đã có tình cảm với nhautrước,nhưng Hải Phong cũng muốn tự thách đố bản thân mình một lần.

Và Hải Phong đã chậm một bước,cậu đã thua...

Phong nhìn theo chiếc xe đen khuất dần mà lòng đauquặn.Số mệnh đã ghép Sin và Ron với nhau,Phong chẳng còn cơ hội nào nữa.

57. – Chương 52

CHAP 52:Cảm xúc thật sự.

Ron mở điện thoại ra và bấm số Sin.Vẫn là cậu nói quen thuộc và “siêu ỨC CHẾ” nhất trong năm.

“Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được,xin quý khách vui lòng gọi lại sau”.

Chợt cậu nhóc nhớ đến một người...

-Chỉ còn mỗi mình chỗ nó là chưa đến thôi!

Ron đập mạnh tay vào vô lăng rồi phóng xe đi. Phải, chỉ có duy nhất nơi ấy là chưa tìm...

.....

Tíng tong...tíng toong....tíng toong...

Ron ấn chuông liên tục. Một lúc sau thì có người chạy ra mở cửa. Và cô ta vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy người đứng trước mặt mình.

-Ồ là anh à.

-Sin đang ở đâu. Cô là bạn thân nhất của cô ấy, chẳng lẽ không biết à?

-Chưa kịp chào hỏi đã nói ngay vào chủ đề chính mà không vòng vo luôn nhỉ. Kiểu cách của anh vẫn không thay đổi nhỉ, luôn luôn dứt khoát. Và tôi thích điều đó!

Không ai khác chính là Thùy Như, cô ta nhếch lên một nụ cười rõ ẩn ý. Đưa tay mình lên sờ vào mặt Ron một cái nhẹ nhàng nhưng đủ làm cậu nhóc cảm thấy sồn da gà, liền hất tay cô ta ra.

-Mà em đâu phải là mẹ Sin đâu mà biết cô ta đang ở đâu chứ, anh nói chuyện ngộ nhỉ?

-Chứ chẳng phải Sin mất tích là do cô làm à. Con người cô hoàn toàn không thay đổi gì cả, vẫn mặt dày như xưa. Làm như gia đình cô có di truyền hả? sao ai cũng không biết nhục là gì thế nhỉ? _Ron nở một nụ cười khinh miệt.

-Anh dám nói với tôi như vậy sao? _Thùy Như trừng mắt lên, giơ tay định tát cho cậu nhóc một cái thì đã bị nắm lại.

Ron đưa tay hất cằm Thùy Như lên rồi bóp mạnh.

-Hừ ai vậy? tôi nói lần cuối cùng là tôi và cô đã kết thúc từ lâu rồi, chẳng qua là cô và gia đình cô mặt dày luôn bám vào mà năn nỉ tôi giúp cho công ti nhà cô đừng bị phá sản, lúc đó lại còn tỏ tình với tôi nữa chứ, chắc lúc đó cô xài “kem chống nhục” rồi nên mới bạo ghê vậy. Mà tôi thì cũng không muốn bị mang cái danh “thất đức” nên tôi mới giúp. Vậy mà gia đình cô lại ăn cháo đá bát, khi đã không rơi vào tình trạng “nguy hiểm tiền nông” thì lại muốn quay ngược lại hại tập đoàn nhà tôi đấy à? cũng tác động “lớn lao” quá nhỉ, hại cổ phiếu tập đoàn lớn nhất nước tụt cổ phiếu giảm xuống đến...1% cơ đấy. Một công ty mà làm giảm cổ phiếu một tập đoàn xuống 1% là ghê gớm lắm rồi đó _Ron giở giọng khinh người và cái ánh mắt kinh tởm nhìn Thùy Như.

Cô ta giận sôi máu. Mặt chuyển sắc đủ màu như con tắc kè. Khi cậu nhóc đã quay đi ra xe, cô ta lại hét một mạch lên.

-Đừng nghĩ rằng giấu cảm xúc thật thì tôi sẽ không biết. Tôi nghĩ anh đã sai lầm khi đã từ chối tình cảm của tôi mặc dù anh thích tôi, anh nghĩ sẽ giấu mãi được sao? chẳng qua là anh muốn nhờ Sin làm vật thế thân để quên tôi mà thôi. Sau này anh sẽ hối hận đấy Ron à, hối hận vì đã làm tổn thương tôi, Sin và ngay cả bản thân anh cũng tan nát. Rồi anh nghĩ khi Sin biết sự thật phũ phàng rằng cô ta chỉ là một vật thế thân thì cô ta sẽ phản ứng như thế nào, chắc chắn rằng sẽ không tốt đẹp gì cả đâu. Tính Sin tôi biết rất rõ, khi đã bị một ai lừa dối rồi thì đừng nghĩ đến chuyện mà xin tha thứ gì cả, và lúc đó cô ta sẽ thay đổi hoàn toàn. Không còn là một Kim Huyền Nhã ngờ nghệch, ngốc nghếch và dễ mắc lừa như vậy nữa!

Ron quay lại, đưa đôi mắt sắc lạnh nhìn Thùy Như làm cô rùng mình ớn cả xương sống.

-Đang lái nhái gì đó, muốn cảnh báo tôi đấy à. Lấy cơ sở nào mà cô nói tôi thích cô? đừng có mơ nữa.

-Dựa vào ánh mắt của anh, anh giấu được cảm xúc với ai chứ không giấu nổi với tôi đâu!

Ron (lại) nhếch môi đầy khinh miệt rồi phóng thẳng xe đi.

Nhưng cậu nhóc và Thùy Như đâu biết rằng cuộc trò chuyện của họ đã bị người thứ ba nghe thấy..

.....

Chiếc Lexus phóng nhanh đến bờ sông Sonus, Ron một mắt nhắm mắt dựa lưng vào ghế. Cậu nhóc nghĩ về lời Thùy Như nói. Sự thật mà ít ai biết được rằng Ron đã từng thích Thùy Như nhưng vì gia đình Như, cả

cô ta nữa đều quá nham hiểm và bị tiền làm ờ mắt..Và thế là từ từ Ron và Thùy Như dần cách xa nhau chỉ vì sức mạnh của đồng tiền,cái sức mạnh vô hình nhưng quá mạnh mẽ ấy đã làm lung lay lòng tin của Ron dành cho Thùy Như,cậu nhóc biết đêm đó Như tỏ tình với mình cũng ngay lúc công ti cô ta sa sút.Ron rất muốn đồng ý nhưng không thể (lí do thì sau này tác giả sẽ tiết lộ ^^).Và cậu nhóc đã từ chối thẳng thừng.

Chẳng lẽ đúng như lời Thùy Như nói,Sin chỉ là một vật thể thân không hơn không kém?Chẳng lẽ những tình cảm cậu nhóc dành cho Sin chỉ là cảm nắng nhất thời vì muốn mau chóng quên Thùy Như đi?Chẳng lẽ bấy lâu nay Ron đang tự lừa dối chính bản thân mình và lừa dối cả Sin??Thật ra cảm xúc đối với cô bé là gì?

Đơn giản là tình yêu?Hay chỉ là một vật thể thân?

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 53

58. – Chương 53

Cô bé giờ hết tinh thần học hành nữa rồi nhưng phải ráng lên lớp để mà thu thập kiến thức mà Sin gần đây đã lơ nó đi.

Hồi sáng tâm trạng Sin còn khá tốt,bây giờ chẳng tốt chút nào nữa từ lúc nãy đưng mặt Ron ở căn tin,cậu nhóc nhìn chăm chăm vào Sin nhưng theo suy nghĩ của Sin:”cậu ta chẳng còn để ý mình tí nào!”

Thử hỏi tâm trạng như vậy thì còn thiết tha gì nói chuyện hướng chỉ là học hành?vậy là cô bé lại tự hứa với lòng mình mai sẽ học lại đàng hoàng hơn,không lo nghĩ vớ vẩn nữa.Nhất định là thế! (chưa chắc đã làm được ==')

.....

Buổi học trôi đi một cách nhàm chán nặng nề...

Sin đeo ba lô trên vai lững thững đi về một hướng vô định nào đó,có lẽ đây là ngày chán nhất từ đầu năm tới giờ.Lời của mấy giáo viên dạy cô bé chẳng tiếp thu được bao nhiêu,nghĩ vẩn vơ là nhiều.

Cuối cùng cô bé quyết định đến bờ sông Sonus hóng gió.

Gió thổi từng cơn mát lành như muốn trút bỏ phần nào đó tâm trạng nặng nề của Sin,cô bé ngồi co lại,cầm chống lên đầu gối nhìn mấy làn nước trong vắt chuyển động theo từng cơn gió.Bất giác Sin ngân nga vài điệu ballad nhẹ nhàng,bài hát này mẹ đã dạy cho cô bé khi còn nhỏ.

Nhắc đến mới nhớ,sắp tới là sinh nhật của bé Yum đồng thời cũng là ngày giỗ cha mẹ.Sin suýt thì quên mất chuyện quan trọng này,lâu nay cứ lo “yêu đương” mà không nhớ trăng sao gì cả!

Đang định đeo ba lô lại về thì điện thoại vang lên.

-[Cháu yêu,một tháng nữa dì sẽ về]

-Thật ạ?

-Ừ,có nhiều quà cho hai cháu cưng của dì lắm nhé.Bánh kẹo,quần áo,...đủ cả những gì cháu và bé Yum thích luôn nhé]_dì Trâm cười tươi trong điện thoại.

-Nhưng một tháng nữa,lâu lắm!!!!!!

-[Kêu ca gì,lo mà học hành cho tốt đấy nhé,dì về mà nghe giáo viên phê phán là chết dưới tay dì nhé]

-Cháu biết rồi mà.

-[Thôi nhé cháu yêu,dì phải làm việc tiếp]

-Dạ,chào dì ạ.

.....
Trong bar G.Blue...

-Tối giờ em thật không hiểu nổi anh muốn gì _Đình Quân nhăn nhó kêu lên -Em biết anh muốn gặp chị hai nhưng lúc đó thấy sao không kéo người ta lại?em biết anh mấy năm trời rồi,đây là lần đầu tiên em thấy anh lạ lùng như vậy đó!

-...

Ron vẫn nhắm mắt nằm dài trên ghế sofa,tay gác lên trán mặc kệ Đình Quân đang “bốc hỏa”.

-Anh nói gì đi chứ!

-...Đủ chưa,im miệng lại đi.Tôi thấy cậu mới là người lạ lùng lúc này đây,đang tức dùm Sin à?_Ron lên tiếng,đôi mắt vẫn không mở ra.

Đình Quân lấy ly rượu trên bàn nốc cạn,cậu không thể nào hiểu nổi Ron đang nghĩ gì và muốn gì,Ron là vậy.Chẳng bao giờ cậu chia sẻ với ai về một chuyện nào cả,nên chẳng biết đường đâu mà lần!

-Giữa anh và chị hai,thật sự hai người đã...

-Ra ngoài đi,tôi muốn yên tĩnh_Ron cất giọng.

Đình Quân thở dài rồi bước ra,đám đàn em biết hôm nay tâm trạng Ron tồi tệ (giống ai đó rồi đấy) nên chẳng đứa nào dám đến gần cả,duy nhất mình Đình Quân là đến bar “quấy rầy” Ron để hỏi chuyện của Sin và Ron hiện giờ để còn biết mà giải rồi cho họ (Đình Quân là nhà tâm lý của Dark mà lị).Nhưng vô ích,chắc phải đợi một thời gian mới hỏi được.

Ron bây giờ rối rắm cả lên,theo cậu nhóc nghĩ Sin chẳng biết gì về chuyện trước kia của Thùy Như và cậu nhóc vậy lí do gì mà Sin lại tránh mặt?

Chẳng lẽ Thùy Như lại đi nói ra,không,cô ta không đến nỗi lắm chuyện mà đi kể chuyện chẳng mấy tốt lành gì về mình và gia đình.Lí do vì sao Sin tránh mặt vẫn là một dấu hỏi lớn với Ron.

Mà cũng tốt,thời gian này sẽ là thời gian để Ron suy nghĩ sáng suốt và biết được tình cảm thật của mình.

Thật ra lí do Ron đòi quen với Sin là vì muốn quên Thùy Như đi,thật sự lúc đầu...Ron cũng chẳng biết lí do vì sao mình làm vậy thật.

Và Ron đã thích Sin,thật sự là vậy!

Nhưng chỉ đến khi Thùy Như hét lên rằng Sin chỉ là một vật thể thân thay thế cho cô thì Ron mới như tỉnh ra,chẳng lẽ vị trí ban đầu của Sin là như vậy ư?chợt Ron thấy nhen nhúm đâu đó một cảm xúc hỗn loạn khó tả,tình cảm đối với Thùy Như đã tắt ngấm hoàn toàn trong tim cậu nhóc,nhưng bây giờ nó lại trở dậy.

Giữa hai người con gái,Ron chỉ được chọn một...

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 54

59. – Chương 54

CHAP 54: Bắt cóc.

-Họ đã chia tay nhau thật sao?

-Ừ.

-Vậy chừng nào cô giúp tôi và anh Ron đến với nhau_Uyên Nhi mắt sáng rực lên,miệng toé toét cười.

-Không lâu đâu,cô cứ yên tâm_Thùy Như nở nụ cười nửa miệng.

-Tôi thật tình rất ghét con bé ấy,nó có gì hơn tôi chứ?Nhan sắc không bằng,gia thế cũng không bì kịp,vậy mà anh Ron có thể thích nó đến vậy!_Uyên Nhi quay ngoắt 180 độ,thái độ căm phẫn hơn hẳn khi nhắc đến Sin -Tôi sẽ cho người đánh chết con bé,đúng là ma nữ dám quyến rũ cả anh Ron của mình.

Thùy Như đang cười hả hê cầm ly rượu thì suýt nữa làm rớt.Cô nhăn mặt và quát tháo lên:

-Đừng có làm bừa khi chưa có sự đồng ý của tôi,cô mà làm càng khéo Ron và cô ta quay lại lúc đó là mệt.

-Cô là gì mà tôi phải nghe lời cô chứ?tôi muốn làm sao tôi làm,giờ tôi đánh chết cô còn được hưởng chi là con bé đó!_Uyên Nhi cũng gân cổ lên cãi lại.

-Nên nhớ bây giờ tôi là người giúp cô.

-Thì đã sao,tôi không cần đến cô cũng giành được Ron như thường_Uyên Nhi hất càm.

Mặc dù giận muốn sôi máu nhưng Thùy Như ráng nén lại,ngậm bồ hòn làm ngọt chuyển sang nói nhỏ nhẹ với Nhi:

-Tôi nói là cô cứ chờ đi,cần gì phải gấp.Nếu bây giờ cô mà ra tay khéo tất cả bao công sức đổ sông đổ biển hết thì sao?ráng đợi một thời gian đi,Ron bắt đầu chán nó rồi đến mặt còn chẳng thèm nhìn.

-Vậy sao_Uyên Nhi nhướn mày.

“Tính đồ ngọt mình à,tưởng dễ xơi lắm hả?đợi đến khi Uyên Nhi này có được anh Ron trong tay thì tôi sẽ triệt để cả cô và con bé kia nốt một lần”

Rồi Uyên Nhi đeo bóp lên vai và đi ra khỏi quán.

-Con nhỏ điên đó,thật tức chết được.Đúng là chẳng dễ dàng gì “thu phục” được một đứa tiểu thư chảnh chệch như vậy_Thùy Như lầm rầm.

.....

Sin lững thững bước đi,những bóng đèn đường đã được mở lên.Mới đó mà đã tối rồi,ngày qua ngày trôi nhanh thật.Mới ngồi ở bờ sông hóng mát và đến nhà v ú nuôi chơi với bé Yum thì mặt trời đã lặn mất.

Cô bé đi gần đến nhà,chỉ cách bốn năm căn gì nữa là tới,khi đi ngang qua một con đường hẹp,đi hết con đường này là ra một con đường vắng ít người khác,nhưng rất ít ai đi vì nó khá hẹp và dơ,chỉ vừa cho tầm hai người đi mới được lại còn dẫn đến con đường vắng nữa.Bất chợt Sin bị ai đó dùng gậy đập vào đầu và kéo vào góc đường hẹp ấy.

Hải Phong đang chờ cô bé ở trước cổng nhà và thấy,cậu chạy nhanh hết sức có thể để giúp Sin,nhưng khi cậu vừa chạy ra thì chiếc xe đã nổ máy chạy mất.Phong nghiến răng,tay nắm lại thành hình nắm đấm.

-Chết tiệt!

Cậu chạy ra đầu phố vẫy taxi mãi nhưng chẳng thấy có chiếc nào ngừng lại cả nên đành lấy điện thoại ra và bấm gọi.Xui xẻo thế nào mà Phong hôm nay lại đi xe đạp tới nhà Sin,nếu đi xe máy đã đuổi kịp theo được.

-[Alo,gì thế anh?]

-Mày đi kiểm chiếc xe có biển số xx-xxxx,càng nhanh càng tốt!Và đem một chiếc ô tô đến đây,khu phố Y đường Z,tao đang đứng ở trước.

...

Chừng 5’ sau thì một chiếc ô tô ngừng lại trước mặt Hải Phong.

Trên xe...

-Tìm được chưa?

-Thưa thiếu gia vẫn chưa ạ,có một chiếc xe mà tìm cả cái thành phố rộng lớn này thì khó lòng mà kiếm nhanh chóng được.

-Huy động tất cả đi tìm càng sớm càng tốt_Hải Phong quát lên.

Chợt trong đầu cậu lóe lên một suy nghĩ.

-[Gì?]-tiếng Ron vang lên cụt ngắn.

-Sin bị bắt cóc rồi,nhờ cậu cho người tìm giúp vậy!

-[Cái gì?ở đâu??]

-Biển số xe là xx-xxxx,tôi chỉ biết có vậy!

.....

Sin bất tỉnh đã suốt 3 tiếng đồng hồ,đến khi có một tên nào đó tạt cả xô nước vào người thì Sin mới bắt đầu hé hé mở đôi mắt của mình ra.Xung quanh mờ mờ ảo ảo,chắc có lẽ đã bất tỉnh lâu nên mới bị vậy,cô bé đưa tay định dụi dụi mắt mình nhưng...

Sao không cử động được gì thế này?

Cô bé nhúu mày lắc lắc đầu,nhắm vào rồi lại mở ra mắt mới hết bị mờ.

-Đang làm cái trò quái gì thế này?-tiếng một đứa con gái chanh chua vang lên.

Sin ngược nhìn,cô ta đang ngồi vắt chéo chân trên cái ghế gỗ bự chẳng,đưa đôi mắt nhìn cô bé mĩa mai.

Sin khẽ nhúu mày.

-Cô muốn gì?

60. – Chương 55

CHAP 55: Vì đó là tình yêu...

-Muốn một thứ mà mày đang sở hữu_Uyên Nhi nhếch môi.

Sin nhúu mày,chẳng lẽ người cô ta nói là...

-Ý mày là Ron?

-Bingo,tiết là con bé chẳng có gì tốt đẹp như mày lại đi quyến rũ anh ấy.

-Ê,nói cho đàng hoàng nha_Sin bực bội.

-À xém nữa là quên,chuyện ở G.Blue hồi trước chưa tính sổ với mày,giờ tới chuyện mày giành anh Ron từ tay tao.Xem ra mày cũng gan lì lắm mới dám đụng đến Uyên Nhi này.

-Chuyện đó do mày kiểm chuyện trước.

-Còn dám nói hả?_Uyên Nhi quát lên,rút từ trong túi mình ra một con dao sắc lẹm kề vào mặt cô bé -Ngày hôm nay trên mặt mày sẽ xuất hiện vài cái sẹo,để rồi xem anh Ron có thèm đến xĩa tới mày nữa không,đồ xấu xí!

Sin thoáng giật mình,nhưng cố giữ giọng bình tĩnh.Cô bé bị trói chặt cả tay,chân đến cử động còn không được,tình hình không ổn rồi đây.

Uyên Nhi đặt cây dao lên má Sin,từ từ...từ từ...

Những đường dao sắc lẹm chạy dọc theo khuôn mặt xinh xắn ấy,Sin nhăn mặt đau đớn.Cô ta rạch một cách chậm chạp,vừa rạch vừa cất tiếng cười đáng sợ.Nhìn cô ta lúc này không khác gì một kẻ...mới trốn viện.

Chợt Uyên Nhi dừng lại.

-Sao chỉ có mặt mày là bị thôi nhỉ?phải “chia đều” cho từng “phần” chứ.Cả đám tụi mày lên đánh nó đi,đánh chết cũng được!_Uyên Nhi ra lệnh.

Một đám người cao to lực lưỡng hầm hằm tiến lên, mặt tên nào tên nấy bặm trợn còn hơn cả...Phan.

Sin không sợ, một chút cũng không. Cứ để bọn họ đánh chết thì Sin cũng chẳng màng tới dù sao nếu cô bé chết đi, sẽ không cô đơn vì nơi đó, có ba mẹ. Sin chưa từng làm điều gì sai trái cả nên có lẽ sẽ được lên thiên đường mà...

Cô bé nhắm mắt lại. Mặc kệ điều gì đáng sợ sẽ xảy ra tiếp tục..

-Không phản ứng gì luôn sao? mày cũng biết chấp nhận số phận gồm nhĩ con nhóc _ một tên nói rồi cả bọn ấy cùng cất những tiếng cười man rợ.

Hắn ta đập vào cái ghế cô bé đang ngồi làm cả người lẫn ghế ngã nhào xuống đất, những cú đánh, đập như trời giáng, không chỉ là một người thôi mà tất cả, hàng chục cái chân cùng lúc hành hạ người con gái bé nhỏ. Sin đau, đau lắm nhưng cô bé nhất quyết không hé ra một lời than hay khóc lóc, lúc này không phải là lúc để mà yếu đuối. Càng than la khóc lóc thì cái bọn ác nhân ác đức đó càng hả hê.

...

Một lúc sau thì bọn đó bắt đầu thấm mệt, ngừng lại thở hổn hển. Vậy mà cô bé vẫn trụ lại nổi, Sin hướng đôi mắt lên nhìn Uyên Nhi, nhìn bọn đó và cười khẩy, nói:

-Hèn hạ, ngu dốt, điên cuồng. Đó là tất cả để tả về đám tụi mày khi phục vụ một đứa con gái chẳng ra gì, còn Uyên Nhi, cô còn hơn vậy nữa.

-Mày nói cái gì đó con khốn! Tụi mày ngừng làm gì, đánh nó tiếp _ Uyên Nhi hét lên giận dữ.

Chỉ một giây sau, cánh cửa gỗ cũ nát ấy đã bị đập tung. Dark xông thẳng vào đánh cho cả bọn ấy tơi tả.

Ron ngược nhìn Sin, tìm cậu nhóc thất nện như bị ai đó bóp chặt khi nhìn thấy người con gái mình yêu thương nằm trên sàn nhà lạnh cóng, khắp người đầy rẫy những vết thương chằng chịt, khuôn mặt đầm đìa máu.

-Bọn chó má!!

Uyên Nhi hoảng sợ lên đi, nhưng Ron đã biết. Cậu nhóc tiến gần đến, Uyên Nhi sợ sệt thực lùi lại, cuối cùng thì bị ép vào một góc tường.

Ron đưa ánh mắt lạnh lẽo đáng sợ hướng về Uyên Nhi, cậu nhóc giơ tay bóp mạnh cổ cô ta lại (với con gái chỉ xài được cách này ==')

Cô ta xanh mặt.

-Ron, Ron ơi em xin lỗi, thả tay ra đi anh _ Uyên Nhi van nài.

-Cô dám làm chuyện động trời này luôn sao? lâu rồi không gặp xem ra cô cũng ăn phải gan hùm nên mới dám đụng đến người của tôi!

Uyên Nhi khóc rống lên, khắp người run như cây sậy.

-Em xin lỗi mà, không phải do em làm đâu. Là... là con nhỏ Thùy Như kêu em làm đó, nó bảo em phải đánh chết Sin để anh phải thuộc về nó, chính nó sai khiến em chứ không phải em chủ mưu đâu anh Ron, anh thả em ra đi em ngạt thở chết mất!

Ron trợn mắt, là do cô ta làm ư??

-Từ khi nào cô trở thành con chó để chủ sai khiến vậy? _ Ron cười khinh miệt.

-Thả...e...em ra đi, ng...ngạt quá _ Uyên Nhi không thể chịu nổi, giọng nói đã đứt quãng.

Và cậu nhóc buông cổ cô ta ra. Ron thấy dưới đất có cây dao sắc lẹm trong bóng tối.

-Hôm nay tôi sẽ cho cô biết thế nào là địa ngục!!!

Ron đưa con dao lên, rạch thẳng vào mặt cô ta hai đường.

-Á Á Á Á Á _ Uyên Nhi hét lên đau đớn.

Ron tiếp tục “tặng” thêm mấy đường trên khuôn mặt cả “ký phần” của Nhi,khuôn mặt Nhi bây giờ máu tuôn ra từng đợt chảy xuống cả cái áo trắng trên người.

Con dao bị quăng xuống đất tạo ra một tiếng “keng” nho nhỏ.

Ron đến chỗ Sin bế cô bé lên,đôi mắt run lên nhìn người con gái mình yêu thương đau đớn.Bây giờ,Ron mới nhận ra tình cảm của mình.Từ hôm gặp Sin ở căn tin,cô bé chỉ nhìn cậu nhóc bằng ánh mắt xa lạ rồi đi thẳng luôn với người con trai khác,Ron đã không chịu nổi,trái tim cậu nhóc như vỡ vụn ra thành từng mảnh.Khi nghe tin Sin bị bắt cóc,Ron đã hoảng lên..

Và Ron đã chọn Sin,trái tim Ron không còn thuộc về Thùy Như nữa.Chính cái tính cách hồn nhiên ngốc nghếch của cô bé đã chinh phục hoàn toàn trái tim sắt đá của cậu nhóc!

...

Khi ra ngoài,cùng lúc đám người của Hải Phong và cậu đi vào.

-Không cần tới cậu đâu,người của tôi lo được.

Rồi Ron bế Sin đi phớt qua Hải Phong và đụng vào vai của cậu.Lúc Sin bị bắt cóc,đáng lẽ Phong đã không gọi cho Ron...

Nhưng cậu muốn tự thách đố bản thân mình và Ron,xem ai sẽ tìm được Sin trước nên mới điện cho cậu nhóc,nếu Phong tìm được trước,cậu sẽ bằng mọi giá để kéo được tình cảm của cô bé về phía mình.Còn nếu Ron trước,cậu sẽ ra đi xem như thần cupid đã lựa chọn Ron.Tuy biết tỉ lệ giữa hai người là quá chênh lệch (Ron lời hơn) vì Sin và Ron đã có tình cảm với nhau trước,nhưng Hải Phong cũng muốn tự thách đố bản thân mình một lần.

Và Hải Phong đã chậm một bước,cậu đã thua...

Phong nhìn theo chiếc xe đen khuất dần mà lòng đau quặn.Số mệnh đã ghép Sin và Ron với nhau,Phong chẳng còn cơ hội nào nữa.

61. – Chương 56

Chap 56: Cái giá của sự ác độc.

-Đưa Sin đến bệnh viện đi,tôi có chuyện phải làm_Ron nói.

Đình Quân gật đầu,Ron đặt Sin nhẹ nhàng xuống ghế (nãy giờ được cậu nhóc để cô bé ngồi trên đùi :”>)

Chiếc Lexus chạy lên kế bên xe của ba người,là Long lái chiếc xe ấy và giờ giao lại cho Ron để cậu nhóc lái đi,Long thì qua bên xe kia.

Đình Quân nhìn theo thở dài,cậu biết rất rõ thủ lĩnh của mình đến gặp ai.Đúng là cần phải giải quyết một lần cho xong chuyện,chứ cứ dây dưa thế này người khổ chỉ có Sin!

...

-[Đang đâu đó?]

-[Mới thấy lần đầu tiên anh điện cho em đó.Em đang ở nhà]

.....

Thùy Như đang trong phòng một mình,chẳng hiểu lí do gì mà hôm nay Ron lại tìm cô đột xuất như vậy.

“Không lẽ anh ấy muốn quay lại với mình?”

Cô mỉm cười với dòng suy nghĩ ấy.

...

Tiếng bấm chuông inh ỏi,Thùy Như nghe được tiếng ba mẹ mình hốt hải chạy ra và mời người đó vào,họ hạ mình để nói chuyện với người ấy hết sức có thể.

Cánh cửa phòng bị đẩy vào với một lực khá mạnh làm Như giật mình quay người lại.

-Tìm em có chuyện gì?

-Còn giả vờ,không phải cô là người biết rõ nhất hay sao__Ron nạt lớn.

-Anh nói gì em không hiểu,biết gì mới được??_Như nhú mày.

-Chính cô là người sai Uyên Nhi đánh Sin,vậy mà bây giờ còn giả vờ như mình vô tội.Trò đó xưa rồi!

-Cô ta đã kêu người đánh Sin thì mắc mớ gì tới em mà anh lại đổ thừa chứ__Thùy Như cũng hét lên bực tức.

-Chuyện của tôi và cô bây giờ kết thúc rồi,người tôi yêu bây giờ là Sin,cô đừng có lúc nào cũng bày hết trò này đến trò kia để hại người khác nữa,tởm lắm!_Ron gần giọng,đôi mắt sắc lên như muốn ăn tươi nuốt sống cô ta.

-Tôi đã nói tôi không có làm,bằng chứng đâu mà anh nói tôi bày hết trò này trò kia để hại Sin?anh có bằng chứng không??_Thùy Như gân cổ cãi lại.

-Nội trong ba ngày nữa cả cái gia đình cô lo thu xếp biến khỏi cái thành phố này là vừa,nếu ba ngày sau tôi cho người tìm đến tận công ti và nhà cô mà còn bóng ai ở đó nữa thì lúc đó cứ chờ xem tôi sẽ làm gì.Ông già nhà cô mắc bệnh tim chứ gì?nếu ông ta mà biết con gái mình gây ra sự tình này chưa chắc ổng sẽ không lên cơn đau tim mà chết đâu.Lúc đó đi mà lo hậu sự cho ông ta!

Ron nhếch mép rồi đóng rầm cửa phòng lại.Ba mẹ Thùy Như khi đã tiễn cậu nhóc ra tới cổng thì giận dữ xông vào phòng cô.

Vừa bước vào cửa ba Như đã tát thẳng vào mặt cô một cái đau điếng.Ông quát lên:

-Mày đã đụng gì tới thiếu gia nhà ấy đấy hả?

-Con chẳng làm gì cả!

-Mày không làm vậy tại sao cậu ta lại c h ữ i xối xả mày như vậy.Nói thật cho ba mẹ biết đi,mày đã làm gì!?

-...

Thùy Như cuối gằm mặt xuống không dám nhìn ba mẹ mình,cô sợ khi kể ra họ sẽ nổi trận lôi đình giết cô mất.

-Nói nhanh,không tao đánh mày như tử_mẹ Thùy Như nói.

-...Con đã hại người yêu của anh ta và giờ thì anh ta đuổi cả gia đình mình đi chỗ khác không thì cả công ti và căn nhà này sẽ tiêu tan.

Mẹ Như khi nghe xong đã ngất xỉu,còn ba cô thì lại lên cơn đau tim đột ngột,ông ôm ngực rồi cũng té xuống nền nhà.Bao công sức gầy dựng được cái công ti vậy mà bây giờ lại bị chính cô con gái của mình hủy hoại nó thử hỏi ai có thể chịu được huống hồ một người bị suy tim nặng như ông.

-Ba,mẹ!!_Thùy Như hét lên

Cô hốt hoảng đi tìm lọ thuốc cho ba mình nhưng không thấy đâu,cô tìm hết mọi ngăn tủ,hộc bàn,...nói chung là mọi ngõ ngách trong nhà nhưng bất lực,không tìm thấy cái lọ thuốc ấy đâu hết.

Ba Thùy Như thở không ra hơi,hai mắt trợn trừng.Cô lập tức vớ cái điện thoại trên giường và điện cho cấp cứu.

Một lúc sau thì xe cấp cứu dừng lại trước cổng nhà,họ nhanh chóng đi vào và đưa ba cùng mẹ Thùy Như vào bệnh viện.

.....

May mắn là Sin không nằm ở đây vì đây là bệnh viện lớn nhưng chắc là không bằng bệnh viện cô bé nằm, Ron đã đưa thì chỉ có nước vào bệnh viện cao cấp chứ đối với cậu nhóc đây chỉ là một bệnh viện “hạng xoàng” thì đừng mong cậu nhóc để mắt tới và tin tưởng giao người của mình.

...

Mẹ Thùy Như đã tỉnh và đang ngồi cùng cô ở hàng ghế chờ..

Không lâu sau một người bác sĩ bước ra với vẻ mặt buồn bã. Thùy Như cùng mẹ chạy đến hỏi dồn.

-Sao rồi bác sĩ, ông nhà tôi thế nào rồi?? ông ấy đã đỡ chưa?

Vị bác sĩ khẽ thở dài, ông gỡ cái khẩu trang y tế của mình xuống.

-Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức.

Thùy Như lặng người đi nhìn chiếc xe đẩy ba mình từ từ, ông đang nằm đó và được phủ kín từ đầu tới chân bằng một tấm chăn mỏng trắng toát nhưng hơi thở đã tắt, người lạnh đi, đôi mắt đã mãi mãi không mở ra được nữa. Bất giác cô chạy đến ôm ghì lấy ba mình không cho họ đẩy đi thêm.

-Ba ơi ba, con xin lỗi tất cả là tại con, ba ơi ba tỉnh lại đi. Mẹ ơi, mẹ kêu ba tỉnh lại đi mẹ, ông ấy ngủ chỗ như vậy sao được_ Thùy Như vừa lay người ba mình vừa lay lay tay mẹ.

Khi đã không nín được chiếc xe nữa, mẹ cô quay sang và tát thẳng cho cô một bạt tay.

-Mày... tất cả là tại mày, nếu không vì cái thứ tình yêu đốn mạt ấy mà mày đi hại con người ta thì gia đình mình sẽ không như thế này, cả công ty, gia đình đều tan vỡ bởi chính con khốn như mày. BIẾN ĐI CHO KHUẤT MẮT TAO!_ bà gào lên đau khổ rồi đẩy Thùy Như đi.

Mẹ cô cố gắng lấy bức tường làm chỗ dựa để đi vững không bị té, bà ngồi phịch xuống ghế, đôi mắt thần thờ vô vọng.

Ngày đám tang ba Thùy Như. Cô khụy xuống, nước mắt giàn giụa chảy ra ướt đầm cả nền gạch. Cô hối hận, hối hận lắm vì tại cô mà tất cả ra nông nổi này, tại cô... mà gia đình phải chịu cảnh tang tóc đau thương, tại cô mà bây giờ đến mặt đứa con gái mình mẹ cô cũng chẳng thêm ngó tới, người thân họ hàng nhìn cô bằng ánh mắt khinh miệt và kì thị vì đứa con gái bất hiếu đã phá tanh bành cơ ngơi và gia đình.

Thùy Như co ro trong một góc phòng, đèn tắt tối thui.

-Hahaha, Thùy Như à mày đã làm cái gì thế này. Ừ đúng rồi, tại mình tất cả, tại mình hại nó nhưng... mình đâu có rạch mặt nó mà Ron phải làm như vậy?? _ cô cười đau khổ, chợt đôi mắt ánh lên sắc lẹm.

-Đâu phải tại mình, tại nhỏ Sin, chắc chắn nó đã thêm mắm thêm muối nói gì đó với Ron nên anh ấy mới vô tình với mình như vậy. Ừ, tại nó tất cả chứ đâu phải tại mình, tại nó hại ba phải chết, tại nó hại cả gia đình và cơ ngơi nhà mình mà, cũng tại nó làm cho người thân và mẹ phải xa lánh mình. Hahaha, phải rồi đúng rồi, Thùy Như nói đâu có sai.

Thùy Như cứ lảm bảm như vậy một mình, cô ta lúc tỉnh lúc mê vì không chịu nổi cú sốc quá lớn này.

.....

Mấy ai biết rằng khi Uyên Nhi bị biết bao nhiêu sẹo trên mặt và biết những vết sẹo ấy sẽ không bao giờ lành lại thì cô ta đã tự tử nhưng không thành và được gia đình đưa ra nước ngoài sinh sống. Nhưng không phải vì vậy mà kết thúc, khi qua bên ấy nhờ những lời động viên từ gia đình những tưởng cô sẽ làm lại cuộc đời mới nhưng khi qua ấy cô bị mọi người xa lánh và kì thị vì khuôn mặt xấu xí dị dạng kinh tởm. Uyên Nhi rơi vào trầm cảm nặng không tiếp xúc với bất kì ai kể cả người thân trong gia đình.

Đó là cái giá phải trả cho sự độc ác của họ, nhưng còn Sin. Liệu cô bé có chịu nổi những cú sốc bất ngờ ập đến không?

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 57

62. – Chương 57

Chap 57: Cuộc chia tay và bí mật của Hải Phong.

Một tháng sau...

Sin vẫn còn nằm trong bệnh viện vì những vết thương chưa lành hẳn, mặc dù mấy vết thương đó chẳng thấm gì so với vết thương lần trước của Ron nhưng vì cô bé là con gái, sức khỏe chắc chắn yếu hơn con trai nên đến giờ vẫn còn nằm trong viện.

Dì Trâm biết tin nhưng lại trì hoãn thêm vài tuần nữa vì công việc bên đó lại “đổ ập” lên đầu, dì làm việc với tần suất không ngừng nghỉ nên rất là mệt mỏi nên lâu lâu mới điện cho cô bé một lần, dù vậy dì Trâm vẫn rất lo lắng dành “chăm sóc bằng miệng”, lần nào điện cũng dặn dò kĩ lưỡng từng li từng tí. Nhờ có sự chăm sóc chu đáo của các “đấng nam nhi” bên cạnh mà Sin đã khỏe hơn trước rất nhiều.

Nhưng có một điều Sin ao ước vậy mà họ vẫn không chịu đáp ứng làm cô bé càng khó hiểu và thắc mắc.

-Sao lại không cho em nhìn kiếng?_Sin tròn mắt hỏi.

Ron khẽ giật mình suýt làm đổ ly nước cam định đưa cho cô bé uống trên tay. Cậu cố giấu đi vẻ lúng túng và đáp lại Sin bằng giọng...dọa nạt:

-Vì đang trong bệnh viện mà nếu em nhìn kiếng chắc chắn khi nhìn vào em sẽ thấy...tự hiểu đi hế, có khi nó còn ra bóp cổ em nữa đó!

-Nhưng em muốn nhìn, không biết vết thương trên mặt có sao không nữa..._Sin xịu mặt.

-Có sao đâu, mặt em vẫn dễ thương như thường_Ron nhún vai.

-Thật không?

-Em không tin lời anh hả? Không tin cứ hỏi mọi người ở đây xem, mọi người sẽ trả lời giống anh mà thôi.

-Vậy em ra hỏi Đình Quân và nguyên cả Dark luôn, họ mà trả lời khác anh em sẽ xử anh đầu tiên đó_Sin nói rồi tít tít chạy ra ngoài.

...

1' sau cô bé chạy lại vào trong, miệng toe toét cười.

-Đình Quân cũng nói giống anh, em vẫn dễ thương như thường, hehe.

-Đồ ngốc, tất nhiên là vậy rồi_Ron phì cười, xoa đầu cô bé -Ngủ đi, chiều tối anh dắt đi ăn kem.

-Hứa đó, mà em cũng buồn ngủ rồi_Sin ngáp dài rồi nằm xuống giường, Ron đưa tay kéo chăn lên cho cô bé rồi cũng đi ra.

...

Thấy Ron thất thủ bước ra Đình Quân cũng hiểu có chuyện gì đã xảy ra.

-Chị hai mới chạy ra hỏi mặt có dễ thương như lời anh nói không. Chị ấy lại thắc mắc vụ không cho xem kiếng hả anh?

Ron thở nhẹ, đôi mắt đượm buồn.

-Ừ.

-Không thể giấu mãi được, cũng phải có lúc chị ấy thấy gương mặt của mình.

-Tối lúc đó hẳn tính, giờ giấu bao nhiêu được thì cứ giấu_Ron ngả người ra sau, đôi mắt mệt mỏi nhắm lại.

Đình Quân nhìn Ron, nhìn vào căn phòng Sin đang nằm trong đó. Chưa bao giờ cậu thấy Ron lo lắng và mệt mỏi vì phải giấu diếm không cho Sin thấy khuôn mặt như lúc này. Thỉnh thoảng cô bé lại hỏi như vậy và mọi chuyện cứ lặp lại. Cậu trả lời đều y nhau và cậu nhóc kêu Sin đi ngủ sau đó lại ra ngoài.

Quân thở dài,các bác sĩ đều nói vết thương ấy sâu và dài,lại nhiễm trùng không đưa đi ngay nên cơ hội để khuôn mặt trở lại như trước là rất mong manh.Con trai thường sĩ diện rất à thiếu gia như Ron lại càng cao hơn nữa nên cậu nhóc đã phải nhờ tới quần gia của nhà cậu nhóc đến để nhờ bác sĩ,y tá và những người trong bệnh viện đừng nói ra vụ này,nếu Sin có hứng lên “túm áo” một ai đó trong bệnh viện thì cứ cười tươi và nói không có gì cả.May mắn là Sin chỉ nằm ở trong phòng xem tivi hoặc lấy Ipad của Ron chơi game hoặc xem các video ca nhạc,tin tức,...Đôi khi cô bé chán mấy trò tiêu khiển ở trên thì Ron dắt đi chơi.

Nói chung không chỉ riêng Ron mà Đình Quân và mọi người trong Dark đều tìm cách để cho Sin lúc nào cũng vui cười,không nhớ đến và không muốn nhìn kiếng là được!

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 57.1

63. – Chương 57.1

4h chiều...

Sin choàng tỉnh dậy,cô bé nhú mày vì đột nhiên thấy quên cái gì đó quan trọng mà không tài nào nhớ được.Đang vô đầu bức tốc xem mình quên cái gì thì điện thoại vang lên.

-[Bạn ác tới rồi không tiễn mình lần cuối luôn hả Sin?]-tiếng Hải Phong vang lên đầy trách móc.

-Hở?Tiễn lần cuối??

-[Chứ gì,đừng nói bạn quên rồi nha]

Sin giật mình.Đúng rồi,hôm nay là ngày Đình Quân lên máy bay sang Ý.

-Bạn đợi chút,mình đến ngay đây!

Cô bé hốt hoảng lấy áo khoác rồi chạy ra ngoài (vì đồ trong bệnh viện khá là dễ thương nên chẳng cần thay làm gì ^^).

-Gì mà vội thế?_Ron ngạc nhiên.

-Anh chở em ra sân bay tiễn Hải Phong nha,sáng giờ em quên mất việc này.

-Ừm.

.....

Hải Phong ngó nghiêng nhìn xung quanh đợi Sin,một hồi thấy cô bé đang nín tay Ron hốt hải chạy đến thì cậu vẫy vẫy tay gọi to.

-Mình ở đây này.

-Không nhờ bạn điện là mình quên mất,xin lỗi nha_Sin cười.

-Không sao,cậu cũng có hứng đến tiễn tôi nữa ư,Ron?

-Tôi chở Sin đến đây thôi,đừng hiểu lầm_Ron nhún vai nói.

-Ron ơi là Ron,cậu vẫn như ngày nào chẳng thay đổi tí gì cả_Hải Phong trêu chọc.

-Không thèm chấp loại người như cậu_Ron khoanh tay,nhướng mày nói.

Hải Phong chột ôm Sin,thật chặt,cậu thật chẳng muốn rời xa cô bé đáng yêu này chút nào nhưng cậu vẫn quyết định sẽ bảo lưu kết quả học tập của mình và đi du lịch ở một vài nước chừng vài tháng và sau đó là tiếp tục chương trình học của mình ở nước ngoài.Có thể là một hai năm,hai ba năm hoặc lâu hơn thế,chừng nào Hải Phong cảm thấy quên được Sin thì cậu mới về,có khi phải đến lúc cả hai người họ tổ chức đám cưới với nhau rồi Phong về luôn ấy chứ!

-Sin hứa với tớ một điều nhé!

-Nói đi.

-Bạn hãy hứa với mình rằng dù có gặp bất kể chuyện gì trắc trở bạn vẫn phải vượt qua được tất cả và sống thật tốt.Và bạn hãy biết rằng bạn rất rất xinh đẹp dễ thương dù ở bất kì hoàn cảnh nào.Hứa với mình,nhé!_Hải Phong buông Sin ra.

-Mình hứa,móc ngoéo nhé_Sin đưa ngón tay út của mình ra.

Phong cười tươi rồi cũng đưa ngón út ra.

-Nói giữ lời nhé!

Tiếng một người phát trên loa thông báo đã đến giờ khởi hành chuyến bay từ Việt Nam sang Ý.

Trước khi đi Phong còn thơm vào má Sin một cái rồi chạy thật nhanh mắc công Ron lại rượt cậu đánh cho...khỏi đi du lịch.

-Tạm biệt Ron và Sin yêu dấu nhé,lúc tớ về nhất định phải có một đứa bé cho tớ ẵm đấy.Nhớ là hai người và đứa con tương lai phải sống tốt thật tốt nha.Ta về mà thấy hai người mỗi người một nẻo là chết với ta nghe chưa_Phong quay ra sau vừa cười vừa nói không để ý đường nên đã đâm sầm vào một cô gái đang vội lên máy bay.

Sin đỏ mặt,còn Ron thì thoáng cười vì anh bạn nhí nhố của mình.

Vậy là Phong đã đi,đi thật xa mà chẳng biết ngày nào sẽ trở về.Sin sẽ nhớ cậu rất nhiều,có lẽ Ron cũng vậy...

Ít người biết đến Hải Phong ở vị trí một thiếu gia danh giá với số tài sản kếch xù như Ron,Phong sống kín đáo và luôn luôn xây dựng hình tượng một cậu nhóc 16 tuổi bình thường như mọi cậu nhóc khác.Cậu thích như vậy!

Một điều nữa là Hải Phong và Ron trước đây đã từng có khoảng thời gian làm bạn rất thân với nhau nhưng vì một xung đột nhỏ nên tình bạn ấy đã rạn nứt.

Và một điều bất ngờ khiến mọi người ngỡ ngàng nữa là...

.
.
.
.

Phong trước đây là linh vương,thủ lĩnh JC khét tiếng!

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 58

64. – Chương 58

Chap 58: Trong cái rủi có cái hên.

-Em muốn đi ăn kem_Sin ngược nhìn Ron.

-Trở lại bệnh viện cái đã.

-Làm gì chứ?

-Em không nhớ hôm nay là ngày thay băng hả?

-Lần nào thay băng cũng vừa đau vừa nhức,chán lẩm.Đau vậy còn tinh thần đâu mà chơi_Sin phụng phịu.

-Chịu đau chút đi,còn hai lần nữa là xong rồi,lúc em xuất viện muốn đi khắp cả trái đất anh cũng dắt_Ron mỉm cười xoa đầu Sin-Còn giờ thì quay về thay băng đi cô nương.

.....

Trước khi vào phòng bác sĩ để thay băng thì các y tá đã che rèm kín hết,mấy tấm kiếng cũng được gỡ xuống tránh trường hợp Sin nhìn thấy.

Ron và Đình Quân phải cố thuyết phục mãi cô bé mới chịu đi,lần nào đi thay băng vừa mới bước vào phòng đã thấy không khí u ám không lúc nào bác sĩ mở rèm ra cả.Tuy bà ấy và các y tá không làm gì Sin cả thậm chí còn làm rất nhẹ nhàng và tỉ mỉ hơn những bệnh nhân khác nhưng Sin vẫn không thích vào đó.

...

Đứng ngập ngừng trước cửa phòng bác sĩ mà Sin vẫn không dám bước thêm bước vào đó nữa.Lần nào đi thay băng cũng vậy,Đình Quân và Ron phải năn nỉ,thuyết phục rồi dọa nạt cô bé mới chịu vào.Lần này cũng không ngoại lệ.

-Vào đi,chờ gì nữa_Ron giục.

-...Ờ...thì từ từ..._giọng Sin run run,cô bé nhắm mắt rồi đẩy cửa bước từng bước một vào.

Bác sĩ thấy Sin thì cười hiền hậu chào cô bé,rồi bà đẩy gọng kính của mình lên nhìn các vết thương của cô bé.

-Xem ra cháu đỡ hơn nhiều rồi,gần xuất viện được rồi đây!

-Dạ,nhớ làm nhẹ thôi nha bác sĩ.

...

Đang ngồi thay miếng băng cuối cùng,trong lúc ngồi không dăm ra chán thì Sin mới ngược đầu nhìn qua lại căn phòng.Chợt Sin nhìn thấy khuôn mặt mình phản chiếu trong tấm kính cửa sổ tuy không rõ lắm nhưng là một khuôn mặt với vết sẹo dài bên má.

-Á Á Á Á_cô bé tái mặt,hét thật to.

Tiếng hét làm kinh động bác sĩ và mấy cô y tá.Ron cũng hoảng hốt đẩy cửa vào.

-Khuôn mặt...mặt..._Sin run run chỉ tay về phía tấm kính.

Vị bác sĩ như biết chuyện,nhìn cô y tá đầy tức giận vì đã sơ xuất kéo không kĩ tấm rèm để hở ra một khoảng.

Cô y tá luống cuống chạy đến kéo tấm rèm cửa lại.

Sin sợ hãi tim đập thình thịch và khóc thét lên vì trông cô bé trong tấm kính cửa sổ không khác gì...Triệu Vy trong Họa Bì 2!

Ron ôm chầm lấy cô bé,vỗ vỗ vai an ủi và cố tìm lý do để cho cô bé tin là mặt mình không bị gì cả.

-Mặt em có bị làm sao đâu,chẳng qua đó là vết ố trên cửa kính nên mới nhìn ra vậy thôi.Đừng khóc nữa nha.

-Dạ đúng rồi,tại phòng này lâu quá không rửa kính cửa sổ nên mới bị cả một vết ố như thế này,đôi khi mấy cô y tá nhìn vào cũng giật mình nữa đấy_bác sĩ cười trừ “chữa cháy”.

-Vậy bác sĩ thay băng rồi phải không,tôi có thể dắt đi được rồi chứ?_Ron đưa ánh mắt sắc lẹm nhìn bác sĩ và mấy y tá rồi cùng Sin đi ra khỏi phòng.

...

Bước ra khỏi cửa Sin đã chạy ào đến phòng bệnh.Cô bé vẫn còn khóc tuy đã nghe những lời trấn an từ bác sĩ.

Ron ngồi xuống bên cạnh,nhẹ nhàng nói:

-Hay đi ăn kem đi,em muốn ăn bao nhiêu cũng được.

-Mặt em xấu lắm hả?mặt em có thếo thật ư?_Sin nói trong tiếng nấc.

-Làm gì có,chẳng lẽ em không tin lời của mọi người sao?chẳng phải hôm nay anh đã hứa sẽ dắt em đi ăn kem vậy mà bây giờ em ngồi khóc sụt sướt ở đây thì sao mà anh thực hiện lời hứa được_Ron đưa tay lau đi mấy giọt nước mắt đang rơi lăn lăn trên khuôn mặt cô bé.

...

Hồi lâu im lặng,Sin mới khẽ nắm lấy cánh tay Ron.Nói:

-Em muốn ăn kem chocolate,vani.Muốn đi công viên trò chơi và muốn xem phim,nói chung là muốn đi tất!Nhưng em muốn đi cùng mọi người.

-Ok,anh sẽ dắt em đi bất cứ chỗ nào em muốn,miễn sao Sin của anh vui là được_Ron cười.

.....

Đình Quân và Long cũng đi theo,trong suốt những ngày đầu tiên gặp nhau Quân là người đã giúp đỡ cho Sin nhiều nhất,Long cũng không kém cạnh.Họ đều dành một tình cảm đặc biệt cho chị hai và thủ lĩnh của mình.

Điểm đến đầu tiên là một tiệm kem nổi tiếng cực kì ngon.

Sin ngồi trong quán này mà nhớ đến Hải Phong,lúc đó cậu và Sin cũng đến chỗ này ăn cùng nhau sau đó thì bắt gặp Ron báo hại phải chạy thấy mồ vì sợ Ron đuổi theo.Cô bé mỉm cười,vậy mà mới đó cậu ấy đã sang nước ngoài.

-Nghĩ gì mà vui vậy chị_Long tròn mắt hỏi.

-100% là nghĩ đến cái bữa “luồng gió mát” hôm bữa.Đình Quân,cậu có nhớ không?_Ron xen vào,châm chọc.

-A,”luồng gió mát mang tên Sin”.Em còn nhớ y hôm đó thằng Kiên đã nghịch mặt ra không hiểu gió thiên nhiên từ đâu luồng vào nữa_Đình Quân cũng “xía” vào chọc cô bé cùng cậu nhóc.

Rồi ba người cười phá lên,riêng cô bé thì ngượng nghịu gãi gãi đầu thắc mắc.

-Sao mọi người biết vậy??

-Sin mà,gì chứ em thì mấy đứa nó quá rành!

.....

Cả 4 người cùng đi với nhau đến tối mới về.Hên là tính cách Sin vốn mau quên và không chấp (hoặc không nhớ) đến chuyện cũ nên vụ “vết ố” hồi sáng cô bé đã quên bén đi nhờ buổi đi chơi hôm nay,chỉ cần làm cho Sin vui và không nghĩ ngợi là được.

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 59

65. – Chương 59

Chap 59: kẻ xuất hiện trong bóng đêm.

Xe Ron đang tiến vào cổng bệnh viện thì bị cả nhóm người bao vây,tay lăm lăm mấy cây gậy bụi chẳng.Một tên đầu đàn lấy cái cây gỗ gõ vào cửa kiếng.

-Thằng thủ lĩnh Dark bước ra đây!

-Đi chơi còn không yên với đám cu hồn này_Long bực mình,lăm lăm trong miệng.

Sin hoảng sợ,ngước nhìn Ron.

-Long dắt Sin vào trước đi,một mình tôi với Đình Quân đủ rồi.Còn Sin nhớ vào rồi ngủ liền đi,anh vô mà còn thức là biết tay.

-Không được đâu anh,mình bị bao vây rồi,giờ mà ra khó mà dắt chị hai theo được.Tụi nó biết.

-Lúc tôi và anh Ron ra thì cứ tông thẳng vào tụi nó,đứa nào không tránh thì chết.

Long gật đầu.

Ron và Đình Quân vừa mở cửa xe và bước ra thì cùng lúc Long đạp ga làm cả bọn ấy giật mình né sang một bên.

-Còn ai trong đó?_tên đầu đàn hất hàm hỏi.

-Tài xế,tới ông già mày còn kiếm chuyện nữa sao?người mày cần đang ở đây mày quan tâm tên tài xế ấy làm gì_Ron nhếch mép -Xong vào từng tên hay một lượt,nhanh rồi biến khỏi chỗ này!

.....

Long đỗ xe ở ga ra rồi dắt nhanh Sin vào thang máy bệnh viện và lên phòng.

-Hay kêu người ra giúp họ đi,cả đám vậy..._Sin lo lắng.

-Không sao,cả đám đó là bọn tép riu thôi chị.Một mình anh Ron đủ tiếp rồi_Long cười.

-Ừm...vậy tôi đi ngủ nha,chừng nào Ron vào nhớ kêu nhé!

-Dạ,em ra ngoài.Chị ngủ ngon_Long bước ra rồi nhẹ đóng cửa lại.

Giờ cũng đã gần muộn,cơn buồn ngủ mau chóng ập đến Sin.

.....

1h khuya...

Sin choàng thức dậy,đột nhiên tim cô bé đập thành thịch mồ hôi vã ra như tắm.Nhìn xung,chợt cô bé cảm thấy hôm nay không khí u ám lạ thường và có cái gì đó lạnh lạnh sống lưng,mở điện ra xem giờ thì thấy có 1 tin nhắn từ Ron.Ron nói hôm nay phải về nhà không ở bệnh viện được.

Sin vớ tay mở cái công tắc điện nhưng bị ai đó nắm lại.Cô bé hoảng hốt la toáng lên và tay chưa chạm tới công tắc điện thì nó đã tự mở,nhưng là công tắc đèn ngủ.Màu đèn phát ra đỏ đỏ càng tăng thêm tính quái đản.

Sin quay mặt qua thì bắt gặp...Thùy Như ngồi kế bên.

Cô bé giật mình.Thùy Như ngược nhìn,khẽ nói bằng giọng nhẹ nhàng.

-Như đây,bạn làm gì mà sợ thế?

-Hả?bạn làm gì ở đây?làm mình cứ tưởng..._Sin thở phào nhẹ nhõm rồi vớ tay định mở cái công tắc đèn nhưng một lần nữa Thùy Như đã nắm lại.

-Đừng mở,mình thích thế này!

-Bạn vào đây hồi nào mình không biết luôn đó.

-Mình vào lâu rồi,lâu lắm rồi...

Sin cảm thấy hôm nay cô bạn có vẻ rùng rợn,ma quái.Đầu tóc để lòa xòa che cả khuôn mặt,gọng nói thì lạnh lẽo như người...cõi trên,hành động lại khó hiểu và nhẹ nhàng y chan...

-Hôm nay chúng ta sẽ chơi một trò chơi.

-Trò gì?hôm nay bạn bị sao vậy?bạn làm mình sợ rồi đó_Sin trợn mắt.

Cô bé bắt đầu hoảng lên,mồ hôi vã ra vì Thùy Như đang từ từ tiến lại gần cô bé.

-Đã lâu rồi bạn không soi kiếng đúng không,hôm nay mình có đem đến này.Chúng ta cùng thi xem ai đẹp nhất nhé!

-Kiếng ư?soi vào giờ này?_Sin sờ sờ nhưng thật sự cũng lâu rồi cô bé không nhìn kiếng,không biết sau vết dao của Uyên Nhi khuôn mặt cô bé có bị gì không.Ron và các bác sĩ đều nói không sao nhưng cô bé chưa từng nhìn lại khuôn mặt mình hơn một tháng nay rồi.Sin rất tò mò và hồi hộp.

-Vậy mình đưa cái kiếng cho bạn nhé,chắc Ron không cho bạn soi chứ gì.Anh ấy ác thật đó_cô ta đưa tay lấy cái gương kề bên mình và đưa cho Sin.

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 60

66. – Chương 60

CHAP 60: Cú sốc.

Sin đưa tay cầm tấm kiếng lên nhưng cô bé rút tay lại,Thùy Như nhíu mày.

-Không dám cầm thì để mình cầm dùm cho nhé!

Rồi cô ta đưa tấm kiếng ra trước mặt Sin.

-Á_cô bé thét lên.

Trong tấm kiếng là khuôn mặt Sin với nguyên một vết sẹo dài ngoằn lồi lõm.Sin không dám tin vào mắt mình nữa,khuôn mặt cô bé đây sao?sao nó lại trở nên thế này!!?

-Thấy gì chưa,mặt mày bây giờ nhìn chẳng khác nào một con quỷ đội lớp người.Thật kinh tởm_Thùy Như nhếch môi.

-Không,người trong kiếng không phải là mình,không...KHÔNG PHẢI!!

Và Thùy Như tiếp tục chế giễu Sin,cô ta hất cằm cô bé lên rồi dùng tay sờ vào vết sẹo ấy.

-Mày bây giờ trông thật là xấu xí.

Sin giận dữ hất tay Thùy Như ra rồi đẩy cô ta té xuống giường.Nhưng với việc đẩy nhẹ nhàng đó chẳng ăn thua gì,cô ta từ từ đứng lên rồi quơ lấy tấm kiếng.

-Nhìn đi,nhìn cho kĩ khuôn mặt mày đi.Đây là cái giá của mày đó con khốn,tại mày,tại mày và con ngu ngốc Uyên Nhi ấy đã hại nhà tao,tại mày đã làm cho những người thân của tao phải xa lánh tao.Tao không có hại mày đêm hôm đó,là con kia mày biết không,vậy mà mày đã nói gì với Ron để anh ta đến tận nhà tao đòi đuổi cả nhà tao.Chính vì vậy mà ba tao đã lên cơn đau tim mà chết,ông ấy đã chết rồi.CHẾT RỒI MÀY CÓ BIẾT KHÔNG?_Thùy Như gào lên.

-Ba...ba bạn đã...

-Ừ,ông ấy chết rồi.Trong khi tao đau khổ vì mất người thân thì mày lại ở đây hưởng thụ cái thứ tình yêu chết tiệt ấy của mày.Mày là đồ độc ác!

Sin như á khẩu không nói được tiếng nào,cô bé chỉ hướng đôi mắt sợ sệt run rẩy về phía Như làm cho cô ta càng thêm phần nộ.

-Mày biết cái tên Sin của mày có ý nghĩa gì không?Hahaha,Sin là tội lỗi đấy,từ lúc sinh ra và lớn lên mày đều không mang đến cho người ta bất cứ thứ gì tốt đẹp cả.Cũng tại mày mà ba ***** phải chết,làm cho bé Yum không được hưởng tình yêu thương của cha mẹ.Và giờ thì tới ba tao,sao bất cứ ai gần mày cũng đều phải chết vậy?ông ấy thậm chí còn ít khi nói chuyện với mày mà cũng bị mày gián tiếp hại,người kế tiếp không lẽ là tao ư?Mà ông trời cũng thương tao,vì những lỗi lầm của mày nên bây giờ mày phải hứng một

vết sẹo xấu xí đến vậy,mày nghĩ với vết sẹo này Ron sẽ yêu mày như trước sao?rồi một ngày nào đó anh ta sẽ hất hủi,chê bai mày thôi.Vấn đề chỉ là thời gian thôi Sin ạ!

Và Thùy Như bước ra khỏi phòng.Nhưng khi nắm tay vào chốt cửa,cô ta lại nói câu cuối cùng:

-À mà quên,mọi chuyện trước đây đều do tao sắp đặt cả,tao đã hại mày đó.Vậy mà đứa ngu ngốc như mày vẫn tin và còn xem tao là bạn cơ đấy,đúng là ngờ nghệch!!_và cô ta ghé sát vào tai cô bé -Mày là một con bé xấu xí và tội lỗi.

Rồi cô ta cất lên tiếng cười man rợ.

Thùy Như bây giờ chẳng khác gì một người điên cả,do cú sốc từ người thân mà cô ta đã trở nên như vậy.Cô ta cứ cho rằng Sin là người đã kêu Ron đến tính sổ chuyện Sin bị đánh và làm cho cả gia đình cô ta phải tan nát,bị người thân xa lánh,chê cười.

...

Sin ngồi co ro ở góc giường sợ hãi,run rẩy.Cô bé không thể tin được nữa,tiếng cười và những lời nói đáng sợ ấy cứ hiện ra văng vẳng trong đầu cô bé.

Bấy lâu nay Sin không dám nhìn kiếng vì sợ khi phải nhìn vào khuôn mặt mình chứ không sợ ma như lời dọa nạt của Ron.Sin không dám đối mặt với nó,thà cứ sống mà không thấy mình trong kiếng còn hơn phải sống trong đau khổ,Sin đã chối bỏ nó và chẳng thèm nhìn mình trong kiếng vì sợ sẽ nhìn thấy khuôn mặt có sẹo,Sin không muốn biết khuôn mặt mình ra sao sau cái lần Uyên Nhi rạch mặt cô bé.Vậy mà Thùy Như đã xuất hiện ngay tối hôm nay và bắt buộc Sin phải nhìn thấy,dù có xấu đẹp gì.Cũng phải chấp nhận..

Cô bé đưa tay lấy tấm kiếng và một lần nữa,lại nhìn vào khuôn mặt mình.

-Đây là mình sao?Ủ đúng rồi,đây là mình mà.Mình cũng hại ba mẹ phải chết vì tính cố chấp bướng bỉnh.

Sin đưa tay sờ lấy khuôn mặt mình trong kiếng.

-Sin à mày đã hại họ đấy,nhớ cho kĩ nhé,mày đã hại họ phải chết.Và giờ mày sẽ trả giá bằng khuôn mặt này,mày thật là xấu nha Sin.Rồi Ron cũng sẽ bỏ mày thôi,hahaha_Sin lăm bằm rồi cười một mình.

Cô bé cứ ngồi đó nhìn vào cái kiếng lăm bằm và cười như vậy..

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 61

67. – Chương 61

Ánh sáng hắt vào khe nứt của cánh cửa gỗ trong một căn nhà hoang chiếu thẳng vào khuôn mặt làm Ron và Đình Quân nheo mắt lại vì chói.

Quân đưa mắt nhìn xung quanh,họ đang ở đâu thế này.Một căn nhà hoang ư?Sao lại ở đây chứ?

Đêm hôm qua...đúng rồi đêm hôm qua Ron và Đình Quân bị đám người đó đánh lén sau đầu bằng cây gỗ và hai người bất tỉnh nhân sự vì cú đánh quá mạnh,ngoài ra thì bọn ấy không động chạm gì thêm đến hai người cả.

-Chết tiệt,mắc bẫy rồi_Ron gầm lên.

Cậu nhóc dứt tay vào túi định lấy điện thoại ra nhưng...nó đã biến mất!

-Ồ...cái điện thoại_Dình Quân trợn mắt.

-Còn ở gì nữa,điện cho tụi nó đến đây nhanh lên.

Đình Quân gật gật đầu rồi cũng lấy điện thoại mình ra.Cậu điện cho Long nhưng mãi mà Long vẫn không bắt máy vậy là Quân chuyển sang điện cho người khác.

-[Alo,chuyện gì thế anh?]

-Có biết cái nhà gỗ bỏ hoang ngoài ngoài ô thành phố không?

-[Um...à,cái nhà gỗ gần đồng cỏ lau đúng không ạ?]

Đình Quân mở cánh cửa ra và nhìn ra ngoài để xác định xem có phải không.

-Ừ,đến đây nhanh!

...

Một lúc sau thì một vài người đàn em cùng hai ba chiếc mô tô đến,họ thắc mắc không hiểu Ron và Đình Quân làm quái gì mà phải nằm ở đây,lại không có xe nhưng không dám hỏi vì thấy Ron đang “đăng đẳng sát khí”.

.....

Hai người chạy nhanh vào bệnh viện đến phòng Sin,vừa mới bước đến đã thấy Long nằm sóng soài dưới đất.Như hiểu ra chuyện gì Ron đẩy nhanh cửa phòng bước vào còn Đình Quân đứng ở ngoài để kêu Long tỉnh và hỏi chuyện.

...

Cậu nhóc thở phào vì Sin vẫn bình an vô sự vẫn còn ở đây,nhưng trên tay cô bé...là TẮM KIẾNG.

Ron giật mình.Hỏi:

-Em...ai đã đưa cho em vậy?

Sin ngược lên đưa đôi mắt vô hồn nhìn Ron.Một giây sau cô bé lại trở về hình dáng cũ,ngồi co ro trong một góc giường và ngược xuống nhìn chằm chằm vào tấm kiếng.

Cậu nhóc bước đến và giật tấm kiếng từ trên tay cô bé.

-Anh hỏi ai đã đưa cho em cái này,sao không nói!!?_Ron quát.

-...

Sin vẫn im lặng và lại ngược lên nhìn Ron.

-Sao lại giấu?_Sin hét lên rồi quăng thẳng tấm kiếng đang cầm trên tay vào đầu cậu nhóc phát ra một tiếng “xoảng” chói tai.Tấm kiếng vỡ nát ra từng mảnh..

Và...

Một giọt,rồi hai giọt.Máu cứ thi nhau chảy dài xuống má,Ron không né..Vì cậu nhóc nghĩ mình xứng đáng như vậy vì đã giấu Sin không cho cô bé biết khuôn mặt mình.

Mặc kệ cái đầu đang chảy máu,Ron bước đến giường và ôm chặt lấy cô bé.

-Anh xin lỗi.

Nghe tiếng động phát ra từ trong phòng Đình Quân và Long (đã tỉnh) lập tức chạy vào.Cả hai đều ngỡ ngàng khi thấy máu trên đầu Ron không ngừng chảy,chảy ướt đầm cả một bờ vai của Sin.Và tấm kiếng đã vỡ tan tành thành từng mảnh nằm trên sàn.

-Anh Ron,đầu anh..._Long sững sốt kêu lên.

Sin nhú mày rồi đột nhiên đẩy mạnh Ron ra và hét lên:

-Biến đi,biến hết đi!!

-Sin...

Rồi cô bé quơ lấy cái bình hoa để trên bàn gần giường và ném thẳng vào Ron,may mà Đình Quân kịp đưa tay kéo Ron né sang một bên,không thôi cậu nhóc lại hứng thêm một bình hoa nữa.Rồi tiếp tục Sin lại cầm lấy bất cứ thứ gì gần mình mà ném vào hướng cả ba người và lại hét lên:

-Đã bảo biến hết đi mà,phiền phức quá!!

Ron định lại bước đến bất chấp Sin đang trong tình trạng không làm chủ được mình.

-Anh để chị hai yên tĩnh đi,đừng làm phiền nữa.Chắc chị ấy đang sốc lắm.

-Phải rồi ạ,ra ngoài đi anh.Có gì mình sẽ nói chuyện sau mà_Long đồng tình.

Hàng mi dày rậm của Ron run run lên nhìn cô bé.Long và Quân nói phải,đây là lúc để Sin được yên tĩnh..

.....

Cậu nhóc đã đến chỗ bác sĩ để băng bó vết thương ở đầu,trong khi chờ đợi Đình Quân đã hỏi chuyện xảy ra hôm qua.

-Sao sáng ra cậu đã nằm chổng chơ trên sàn vậy?_Đình Quân hỏi.

-Hôm qua khoảng chừng 12h mấy tự nhiên em bị ai đó dùng khăn có tẩm thuốc mê bịt chặt vào miệng,chắc có lẽ là con gái vì hành động rất nhẹ nhàng,lực cũng không mạnh nhưng có lẽ thuốc mê ấy là loại mạnh nên em đã bất tỉnh ngay sau đó_Long kể.

Quân nhú mày,chắc chắn đây là một cái bẫy do ai đó sắp đặt ra nhằm hại Sin.Ron và Đình Quân cũng bị bọn đó làm cho bất tỉnh và được đưa đến ngôi nhà hoang trong khi đó Long chỉ ở có bệnh viện một mình,thừa cơ hội một kẻ khác (hoặc chủ mưu) cũng làm cho Long bất tỉnh.Sáng hôm sau thì thấy Sin đang cầm khư khư tấm kiếng,hành động và tính cách khác hẳn mọi ngày chắc chắn kẻ muốn hại cô bé không phải là một tay vừa,chắc chắn người đó phải rất hiểu mọi đường đi nước bước của tất cả những người xung quanh Sin.Nhưng kẻ đó là ai thì Đình Quân và Long thể nghĩ ra!

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 62

68. – Chương 62

CHAP 62: Nhà mới.

Ron biết chắc người hại là ai nhưng khi Ron cho người đến nhà Thùy Như cửa lại đóng im ỉm,hỏi mấy người hàng xóm xung quanh thì họ nói nhà cô đã dọn đi cũng hơn một tháng rồi.Từ ngày ba Như chết đến giờ mẹ Thùy Như đã bỏ ra nước ngoài còn cô ta trở nên rất lạ lùng,hành động lại kì quặc lắm lúc những hàng xóm bên cạnh lại nghe thấy tiếng la hét cùng những tiếng cười man rợ phát ra từ trong căn nhà ấy.Một người hàng xóm kể bên nhà Thùy Như kể lại với vẻ mặt hoang mang tội cùng.Họ còn cho rằng cô đã hóa điên kể từ ngày gia đình phá sản,ba mất,mẹ cũng bỏ cô ở lại và phải chịu sự xa lánh của người thân.Không trở nên điên mới là lạ.

.....

Mấy người đàn em kể lại cho Ron nghe,với những “tội danh” cô ta đã gây cho Sin đáng lí ra Ron quyết tìm ra cô ta và truy cứu đến cùng nhưng cậu nhóc nghĩ cô ta đang phải chịu sự trừng phạt của ông trời,như vậy đã là quá đủ rồi.

...

Sin hôm nay được xuất viện.Tình trạng của cô bé chẳng khá khẩm gì,vẫn không nói câu nào nhưng Sin đã không “quá khích” như ngày hôm kia nữa.

Ông Nhân (ba Ron) đã biết chuyện cậu nhóc có bạn gái,ông không cấm cản mà lại vui mừng ra mặt vì cuối cùng cũng có người “trị” được thằng con “ác quỷ” của mình.Thậm chí ông còn kêu Ron dắt Sin về nhà để tiện lo cho cô bé khi ông biết tình trạng của cô bé hiện giờ.Cậu nhóc ban đầu cũng nhăn mày nhăn mặt không đồng ý,nhưng người quản gia trong nhà đã tư vấn cho Ron và nói nếu không ở bên Sin 24/24 có khi cô bé sẽ làm chuyện đại dột không chừng.Ông Nhân và quản gia là “một phe” nên tất nhiên ông ấy sẽ thuyết

phục hộ ông Nhân,nói trúng vào nỗi lo lắng của Ron tất nhiên hiệu quả đến 99,9% và cuối cùng Ron cũng đồng ý với điều kiện là phải cho bé Yum ở cùng.Và chắc hẳn phải có sự đồng ý của Sin mới có thể dắt về được (cậu nhóc tiếp nhận cậu trả lời theo cách “im lặng là đồng ý”!)

...

Xe đỗ xích trước cổng của căn biệt thự to lớn màu xám có kiến trúc cổ điển theo phong cách phương tây.

Ông Hoàng đã ngồi ở ghế sofa chờ sẵn.Khi thấy hai người bước vào thì ông ấy định nhảy bổ vào ôm Sin,may là Ron đã kịp chặn lại.

-Ba,cư xử chừng mực chút con cái,đây không phải như bên châu âu đâu nha__Ron nhăn mặt.

-Just kidding,just kidding__ông Nhân phẩy tay -Đây là Sin,con dâu tương lai của ta phải không nhỉ?Nào lại đây,lại đây uống tách trà với ta nhé!__ông kéo tay cô bé đến ngồi xuống ghế sofa.

-Sin cần nghỉ ngơi,ba đừng “dụ dỗ” cô ấy nữa được không!__Ron la lên.

-Thôi thôi,không thích thì không đùa nữa.Quản gia dắt con dâu của ta lên phòng mới đi,trên đó có bé Yum nữa đấy.

-Dạ.

.....

-Con làm gì mà để con bé có cái sẹo bự tổ chẳng vậy?__ông Nhân nhíu mày.

-Sự cố ngoài ý muốn,tại lúc đó con đến trễ nếu không cô ấy sẽ không bị vậy__giọng Ron chùng xuống.

-Ồ Anh có một bác sĩ thẩm mỹ nổi tiếng về việc xóa sẹo,để mai ba liên lạc với ông ấy.

-Khoan,ba gấp vậy.Đợi một thời gian cái đã.

-Trời,không lẽ việc này cũng đợi ngày tốt mới làm hả con trai?__ông Nhân trợn mắt.

-Không,ý con muốn là đợi cô ấy tạm chấp nhận cú sốc này để còn nói chuyện về vụ phẫu thuật.Chứ làm gấp thế này mà ngay lúc suy nghĩ không thông Sin sẽ nghĩ con chê nên mới muốn đi phẫu thuật liền thế này thì tiêu.

-Ồ,cũng đúng.Vậy chừng nào con thấy ổn rồi điện cho ba,giờ ba phải đi kí hợp đồng cùng mấy đối tác làm ăn.

.....

Bé Yum thấy chị mình bị cái sẹo lớn trên mặt như vậy ban đầu Yum đã khóc nức lên vì thương chị.Sin ngược nhìn hồi lâu rồi đưa tay xoa đầu bé Yum.

Ron cùng lúc đẩy cửa bước vào thì thấy,những tưởng Sin sẽ thốt ra câu nào đó nhưng không.Cô bé đã rụt tay lại.Nhưng ít ra cô bé đã có chút phản ứng khi gặp em mình.

Sin ngồi trên cái ghế gỗ được chạm khắc tinh xảo,vẫn ngồi co ro không nói gì như vậy.Tim Ron đau lắm,như vỡ nát ra thành từng mảnh.Sin hồn nhiên yêu đời ngày nào nay trở thành một người ít nói,một người mang một nỗi buồn bất tận...

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 63

69. – Chương 63

CHAP 63: Quyết định.

Đi đã trở về gần ba tháng nay vì đã hết việc,khi biết cháu gái của mình bị như thế này,đi đã rất buồn và yêu cầu chuyển Sin cùng bé Yum về nhà để tiện chăm sóc,dù sao con gái với con gái cũng dễ dàng nói chuyện và tâm sự với nhau hơn.

Lúc này tình trạng của cô bé đã khá khẩm hơn hẳn nhờ những tình cảm của mọi người dành cho cô bé và những nỗ lực “vì một ngày mai tươi sáng” để đưa Sin trở về như trước đây.

Mặc dù vẫn còn mặc cảm đôi chút về vết sẹo của mình nhưng Sin đã chịu nói chuyện với mọi người,ít thôi nhưng cô bé đôi khi cũng mỉm cười nhẹ vì một chuyện vui nào đó.

Coi như đã thành công được phân nửa rồi.

...

Sin ngồi đu đưa trên ghế xích đu sau vườn cùng bé Yum,bé Yum ngồi huyên thuyên mãi về một cô bạn mới chuyển đến lớp mẫu giáo chung với mình.Nào là bạn ấy dễ thương lắm,hay cho kẹo Yum ăn và chơi đùa cùng Yum,...blah blah blah.Hẳn là Yum đã có...cảm tình với cô bạn dễ thương này rồi,đây gọi là...tình yêu của trẻ con hay còn gọi bằng nít quí đây mà! =]]

Câu chuyện “tình yêu” ấy của Yum khiến Sin phải bật cười.

-Xem ra Sin đã khá hơn hồi trước rồi nhỉ?_đi Trâm tay cầm hai ly ca im cười bước ra -Cacao nóng hổi cho hai chị em đây.

Sin và bé Yum đón lấy ly cacao cùng đồng thanh,nhưng tiếng Yum hớn hở và lớn hơn tiếng cô bé.

-Cảm ơn dì.

Thế là Yum có được thêm một “khán giả” ngồi nghe mình kể chuyện,vậy là nhóc ấy lại nhảy bổ lên người dì Trâm và lại tiếp tục nói về cô bạn ấy.

-Quý quá,học cái tính yêu sớm này từ cô chị chứ không ai hết!_đi Trâm cốc nhẹ đầu bé Yum một cái.

-A,đau dì_nhóc xịu mặt.

Ron từ đâu lù lù xuất hiện sau lưng Sin,cậu nhóc ra ám hiệu im lặng dùng “thông báo”.

-GIẬT MÌNH NỀ!!_Ron hét lên.

Sin hét hồn làm đổ cả ly cacao trên tay xuống,cô bé nhăn nhăn mặt quay qua lườm kẻ đã hại mình rồi nói:

-Đổ hết ly cacao ngon lành rồi.

-Xin lỗi,hay anh dắt em đi mua ly mới hế_Ron cười.

-Kh...

-Đi,chị ấy đi đó anh,anh dắt đi nhanh đi_bé Yum nhảy vào chặn họng Sin lại.

-Ồ...chị nói là khô...

-Đi,nó đi đó.Để dì vào lấy áo khoác rồi hai đứa muốn đi đâu thì đi_kế tiếp là đi Trâm,dường như hai người ấy chẳng cho cô bé có một cơ hội nào để mà từ chối!

Bé Yum kéo cô bé vào trong nhà để thay đồ chuẩn bị đi chơi.Còn dì Trâm ở lại.

-Cậu quyết định hôm nay sẽ nói ư?

Ron gật đầu.

-Vậy thì ráng lựa lời để mà nói,hay để dì nói cho.Dù sao vẫn dễ nói chuyện hơn mà.

-Không đâu ạ,cháu muốn tự nói.(vì Sin xưng Trâm bằng dì nên Ron cũng xưng theo luôn)

-Ừ,vậy cũng được.

.....

Ron dắt cô bé đi mua ly cacao và cả hai ra bờ sông Sonus hóng gió.

-Anh có chuyện muốn nói...

Sin xoay qua, tròn mắt đáp:

-Ừm.

Chuyện này đúng là khó nói thật, Ron phải ngần ngừ một lúc sau mới thốt ra được bằng giọng ấp úng.

-Ba anh có quen một bác sĩ nổi tiếng...về phẫu thuật...có thể ông ấy sẽ giúp em chữa lành... vết sẹo của mình.

Sin trợn mắt. Cô bé từ khi bị vết sẹo này đã chưa từng dám mơ rằng nó sẽ được chữa khỏi vì vết sẹo ấy dài và lồi lõm. Sẹo nhỏ thì còn có cơ hội. Còn lớn như thế này...cơ hội rất mong manh khi có thể xóa được nó.

Cô bé không nói tiếng nào, suy nghĩ một hồi cô bé mới cất tiếng:

-Ngày mai, mai em trả lời cho anh biết. Còn giờ em muốn về.

Ron gật đầu. Cậu nhóc thở phào vì đã nói ra được.

.....

Sau bữa cơm tối, Sin định lên phòng thì dì Trâm níu lại, dì kéo Sin đến ghế sofa.

-Ron đã nói với con chưa?

-Ý dì nói là chuyện đó?...Cậu ấy đã nói rồi.

-Vậy...con có đồng ý?

-Con rất lo và hoang mang, con sợ...sẽ không thành công.

-Không thử sao biết, đây là cơ hội duy nhất cho con đó.

-Nhưng...

-Đừng nhưng nhì gì hết, con phải tin vào chính bản thân mình chứ!

-...

-Dì không bắt buộc con phải làm hay không, đó là quyền của con. Dì nghĩ là mai con sẽ cho Ron một câu trả lời tốt nhất có thể! Thôi con lên phòng đi _dì Trâm mỉm cười rồi xoa đầu cô bé.

...

Vậy là Sin sẽ phải quyết định có hay không, thật sự cô bé không mấy tin tưởng lắm về ca phẫu thuật này.

.....

Ron đang ngồi ăn sáng thì điện thoại reo lên.

-[Em quyết định rồi]

-Vậy...em có đồng ý không?

-[...Thử một lần xem sao!]

-Ngày chiều nay anh sẽ mua vé máy bay, còn em chuẩn bị đồ đi nhé. Mai sáng anh đến đón em.

.....

Máy bay đã hạ cánh đến sân bay tại Anh, một chiếc ô tô chạy đến đưa hai người đến gặp ông bác sĩ ấy ngay lập tức vì ông ấy có rất nhiều việc bận, nhờ ông Nhân là chỗ quen biết với ông nên ông bác sĩ đã sắp xếp thời gian và dời lịch các bệnh nhân của mình để phẫu thuật cho cô bé.

Ron nắm tay Sin thật chặt trước khi vào phòng mổ.

-Cố lên, dù lần phẫu thuật này có thành công hay không thì em vẫn là Sin, cô bé luôn vui cười như ngày nào. Anh tin nhất định sẽ được _Ron mỉm cười, đặt một nụ hôn nhẹ lên môi cô bé.

Sin gật đầu rồi cũng cười thật tươi.

Tất cả niềm tin và hy vọng của mọi người đều đặt vào ca phẫu thuật lần này.Họ đều cầu nguyện và mong rằng sẽ thành công,Sin sẽ trở lại như trước.Dù có thể nào đi chăng nữa,thành công hay thất bại.Sin vẫn là Sin và mãi mãi như vậy!

Đọc tiếp Tình yêu của thiếu gia – Chương 64 (end)

70. – Chương 64 (end)

Tình Yêu Bất Diệt.

5 năm sau...

-Ok,chỉnh sửa đầu tóc và trang phục lần cuối là được rồi nhé!

-Giờ mình mới nhận ra một điều..._Sin soi mình trong gương rồi gật gù.

-Điều gì hả??_Hoa Vân tròn mắt.

-Công nhận mặc đồ cô dâu thế này ngửa kinh khủng nhưng bù lại...nó rất là thoáng mát.Hehe_Sin cười nham nhở.

-Trời ạ,chưa thấy cô dâu nào mà như bạn_Hoa Vân lắc đầu.

“Cốc...cốc”

-Hai cô dâu đã chuẩn bị xong chưa?tới giờ rồi này_Hải Phong đứng ngoài nói vọng vào.

-Rồi anh,anh với Ron ra trước đi.

-Ừ,nhanh nhé!

Đồng hồ điểm 4h chiều,đã đến giờ cử hành hôn lễ mà hai nàng dâu trong đây mới cuống quýt lên mang giày cao gót,đeo trang sức vào cuối cùng là chỉnh trang lại tất cả và ngắm mình trong gương một lần nữa.

À,quên không nói với mọi người ca phẫu thuật của Sin đã thành công tốt đẹp.Thêm tin đặc biệt nữa:Hoạ Vân là cô dâu của Hải Phong,cô bạn xinh đẹp mà cậu đã va phải 6 năm trước tại sân bay.Tình cờ Hoa Vân cũng đi cùng một chuyến bay và...ngồi kế bên Hải Phong đáng nói nhất nữa hai người lại học cùng một trường,cùng một lớp.Ban đầu họ rất ngạc nhiên vì không ngờ là có duyên đến vậy,dần dà Hải Phong và Hoa Vân bắt đầu nói chuyện với nhau và phát hiện rằng hai người rất hợp gu,vậy là họ đã trở thành bạn của nhau.Một thời gian dài sau Hoa Vân đã có tình cảm với Hải Phong,đêm sinh nhật cậu cô nàng đã quyết định “cọc đi tìm trâu”.Tổ tình với Phong!

Phong rất bất ngờ,cậu tính rằng đêm nay cũng sẽ thổ lộ tình cảm với Hoa Vân vì không biết từ lúc nào Vân đã chiếm được trái tim của mình.Giờ đây,Hải Phong chỉ xem Sin là một cô bạn đáng yêu,thân thiết của mình.

.....

Bữa tiệc cưới hôm nay của hai cặp vợ chồng đáng yêu được tổ chức tại bãi biển xanh biếc ở Phú Quốc với sự tham dự của người thân và bạn bè.Không như những lời đồn thổi rầm rộ của báo chí về việc hai thiếu gia giàu có bậc nhất Việt Nam sẽ tổ chức tiệc cưới sang trọng,huy hoàng ở một nơi cao cấp năm sao nào đó.Họ chỉ muốn một không gian đơn giản,không rườm rà nhưng cũng không kém phần lãng mạn.

Hai cô dâu xinh đẹp cầm bó hoa cưới từ từ bước đến hai chú rể khôi ngô,tuấn tú.Họ hân hoan trong niềm hạnh phúc,nắm chặt tay nhau cùng nói câu “con đồng ý” sau tiếng hỏi của Cha.

Hai cô dâu xinh đẹp cầm bó hoa cưới từ từ bước đến hai chú rể khôi ngô,tuấn tú.Họ mỉm cười hạnh phúc nắm chặt tay nhau cùng nói câu “con đồng ý” sau tiếng hỏi của cha.

...

Sin đã bật khóc vì giây phút hạnh phúc, đây sẽ là giây phút không thể nào quên của không chỉ riêng cô bé, Ron, Hải Phong và Hoa Vân mà còn là của tất cả mọi người nơi đây.

Trải qua bao nhiêu thăng trầm, thử thách cuối cùng hai người đã có thể ở bên nhau. Sức mạnh của tình yêu quả thật rất lớn, nó đã giúp cho họ có thêm niềm tin và nghị lực để vượt qua. Để sưởi ấm trái tim cho nhau, cùng thắp lên ngọn lửa tình yêu bất diệt.

...

-Sin_Ron gọi lớn khi cô bé đang cười nói vui vẻ cùng bạn bè.

Sin quay qua. Đôi mắt tròn xoe nhìn cậu nhóc.

-Anh yêu em.

-Em cũng yêu anh_Sin nở nụ cười tươi rói như ánh nắng ban mai.

Họ trao cho nhau một nụ hôn nồng cháy, nụ hôn da diết ngọt ngào của tình yêu.

Hạnh phúc không tự đến với mọi người, mà hãy biết nắm bắt lấy nó. Cực điểm của hạnh phúc chính là một tình yêu bất diệt, bền vững để nắm tay nhau cùng bước đi trên đoạn đường tương lai còn dài phía trước

Đoạn kết chưa thực sự đã hết, đó chỉ mới là bắt đầu một kết thúc hoàn hảo mà thôi!

==== The End =====

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-cua-thieu-gia>